

Vražda

vysněné ženy

Jiří Soukup

NAVA

KRIMI
PŘÍBĚHY

Na zemi ležela poštačka a kolem ní se pohyboval nějaký mladík. Svědek Emil Hrhala v něm bezpečně identifikoval Martina Španíka. Na víc nečekal a co mu síly stačily pospíchal do vsi, aby zburcoval několik dalších chlapů. Docela náhodou projížděla obcí i policejní hlídka.

Hrhal muže v uniformách zastavil a v rychlosti jim sdělil, čeho byl před několika minutami svědkem. „Policisté neváhali a ihned se vydali k lesu, kam jsem je vedl,“ vypověděl důležitý svědek.

Muži zákona našli na okraji lesa na zemi bezvládně ležící ženské tělo se zakrváceným obličejem, na mysliveckém posedu opodál si zrovna Martin Španík uvazoval smyčku kolem krku. Jeden z mužů v uniformách k němu přiskočil a provaz přeřízl. Bylo to opravdu v poslední vteřině. Španík už visel.

SEDMNÁCTÝ ROČNÍK EDICE KRIMINÁLNÍ PŘÍBĚHY

V prvním pololetí roku 2007 vychází:

- **Cílek:** Úder ve slepé uličce
- **Štorkán:** Vražda po řeznicku
- **Vašek:** Zabít, nebo zemřít
- **Hrdonka:** Kde alibi nestačilo
- **Košař:** Smrt v zastoupení
- **Soukup:** Vražda vysněné ženy

**Knihy zakoupíte na prodejních místech
denního tisku a u svých knihkupců**

Objednávky zasílejte na adresu:

Nakladatelství NAVA
nám. Republiky 17, 301 00 Plzeň
tel.: 377 235 721
fax: 377 324 189
e-mail: nakladatelstvi@nava.cz
www.nava.cz

ISBN 978-80-7211-248-7

KRIMI
PŘÍBĚHY

Vraždy

vysněné ženy

Jiří Soukup

NAVA

© Jiří Soukup, 2007
ISBN 978-80-7211-248-7

Ženy v ohrožení

Sedmadvacátý květnový den roku 2003 našel náhodně procházející muž v zahrádkářské kolonii v Karlových Varech - Dvorech mladou ženu, která byla viditelně zraněna na mnoha částech těla. Přivolaný lékař nařídil její převoz do nemocnice. Mladá žena byla velmi vyčerpaná, nebyla zatím schopna poskytnout ucelenou informaci, jak k takovým poraněním přišla. Zatím nedokázala ani vysvětlit, jak se ocitla ve zmíněné zahrádkářské kolonii. Podle dokladů ovšem lékař zjistil, že se jedná o pětadvacetiletou Martinu Hrněnou. Ošetřující doktor došel k názoru, že tak rozsáhlá zranění si žena nemohla způsobit sama a informoval o případu karlovarské policisty. Do zahrádkářské kolonie vyjela hlídka z nedalekého obvodu a také výjezdová skupina karlovarských kriminalistů, vedená nadporučíkem Jaroslavem Kubešem.

Zatímco technik s několika kriminalisty prováděl šetření přímo v zahrádkářské kolonii, nadporučík Kubeš se rozjel do karlovarské nemocnice, aby zjistil první informace o zranění mladé ženy. Od ošetřujícího lékaře se dověděl, že žena byla pravděpodobně rdoušena, utrpěla oděrky, krevní podlitiny na předních a bočních plochách krku, krevní výrony horních i dolních víček, na tvářích, kořeni nosu a v očních spojivkách obou očí, oděrky a krevní výrony na obou prsou, pohmožděniny na ramennou a kolenou. Lékař v nemocnici potvrdil, že zranění ženy způsobila druhá osoba. S výsledkem zraněné nemohl Kubeš zatím počítat, ale doktor mu slíbil, že další den bude její výslech s největší pravděpodobností možný. Šéf týmu, který byl pověřen vyšetřováním zatím ne příliš jasného případu, se vrátil za svými kolegy do zahrádkářské kolonie. Další pátrači se snažili

získat co nejvíce informací k poškozené. Pro celý tým bylo důležité získat alespoň základní informace, od kterých by se další vyšetřování mohlo odvíjet. Od několika chatařů pátrači zjistili, že jistá žena bydlela s nějakým mužem v jedné z chat. Podle svědků šlo pravděpodobně o jejich trvalé bydliště. Lidé z okolí je tu příliš neznali, údajně tu nebydleli dlouho a mezi ostatními chataři se neukazovali. Ostatně ta pravá chatařská sezóna teprve začínala a žádný z majitelů chat tu nebydlel trvale. Byla to ale první informace, kterou kriminalisté zachytili.

Díky svědectví některých chatařů se pátračům podařilo zjistit chatu, kde měla poškozená se zatím neznámým mužem přebývat. Rekreační obydlí ovšem bylo uzamčené, bylo patrné, že se uvnitř nikdo nezdržuje. Pátrání v okolí chaty pokračovalo, kriminalisté zajistili před příbytkem několik trasologických stop, které byly odeslány k příslušným expertizám. Rekreační chata byla z pokynu nadporučíka Kubeše střežena, a to alespoň do doby, než bude vyslechnuta poškozená žena. Druhý den ráno skutečně dostal šéf vyšetřovacího týmu svolení k jejímu orientačnímu výslechu s ujištěním ošetřujícího lékaře, že Martina Hrněná je z nejhoršího venku. „Je na tom špatně zatím psychicky, ale to se časem srovná,“ vítal doktor Kubeše, který se ihned v jeho doprovodu vydal na pokoj. Během několika minut se podařilo kriminalistovi navázat se ženou hovor v intencích, které potřeboval objasnit. Policista se brzy přesvědčil, že tento výslech bude mít pro další vyšetřování velký význam a rozhodně ho posune tím správným směrem kupředu.

„Seznámila jsem se s ním před necelým rokem, choval se ke mě pěkně, nikdy bych netušila, jakého násilníka jsem si pověsila na krk,“ začala trochu zešířila Hrněná. „V prvních dvou měsících byl můj vztah s Kamilem Lašovcem naprosto bezproblémový. Jenže koncem léta loňského roku přišel o práci a dlouho se nemohl nikde chytit. Jeho chování se rázem změnilo, začal i hodně pít. V listopadu minulého roku jsem mu dala jasně najevo, aby se z bytu odstěhoval, jenomže on s tím nepospíchal. Naopak, v led-

nu sehnal konečně práci. Jen s mojí matkou se nesnášel, a tak jsme si v květnu pronajali tu chatu v zahrádkářské kolonii. Jenomže ani to neznamenal zlepšení našeho vztahu, naopak se mi zdálo, že se všechno zhoršuje. Šestadvacátého května přijel z práce domů a pak odejel za svými rodiči. Když se kolem jedenadvacáté hodiny vrátil, přinesl dva litry točeného vína. Dali jsme si spolu kávu, on popíjel víno, já jsem si s ním připila pouze symbolicky. Kolem půlnoci začal říkat, že jsme už dlouho neprožili nic hezkého, že bychom se mohli milovat. Nechtěla jsem dělat zle a tak jsem souhlasila. Po chvílce jsem mu řekla, aby toho nechal, že já to k životu nepotřebuji. On na to reagoval tím, že mě chytil rukama kolem krku a začal mě rdousit. Bránila jsem se kopáním a snažila jsem se jeho ruce odtrhnout od mého krku. Znovu pokračoval v milování, znovu mě rdousil, dával mi polštář přes hlavu. Ztrácela jsem vědomí, nemohla jsem dýchat, vyhrožoval mi, že mě zabije, uškrtí a zasype v kůlně, aby mě nikdo nenašel. Pokousal mě na obou prsech a nakonec se na mě vymočil. Znovu jsem se bránila kopáním, mlátila jsem ho kovovou lopatkou, škrábala jsem ho klíčem, který jsem nahmatala u skříňky. Nad ránem jsem byla tak vyčerpaná, že jsem všechno vzdala,“ vypověděla Martina Hrněná.

Nadporučík Kubeš se vrátil ke svému týmu a podařilo se jim dostat se do chaty, kde mělo k činu dojít. I když bylo patrné, že zde někdo uklízel, stopy po napadení zde zůstaly a policejní technik zajistil poměrně hodně daktyloskopických stop. Během několika dalších hodin se přímo v Karlových Varech podařilo pátračům zadržet i Kamila Lašovce, který byl ihned převezen k výslechu. To už o něm kriminalisté věděli, že před sebou nemají žádného beránka, v minulosti byl již trestán pro násilné trestné činy, kterých se dopouštěl vesměs na ženách, včetně bývalé manželky a dalších žen, které byly jeho družkami. Několik Kubešových kolegů začalo s pátráním a výslechy bývalých Lašovcových družek i manželky, šéf vyšetřovacího týmu se pustil do výslechu podezřelého muže. S ohledem na svoji minulost byl v začátku svého výslechu doslova opatrný na každé

slovo. Jistě si dovedl spočítat, co by ho v případě prokázání násilné trestné činnosti čekalo.

„Jestli jsem Martině ublížil, je mi to moc líto, ale já si na nic z toho, co se dělo v noci, nevzpomínám. Byl jsem asi hodně opilý, vypil jsem hodně vína. Vůbec nemohu pochopit, co se vlastně stalo. Když jsem se toho dne ráno probрал, našel jsem její spodní kalhotky a hodil jsem je do kamen, stejně jako plastovou láhev od vypitého vína. Rozbitý hrnek od kávy jsem hodil do odpadkového koše, potom jsem zametl podlahu a uklidil polštářky. Nikdy jsem neměl v úmyslu Martinu usmrtit,“ nechal zaprotokolovat nyní již důvodně podezřelý Lašovec. „Pokud jsem se někdy choval k ženám agresivněji, bylo vždy, když jsem se opil. Opíjel jsem se vlastně až v okamžiku, když můj vztah s partnerkou přestal fungovat. Nikdy jsem ale žádné z žen nevyhrožoval zabitím,“ dodal zkroušeně do protokolu. To už měl nadporučík Kubeš k dispozici výpovědi dalších jeho družek a jeho bývalé manželky, které zaznamenali jeho kolegové. Ve prospěch podezřelého muže z nich nehovořila ani jediná. Jeho bývalá manželka Jindřiška Zrhová potvrdila, že jeho sexuální praktiky nebyly normální. Poprvé třicetiletou ženu donutil brutálním způsobem k pohlavnímu styku v rodinném domku v Teplicích na Karlovarsku v létě sedmadesátého roku. „O tři týdny později se na mne vrhl v ložnici, přikryl mi hlavu polštářem a když jsem se bránila kopáním a odstrkáváním, odtáhl mě k dětské postýlce, kde mě koženým řemenem přivázal ruce ke kování postýlky a znovu mi zakrýval hlavu peřinou. Několikrát dosáhl svého a mezi tím mě sedal na břicho a hrudník. Nemohla jsem vůbec dýchat. Jeho násilné jednání trvalo asi tři až čtyři hodiny. Na jaře následujícího roku toto opakovat nejméně ve čtyřech případech. Nutil mě k pohlavnímu styku, povalil mě na záda, tloukl mě rukama po celém těle a hlavu mi přikrýval peřinou. V jednom případě mně vyhrožoval zabitím. Nešlo to jinak, podala jsem žádost o rozvod a naše manželství bylo rozvedeno. V létě 1999 mě v rodinném domku znovu zezadu napadl, povalil mě na schody, roztrhal na mě punčochové kalhoty i spodní kal-

hotky, odtáhl mě do sklepa, zakryl mi dekou obličej a začal mě škrtit," vypověděla Jindřiška Zrhová.

Podobně vypověděla i jeho další manželka Monika Zrhová. Také tuto pětadvacetiletou ženu nutil brutálním způsobem k pohlavnímu styku, dokonce si v opilosti na sebe oblékl její spodní prádlo a donutil ji bitím, aby mu byla po vůli. A to všechno přesto, že jej žádala o to, aby jednání zanechal s ohledem na její rizikové těhotenství. To se opakovalo i o rok později, když jí vysvlékl, rukou jí zakrýval ústa a nos. Napadená utrpěla zhmoždění krku, krevní podlitiny na levé klíční kosti a předloktí pravé ruky. Také ona se s násilníkem rozvedla. V dubnu roku 2001 už žil se šestadvacetiletou Kateřinou Marskou. „V rodinném domku v Teplicích se na mě vrhl, ale já jsem ho shodila z postele a podařilo se mi uprchnout do vedlejší místnosti, kde jsem se zamkla. O tři týdny později mě napadl znovu, hodil mě na postel v ložnici a surovým způsobem dosáhl svého. Až když jsem se v kuchyni dostala ke kuchyňským nožům, kterými jsem na něho mířila, tak z domu utekl," vypověděla třetí z žen, které se pátračům podařilo vyslechnout.

Kamil Lašovec byl obviněn z trestných činů znásilnění a pokusu tohoto trestného činu a skončil ve vyšetřovací vazbě. Přihlásil se i svědek, za kterým potlučená Martina Hrněná přišla kritického dne v zahrádkářské kolonii. „Ta žena byla strašně potlučená, vypadala strašně. Zvala mě, abych se šel podívat do jejich chaty, z mobilního telefonu jsem zavolał policii, jinak jsem z ní nemohl dostat kloudného slova," dodal svědek. Lašovec se podrobil zkoumání duševního stavu. Psychiatři a psychologové uvedli, že netrpí žádnou duševní chorobou ve smyslu psychózy, trpí však poruchou osobnosti. „Jeho intelekt je v pásmu průměru, osobnost je emočně a sociálně nevyzrálá, afektivně labilní, má rysy nezdrženlivosti a agresivity. Syndrom závislosti na alkoholu nebo jiných omamných látkách nebyl zjištěn. Zjistili jsme u něho sexuální úchylku s rysy sadismu, která se projevuje deviantním chováním vůči ženám dospělého věku a dosahuje intenzity, při které může být ohrožen i život partnerky," uvedli znalci ve svém posudku. V závě-

ru dodali, že jeho rozpoznávací schopnost byla snížena asi o třetinu a ovládací schopnost o dvě třetiny. Nadporučík Kubeš s kolegy případ uzavřel podáním návrhu obžaloby, který státní zástupce akceptoval.

. ○ ○ ○

Případ projednával Krajský soud v Plzni, který uznal Kamila Lašovce vinným a odsoudil jej k devítiletému trestu odnětí svobody se zařazením do věznice s ostrahou. Zároveň mu uložil ochranné léčení sexuologické ústavní formou.

Pobodaná za dveřmi

Byl hezký, červnový večer roku 1979. V jedné malé obci na jižním Plzeňsku se ale schylovalo k tragédii. V jedné z místních bytovek bylo slyšet bouchání dveří, slabé sténání. Nabylo to něco obvyklého, přesto se nájemníci tvářili, jako by se nic mimořádného nedělo. „Možná přebíral soused,“ mínil František Klopotka, který bydlel nejbliž bytu, odkud ty zvuky patrně vycházely. Nakonec mu stejně došla trpělivost, a tak se, snad jen ze zvědavosti, vydal na průzkum. Sotva otevřel dveře do společné chodby, zjistil, že se nemýlil. Naopak, situace byla horší, než sám předpokládal. Přímo u jeho dveří ležela sousedka, padesátiletá Květa Mechnová. I on jako laik poznal, že je v bezvědomí, navíc se kolem jejího těla rychle šířila krevní kaluž. Krev registroval Klopotka až ke dveřím jejího bytu. Zburcoval další nájemníky, kteří do té doby byli k hluku v domě naprosto lhostejní. Teď chtěli radit všichni, ale nutnost velela především rychle jednat. „Kdo jí to jen mohl udělat? Vždyť tu léta žije sama,“ ozývali se sousedé. Ve skutečnosti zraněná žena bydlela v domě už čtrnáct let a opravdu sama, jen se dvěma slušnými dětmi. Po rozvodu s manželem se o muže příliš nezajímala. Dospělé děti se u ní objevovaly pouze sporadicky. Klopotka ale velel, že na podobná rozjímání a úsudky není zrovna vhodná doba. „Takhle tady na ni nemůžeme koukat. Vezme někdo z vás auto. Musíme ji převézt na pohotovost do Přeštic. Ušetříme čas, než by sem dorazila sanitka,“ mínil Klopotka. Ozval se jistý Petr Svarka, který bleskově přistavil svůj automobil až ke dveřím paneláku a opatrně do ní uložil s dalšími mužskými tělo zraněné ženy. Hned poté se spojil s policisty z Přeštic

Klopotka a v rychlosti vysvětlil, co se u nich v domě stalo a policistovi na druhém konci aparátu sdělil i opatření, které se sousedy provedl. Dostalo se mu ujištění, že na místo vyjede nejen hlídka z přeštického obvodu, ale i výjezdová skupina kriminalistů z Plzně.

Na pohotovosti v Přešticích lékař zjistil několik bodných ran v těle. Nejzávažnější byla podle něho ta, která byla v břiše. Po rychlém základním ošetření putovala Mechnová znovu do sanitky, která s ní zamířila na chirurgické oddělení klatovské nemocnice, neboť operace byla podle pohotovostního lékaře nezbytná. Když dorazila do panelového domu skupina kriminalistů, vedená kapitánem Jakubem Tarabou, příliš nového se od obyvatel zmíněného domu nedověděli. „Je osamělá, v domě nezpůsobila nikdy žádný rozruch, návštěvy za ní chodí pouze výjimečně, dokonce víc ženy než muži, je to totiž velmi schopná švadlena a o zákazníky rozhodně nemá nouzi,“ slyšel Taraba od sousedů. To už se své práce ujal policejní technik. Byl si jist, že v bytě zraněné ženy se nikdo jiný do příjezdu kriminalistů nepohyboval, neboť žena byla nalezena sousedem přímo na chodbě. To byla naděje na zajištění solidních stop. Samozřejmě že Taraba hodlal využít přítomnosti prakticky všech obyvatel domu a s každým promluvit. Zajímalo ho, zda v obci či blízkém okolí neměla nějakého nápadníka, kterého by třeba ve vši slušnosti odmítla. Chtěl prostě vsadit na skutečnost, že sousedé řeknou kolikrát z očí do očí víc, než se odváží před ostatními. Jenomže tentokrát ani tato sázka na upřímnost nevyšla podle kriminalistových představ. Všichni jen krčili rameny. Dověděl se pouze to, že její bývalý manžel ji již několik let nenavštěvoval. „Žije někde mimo náš okres, snad někde na Klatovsku, tady jsem ho neviděl už několik let,“ řekl jeden z obyvatelů domu. Ani bývalý manžel zatím podle bleskově provedeného šetření nebyl v podezření coby možný pachatel a Taraba byl z toho mála, co zatím jeho tým zjistil, dost nervózní.

Dlouho po půlnoci se lidé z chodby domu rozcházeli do svých příbytků, ale nikdo z nich stejně nemohl usnout. Kapitán Taraba zvedl alespoň telefon, aby získal ucelenější

informaci o zdravotním stavu Mechnové a volal do klatovské nemocnice. Ostatně v současném stádiu vyšetřování hodně spoléhal na to, že napadená přece jen po odborném ošetření promluví a vnese do případu potřebný náboj. Jenže informace z nemocnice nebyla zrovna příznivá. „Ještě se neprobrala z bezvědomí. Nůž zasáhl také střeva, silně krvácela do břicha a je stále v kritickém stavu. Obavy o její život jsou namístě,“ konstatoval doktor, který jí operoval. Na možnost případného výslechu už se Taraba ani neptal. Přesto se lékaře ještě zeptal, či zraněná přece jen nepromluví, neřekla třeba slovo, které by mohlo policisty přivést na stopu. Bohužel, i v tomto směru slyšel od lékaře pouze zápornou odpověď. Kapitán Taraba tedy musel vzít za vděk s tím, co zajistil policejní technik. Z krevních stop se dalo vyčíst, že žena byla napadena v kuchyni. Snad v okamžiku, když chystala večeři, kterou podle všeho ale připravovala pouze pro sebe. Také vařila kávu, kterou by v plecháčku jistě hostu nenabízela. „To znamená, že můžeme předpokládat, že nikoho neočekávala. Pachatel pak musel zmizet těsně předtím, než se těžce zraněná žena dostala z bytu a hledala pomoc u svého nejbližšího souseda. Podle krvavých stop to byla ona, která bouchala na dveře, než definitivně upadla do těžkého bezvědomí. Podle provedeného ohledání byt rozhodně nikdo neprohledával, nezdálo se, že by z bytu něco zmizelo. Z těch těžko přehlédnutelných věcí skutečně nic. Jisté bylo i to, že onoho neznámého v domě toho dne nikdo neviděl.“

Týmu kolem kapitána Taraby nezbylo nic jiného, než sáhnout k nepopulární, ale osvědčené metodě. Policisté začali listovat v policejních evidencích, tipovali možné pachatele a další skupina okamžitě prováděla prověrky na alibi v minulosti trestaných osob pro násilné delikty. Kriminalisté důkladně prověřili i bývalého manžela napadené Jaromíra. Na osudný den měl ale stoprocentní alibi. Potvrzovali mu ho štamgasti z hostince v malé obci na Klatovsku, kde toho večera seděl. Dokonce se kriminalistům dostalo ujištění, že takhle tu vysedává každý den. „Nemusím ani přemýšlet, na který den se ptáte,“ vysvětloval hostinský.

Od napadení Mechnové uběhlo osm dní a Taraba se dověděl z klatovské nemocnice velmi smutnou zprávu. Podle ní Mechnová, aniž by se probrala z bezvědomí, zemřela. „Smrt měla bezprostřední souvislost s bodnou ranou do břicha. Po vylití obsahu střev došlo k nezvládnutelnému zánětu pobřišnice,“ konstatovali doktoři. Po této zprávě si šéf vyšetřovacího týmu vyčítal, že až příliš spoléhal na výpověď napadené ženy a nyní při nedostatku faktů i stop bude rozmotávání tragického případu daleko složitější. „Až příliš jsem spoléhal na zprávy od lékařů, že za pár dní bude možné s Mechnovou mluvit,“ uzavřel tuto fázi vyšetřování Taraba.

Další opatření ze strany kriminalistů vykrystalizovala právě z této důkazní nouze. „Na nějaký čas se přestěhujeme přímo do obce, budeme provádět šetření i v okolních obcích, budeme hledat každou maličkost, dokud se nehnedme z místa,“ usoudil Taraba. Kriminalisté kolem svého šéfa začínali prakticky od samého začátku. Znovu začali vyslýchat děti zavražděné, nápadníky i sousedy a ihned prověřovali všechna alibi na kritickou dobu. Další parta policejních pátračů prověřovala další v minulosti trestané osoby, vybrané z policejních evidencí. Pochopitelně, že pátrači hledali informace také v hospodských lokálech přímo v obci, ale i v jejím okolí. Právě v těchto zakouřených lokálech už kriminalisté mnohdy dostali informace, které zvrátily celý případ v jejich prospěch. „Dodnes nevím, proč se Mechnovi tenkrát rozvedli. Copak ona, ji to zase tolik nechybělo, ale její manžel od té doby pustnul,“ vzpomínal jeden ze štamgastů. Ale co víc, svědek si vzpomněl na daleko důležitější moment. „Rozhodně se nemohu mýlit, ale minulý týden jsem Jaromíra viděl tady ve vsi,“ dodal znalec místních poměrů. Vyvstala tady otázka, proč bývalý manžel tuto skutečnost při původním výslechu popřel a tvrdil, že ve zdejších končinách nebyl dobrých deset let?

Byly tu dvě možnosti. Buď mohl Taraba brát svědkovo svědectví s rezervou, nebo začít s touto verzí důkladně pracovat. I kdyby nad informací svědka váhal, prověřit ji musel. Svědek si nakonec vzpomněl i na to, že Mechnu

viděl v kritický den, když byla těžce zraněna jeho bývalá žena, jak míří k nedalekému nádraží. „Bylo to docela určité dopoledne, já jsem šel zrovna nakupovat. Myslel jsem, že se se mnou dá do řeči, protože jsem ho neviděl hodně let, ale on na to, že hrozně pospíchá a vlak na Klatovy mu prý jede za několik minut,“ nechal zaprotokolovat svědek. Podle informací od lékařů ale Mechnová byla napadena až večer a to už měl její manžel sedět zase v hospodě v obci, kde v současné době žil. Jisté ovšem bylo, že Mechna při prvním setkání s kriminalisty lhal a byť měl na kritickou dobu ono hospodské alibi, rázem z něho byl podezřelý číslo jedna. Nejprve se ukázalo, že osudný den sice měl Mechna odpíchnutou pracovní směnu, ale nakonec se nenašel nikdo kdo by potvrdil, že v práci skutečně byl. Navíc se podařilo prokázat, že chvíli poté, co byl v šenku viděn dalšími hosty, mu odjížděl z nedalekého nádraží vlak směrem k bydlišti bývalé manželky. Všechny tyto poznatky musely vést Tarabu k tomu, aby si znovu s podezřelým promluvil.

Když byl Mechna předveden na kriminálku, velmi brzo pod tíhou nových informací kapituloval. Potvrdil, že skutečně toho kritického dne u své bývalé manželky byl, dokonce dvakrát. „Najednou jsem si uvědomil, jak to se mnou jde s kopce. Proto jsem se vydal za Květou a to dopoledne jsme spolu mluvili bez problémů. Když jsem jí ale navrhl, že bych se k ní rád vrátil, vyhodila mě z bytu. Pak jsem šlapal do sousední vsi na vlak a pospíchal jsem hned u nás ve vsi do hospody. Dal jsem si nějaké pivo, nějaký rum. Ještě předtím jsem si byl v práci píchnout konec šichty. Jak jsem pil jedno pivo za druhým, stále víc mě to lákalo vrátit se na Přesticko a ještě jednou s Květou promluvit. Zvedl jsem se od stolu a pospíchal na nádraží. Vlak jsem chytil jen tak tak. Byl jsem dost opilý. K bytu své bývalé ženy jsem dorazil asi kolem deváté večer. Po zazvonění mi otevřela a hned poznala, že jsem pil. Opakoval jsem jí svůj dopoledne vyslovený názor, ale ona mě opět rezolutně odmítla s tím, že chce mít na stará kolena klid. Stála u kuchyňské linky a když se otočila, sáhl jsem po noži. Bodl jsem jí nejprve dvakrát do zadku a když bolestí vykřikla a otočila

se čelem ke mě, bodl jsem jí ještě jednou do břicha. Z bytu jsem zmizel asi na poslední chvíli, protože Květa hrozně křičela a barák musel být za chvíli celý na nohou," vypo-
věděl Jaromír Mechna. Dodal, že ještě tu noc čekal, že si pro něho přijedou policisté. když se tak nestalo, rozhodl se, že bude lhát. Jeho šance narostly poté, co mu hospodští štamgasti z obce, kde bydlel, potvrdili bez zlých úmyslů prakticky neprůstřelné alibi. Nakonec se přiznal, že nůž, se kterým napadl svoji bývalou ženu, schoval ve svém bydlišti, kde byl ještě se stopami krve také zajištěn. Později ale začal dělat problémy, s kriminalisty přestal spolupracovat a pokoušel se hrát duševně nemocného člověka. To však soudní znalci z oboru psychiatrie a psychologie s naprostou jistotou vyvrátili.

Jaromír Mechna po zásluze stanul před Krajským soudem v Plzni, který jej poslal za dvanáct let do vězení.

Polapení zločinci

Ve druhé polovině října roku 1982 se ozval v centrále klatovské policie telefon. Zdálo se, že jde o případ, kterých se v kraji odehraje hned několik za týden. Muž z nedalekého Nýrska oznamoval, že mu v noci neznámý zloděj vykradl jeho garáž, stejně jako sousedovi. „Postrádáme oba několik náhradních dílů k automobilům a nějaké náradí,“ slyšel policista od oznamovatele. Mohlo by se zdát, že šlo skutečně o maličkost s porovnáním s tím, jaké delikty musí kriminalisté denně řešit. Ovšem operační důstojník měl důvod k tomu, aby při tomto telefonátu zpozorněl. Ten den totiž přijal již osmý případ stejného charakteru v klatovském okrese a to zase běžný nápad trestné činnosti výrazně přesahovalo. „Hned vám tam posílám hlídku z obvodního oddělení, na cestě budou za okamžik i kriminalisté z Klatov. Zatím místo vloupání střežte, zachovejte ho v původním stavu,“ upozorňoval oznamovatele policista.

Kromě policistů z obvodu vyjeli na místo vloupání do Nýrska i kriminalisté, vedeni nadporučíkem Pavlem Smazalem. Během několika minut mohl policejní technik s jistotou Smazalovi oznámit, že obě garáže jsou vykradené stejným způsobem jako šest předešlých. Zatím neznámý zloděj odvrátil zámky a ve všech případech scházel majitelům stejný sortiment věcí. Ostatně v garážích by asi ani nikdo nemohl něco jiného očekávat. Jelikož bylo zřejmé, že jde o sériově páchanou trestnou činnost, Smazalův tým celý případ na místě převzal. Technik zkoušel zajistit další stopy, kolegové z týmu poté prováděli šetření v okolí, vyslychali obyvatele, kteří bydleli nejbližší vykradeným garážím, zatím ovšem bez valného úspěchu. Kriminalisté začali pro-
věřovat i verzi, že by se mohlo jednat o dobře organiza-

nou skupinu pachatelů, která nemusí mít zrovna bydliště v Nýrsku, ani blízkém okolí. I s takovou alternativou vytáhl Smazal s kolegy do dalšího vyšetřování.

Kriminalisté začali tradičně, jak to v takových případech bez jediného konkrétního poznatku bývá. Z policejních evidencí vybrané osoby byly prověřovány k případům vloupání. Ostatně, nešlo o žádné beránky, ale o v minulosti trestané osoby právě pro majetkové delikty, včetně případů vloupání. Za těmito prověrkami se skrývá obrovské úsilí policejních pátračů. Nikdo v takových případech zpravidla zloděje neviděl, musí se stavět pouze na šikovnosti kriminalistů. I v této sérii bylo prověřeno již několik desítek osob, ale výsledek se nedostavil. Prověřených přibývalo a vyšetřování se přehouplo do nového roku. V lednu roku 1983 zaznamenali policisté na Klatovsku další pozoruhodnou sériově páchanou trestnou činnost. V jediné lokalitě bylo vykradeno šest rekreačních chat a rukopis pachatele či pachatelů byl stejný jako při vloupání do garáží v Nýrsku. Zámky u chat byly odvrtné, při ohledání míst činu nezajistil policejní technik kloudnou stopu, které by se vyšetřovací tým mohl chytit. I tato série se po vyhodnocení materiálů dostala na stůl týmu kolem nadporučíka Smazala. Šéf vyšetřovacího týmu ale neměl z toho všeho dobrý pocit. Jeho jiní kolegové totiž již objasnili řadu závažnější trestné činnosti, včetně vražedného útoku, on ale se svými kolegy s případy vloupání nemohl hnout. I jeho šéfové se začali o práci jeho týmu daleko víc zajímat.

Nezbylo nic jiného, než znovu mluvit s lidmi v lokalitách, kde k případům vloupání došlo, pátrači začali vyslýchat i další majitele garáží a rekreačních chat, kteří nepatřili do okruhu poškozených. Ani tohle opatření okamžitý výsledek nepřineslo. Potom si ale jeden z chatařů vzpomněl na zajímavou věc. „Vybavuji si, že jsem toho kritického dne byl na chatě. O tom, že někdo vykradl šest majitelů chat v okolí, jsem ale v té době nevěděl. Jel jsem tam pro jablka, které mám uskladněné na chatě ve sklípku a jak jsem vjížděl do chatové oblasti, potkal jsem dva chlapíky. Rozhodně nepatří k obyvatelům chatové oblasti. Byli oblečení

v pracovním, tedy přesněji v montérkách. Všiml jsem si, že doslova za sebou vlečou nějakou bednu. Krabici měli přikrytou nějakou černou látkou, myslel jsem si původně, že tím chrání před mrazem přenášené ovoce. Bedna byla určitě těžká, ti dva se pod ní doslova prohýbali," vysvětloval svědek. Dodal, že teprve později, když se dověděl o vykradení šesti chat ve zmíněné lokalitě, si uvědomil, že jen těžko mohli ti dva, kteří rozhodně nepatřili k osadníkům, přenášet zrovna ovoce.

Nadporučík Smazal mohl z této informace usuzovat, že ti dva neznámí museli mít někde poblíž zaparkovaný automobil. Kriminalisté rozšířili okruh pátrání, neboť předpokládali, že pokud šlo o pachatele vloupání, nechali z taktických důvodů odstavený automobil na jiném místě, pokud možno co nejdále od místa činu. Po několika dnech se dočkali dalšího významného úspěchu v obci vzdálené několik kilometrů od chatové oblasti. Jeden z místních obyvatel si vzpomněl, že v den, kdy došlo k vykradení chat, viděl na nedalekém parkovišti u místního rybníka stát velký nákladák. Podle jeho slov šlo o vozidlo značky LIAZ s vlekem. Byl si ale jist tím, že nad modrou kabinou byl nápis dopravní firmy ze slovenské Bratislavy. „Ten nákladák mě zaujal hlavně proto, že v zimě tu zpravidla žádné takové vozidlo neparkuje. Spíš jsem si myslel, že řidiče ze Slovenska tady zastavila nějaká porucha, ovšem u nás v obci, jak jsem s místními mluvil, se nikdo takový se žádostí o pomoc na nikoho neobrátil," vzpomínal další důležitý svědek. Na základě této informace rozdělil Smazal svůj tým na několik malých skupin s tím, že každé z nich přidělil určitý úsek klatovského okresu s úkolem zjistit u místních podniků, zda se u nich kritického dne neobjevil z jakéhokoliv důvodu kamión z Bratislavy. Smazalův tým musel být na základě tohoto opatření značně posílen a snad i díky tomu se po několika dnech dostavil konkrétní výsledek. Jedna ze skupinek kriminalistů zjistila v nýrské Okule, že sem kritického dne přivezl zboží nákladní automobil z Bratislavy. Ba co víc, potvrdilo se, že se tu kamión objevil i v říjnu loňského roku, když byly vykradeny v Nýrsku garáže. To

byla informace, která Smazalovi i jeho kolegům viditelně zlepšila náladu.

Za těchto okolností nezbylo Smazalovi nic jiného, než požádat o pomoc svoje kolegy z Bratislavy. Díky pochopení slovenských kolegů probíhalo další vyšetřování případů vloupání jako na drátku. Ze všeho nejdřív vyšlo najevo, že v obou případech seděl za volantem kamiónu bratislavské firmy jistý Peter Brhoňák a jako závozník Jozef Pošák. Bratislavským kriminalistům nebyli vůbec neznámí a navíc šlo o švagry. Po této informaci Smazal požádal slovenské kolegy, aby zbytečně oba kumpány nevyplašili. „Chtěl bych vás jenom požádat, kdybyste je mohli zatím pouze sledovat,“ dodal Smazal a hned se s dalším kolegou z týmu vydal do Bratislavy. Byl toho názoru, že pokud oba muži byli ti, co kradli, nemuselo to být zrovna pouze na Klatovsku. A protože tahle dvojice začala spolu jezdit v polovině roku 1982, začaly se prověřovat všechny jejich delší trasy. V tomto smyslu oběhl celou republiku také policejní pátrací oběžník a nebyvale brzo se do centra vyšetřování v Klatovech sbíhaly další velmi zajímavé informace. Z několika okresů přišli od kriminalistů informace o sériích vykradených chat, garáží i domků. Šlo vesměs o případy, kdy pachatel či pachatelé odvrťovali zámky ve vstupních dveřích. Zajímavé jistě bylo i to, že v Bratislavě a jejím okolí žádný takový případ nezaznamenali. Možná, že dvojice známých kumpánů se nechtěla „prezentovat“ v místě svého bydliště a blízkém okolí. I tak to někdy v kriminalistické praxi chodí. Za lupem se známí recidivisté prostě vydávají do vzdálenějších lokalit. V minulosti trestaní Brhoňák a Pošák se jednoduše nechtěli dostat do centra policejní pozornosti na „domácí“ půdě. Zlodějské výpravy v jejich provedení na druhý konec republiky měly z tohoto důvodu svoji logiku.

Od té doby Smazalův tým ve spolupráci se slovenskými kolegy jen čekal, až se důvodné podezření změní v jistotu. Netrvalo to dlouho a šikovní kriminalisté se „pověsili“ za kamión s Brhoňákem za volantem a Pošákem na místě spolujezdce na cestě do Čech. Dvojici nenechavých švagrů se jim podařilo zadržet při vloupání do luxusní rekreační

chaty, tentokrát ve východních Čechách. Oba zadržení byli převezeni na klatovskou kriminálku, kde Smazal s kolegy zahájil jejich výslech. Mohlo by se zdát, že oba v minulosti trestaní muži budou pro kriminalisty tvrdým oříškem, ale pod tíhou důkazů se jako první rozpovídal závozník Pošák. „V polovině roku 1982 jsem nastoupil jako závozník do bratislavské firmy ke svému švagrovi. Ten dostal vloni na podzim nový byt, ale on neměl nic, čím by ho mohl zařídit a vybavit. Napadlo ho, že by si mohl pomoc i při našich cestách na druhý konec republiky. Zpočátku šlo také všechno naprosto hladce, nikdy jsme neměli problém. Vždycky říkal, že je škoda, abychom se vraceli s prázdným nákladákem. Zpočátku jsme začali vykrádat pouze garáže, ale když se dařilo, zkusili jsme i rekreační chaty a chalupy, potom domky i prodejny. Zpravidla to bylo při cestách do Čech, ale kradli jsme i na Moravě a Slovensku. Věci, které se švagrovi hodily, jsme vozili přímo do jeho bytu, to ostatní jsme se snažili co nejrychleji prodat. Mohlo jít o několik desítek objektů, ale přesně už si stejně nevzpomenu, bylo toho opravdu hodně,“ přiznal Pošák.

Jeho švagr byl ale tvrdší povaha. Nejprve byl ochoten přiznat pouze vykradenou chatu, kde byli zadržení. „Nic o jiných zlodějnách nevím, jestli kradl švagr, jeho problém. Já jsem z Čech na Slovensko nic nevozil,“ trval několik minut na této výpovědi Brhoňák. Jenomže rozhovor slovenských kolegů s manželkami obou kumpánů odhalil, odkud luxusní věci v bytech pochází. Teprve poté si i Brhoňák přestal vymýšlet a lhát. „Ale jo, odvrťovali jsme zámky, trhali jsme mříže, někde jsme si k jejich roztažení dokonce pomohli automobilem. Byli jsme přesvědčeni, že krádeže na českém území nikdo neodhalí,“ nechal zaprotokolovat Brhoňák. V tom okamžiku si nemohl Smazal nevzpomenout na všímavého občana, který je navedl na horkou stopu a na opuštěném parkovišti u rybníka na Klatovsku si všiml zaparkovaného kamiónu s názvem bratislavské firmy.

Při domovní prohlídce u obou obviněných bylo zajištěno mnoho věcí a v bytech prakticky zůstaly pouze holé zdi. Oba muži „řádili“ přibližně šest měsíců a za tu dobu

vykradli prokazatelně pětadevadesát objektů a způsobili na tu dobu škodu skutečně obrovskou blížící se půl miliónu korun. Soud jejich zlodějskou sérii ocenil spravedlivě. Peter Brhoňák byl potrestán devíti lety nepodmíněného trestu, jeho švagr Jozef Pošák dostal trest o jeden rok kratší.

Smrtící kšandy

Toho květnového dne večer roku 1986 zatelefonovala na chebský policejní obvod jistá Marta Dršínová. „Nechci dělat žádnou paniku, ale moje sousedka Petra Mošková již nejméně tři dny nevyšla ze svého domu. Její manžel Michal se také neukázal a zdá se, že ani on není doma. Moškovi mají i děti, ale ty se v domku nezdržují, asi před týdnem si je vzala k sobě babička. S jejím manželem jsem se vždyc-ky jen pozdravila, ale ona nebyla skoupá na slovo. Viděla jsem ji každý den a najednou nic. Je mi to opravdu divné,“ oznamovala sousedka. Uniformovaný praporčík jen chvíli o tom telefonátu přemýšlel, ale nakonec se rozjel na místo, kde údajně pohřešovaná žena bydlela. Sousedka Dršínová již na něho čekala, takže policista pochopil, že nejde v žádném případě o nejspíšný zert. Ani on se domku Moškových nedostal, byť kromě zvonění klepal i na dveře a okna domu. Ještě jednou promluvil se sousedkou. „Paní Moškové je asi pětadvacet let, je to veselá žena. Nechci ji pomlouvat, ale pánské návštěvy se u ní střídaly dost často. Často tam našla stře- chu nad hlavou i žena podobného ražení. Pokud vím, její manžel je asi o tři roky starší a o tom, co jeho žena provádí, dobře věděl. Nebylo snad dne, kdy by u sousedů v domě nevypukla ostrá hádka, padala ostrá slova, někdy pravděpodobně i rána, neboť žena měla často i obličej měla samou modřinu. Poslední dobou se mi ale zdálo, že Mošek rezignoval, ovšem řešení problému hledal jen a jen ve sklenici alkoholu. Opravdu v posledních týdnech hodně pil, možná je to slabé slovo, chlastal až do bezvědomí. To mohou potvrdit i další sousedé, se kterými jsme ho několi-krát doslova sbírali před jejich domem a vedli domů,“ vypověděla oznamovatelka.

Praporčík Jan Masný na víc nečekal, přivolal ještě jednoho ze svých kolegů a rozhodl, že se musí dostat do bytu. Už si živě představoval, co se v domě mohlo odehrát, možná že jen Mošková definitivně opustila tenhle domov a zamířila někam k novému citeli, zatímco její muž utápí žal v některé z místních hospod. Ještě předtím, než se odhodlal k násilnému vniknutí do domu, vyslal jednu z motorizovaných hlídek k babičce pohřešované. Během rozhovoru s ní se pak ukázalo, že sousedka Dršínová vůbec v ničem nepřeháněla. „Děti jsou u mě už čtvrtý den. Nemohla jsem se dívat na to, v jakém prostředí vyrůstají. Už jsem toho měla dost jak můj syn s manželkou žijí. Ale náhradní klíče od jejich domku nemám, na nic je nepotřebuji, nikdy jsem tam nechodila a nikdy ani chodit nebudu. Navíc snacha by mi je nedala, ani kdybych ji o to prosila. Mohla bych ji třeba překvapit, když se s nějakým chlapem pelešila v posteli. Ale podívejte, děti jsou u mě spokojené, dostanou najíst, jsou čisté, mají tu klid a všechno co potřebují,“ dodala Moškova matka. Pak pouze bezradně pokrčila rameny, když jí policisté naznačili, že budou muset domovní dveře překonat násilím.

Policisté v uniformách ještě jednou, znovu ovšem marně, zazvonili. Hned poté se pod vahou těla jednoho z nich dveře rozletěly. V bytě bylo naprosté ticho. Praporčík Masný postupoval chodbou velice opatrně, aby případně nepoškodil důležité stopy, pokud v bytě došlo k nějakému trestnému činu. Všemmu asistovala i Moškova matka, která byla mile překvapena, že v bytě bylo celkem dobře uklizeno. Nikdo by neřekl, že tu žijí manželé s takovou pověstí. Masný se dostal z předsíně do kuchyně a přes obývací pokoj do ložnice. Obě postele byly rozestlané, zvalené. Policistu napadlo, že tu paní domácí mohla mít milence a zatím z neznámého důvodu dům kvapně opustila. Jenomže cestou zpět ucítil v předsíni podivný zápach. Nejprve nahlédl na klozet a poté otevřel dveře do koupelny. Ve vaně naplněné vodou bezmála až po okraj byla namočená spousta různého prádla. Bylo jasné, že prádlo ve vaně leží už několik dní. Když Masný namočeným prádlem pohnul, intenzita zápa-

chu výrazně stoupla. „To už to tu snad hnije,“ komentoval to. Jeho ruka ale najednou zavadila o něco tvrdšího, než je prádlo. Vzápětí se naskytl obrázek, po kterém se mu zvedl žaludek. Pod spoustou hadrů ve vaně leželo tělo Petry Moškové. O tom nebylo pochyb, i když muselo ležet ve vodě také několik dní. Její tchyně ostatně okamžitě zemřelou identifikovala jako manželku svého syna. Praporčík Masný si byl jist, že ženu někdo zavraždil. Jen stěží by se koupala v hromadě namočeného prádla a navíc oblečená. Masného kolega odběhl ke služebnímu automobilu, aby vše oznámil na chebskou policejní centrálu a vyžádal si zároveň výjezd kompletní skupiny kriminalistů a lékaře.

První se chopil svých povinností lékař. „Žena byla uškrtena, odhaduji, že smrt nastala dva až tři dny před nalezením,“ slyšel od doktora kapitán Jaroslav Pazdera, který sem přivedl skupinu kriminalistů. Hned poté se pustil do práce policejní technik, který s kolegy prohledal celý byt, místo činu ofotografoval a zajistil několik daktyloskopických stop. Kapitán Pazdera se zatím s několika kolegy pohyboval mezi sousedy, kterých se během chvíle shromáždilo před domem Moškových hned několik. „Určitě doplatila na své pochybné známosti. Vždyť se to tu střídalo jako na procesi,“ prohodil kdosi z davu a bylo slyšet, že s ním někteří ze sousedů souhlasí. Ovšem Pazderu zajímala zejména fakta. Šlo mu o to, zda někdo ze sousedů neviděl u domu Moškových nějakou osobu v kritických dnech. Žádné konkrétní odpovědi se nedočkal. „To je těžké, ona stálého milence neměla, hodně pánů se tu střídalo, ale pokud vám jde o tu kritickou dobu, nikoho cizího jsem vcházet do domu neviděl a to mohu říct, že mám docela dokonalý přehled,“ tvrdil jeden ze sousedů. Kapitán Pazdera mohl podle těchto informací stanovit s kolegy několik vyšetřovacích verzí. Podle jedné mohl vraždit některý z jejích zákazníků, podle druhé její zhrzený manžel, nebylo možné vyloučit i verzi o tom, že mohla vraždit žena, které Mošková přebrala nějakého muže. Přiznejme ale, že pro Pazderu byl nejvíce podezřelým právě manžel zavražděné, který se doma neukázal ani následujícího dne. To už jej po celém Chebu a okolí hledali pátrači,

zatím ale marně, byť navštívili i jeho nejoblíbenější lokály. Podle hospodských a stálých štamgastů se tam Mošek už několik dní neukázal. Jeden ze sousedů dokonce Pazderovi naznačil, když se předtím představil jako nejlepší kamarád hledaného, že se mohl někde oběsit. „Mnohokrát mě povídal, že s Petrou to není žádný život, že je stále terčem posměchu svých známých právě kvůli tomu, že zatímco on je v práci nebo v hospodě, ona má doma v posteli nějakého galána. Říkal, že si vezme život raději dobrovolně,“ slyšel Pazdera od svědka.

Šéf vyšetřovacího týmu dostal již také zprávu z provedené pitvy. „Žena zemřela zhruba tři dny před nalezením. Vrah ji rdousil asi dvě minuty a poté, co upadla do bezvědomí, dokončil svůj čin, když ji omotal kolem krku dětské šle. Zjistili jsme, že těsně před smrtí byla žena znásilněna,“ uvedli soudní znalci z oboru lékařství ve své zprávě. Ta ještě víc případ zamotala. Nepřítomnost manžela ale stále působila velmi podezřele. To už pátrači pročešávala i odlehlé části města a okolní lesy. To proto, kdyby Mošek, jak se o tom zmínil svědek, spáchal sebevraždu. Pokud to udělal v době, kdy byla zavražděna jeho manželka, stále patřil do okruhu důvodně podezřelých. Mohl se také po činu ukrývat. Navíc vyšlo najevo, že v den pravděpodobné smrti Petry Moškové nebyl její manžel v zaměstnání. To už bylo po zmizelém muži vyhlášeno celostátní pátrání, leč Pazdera stále věřil tomu, že pokud Mošek žije, dopadnou ho policisté spíš v Chebu a jeho okolí, než v jiné části republiky. Stále proto pro pátrače platilo, že budou provádět kontroly místních restaurací, hospůdek i bufetů, kde by se muž docela jistě toužící po doušku dobrého alkoholu mohl objevit, pochopitelně pokud skutečně nespáchal sebevraždu. Tuto možnost ale vyvrátila zpráva, kterou zachytila dvojice kriminalistů v jedné chebské restauraci, kde hostinský a někteří ze štamgastů potvrdili, že sem předešlého dne večer Mošek zavítal. „Sedl si k nám ke stolu a začal s tou obehnanou písničkou, že to se svojí ženou už nemůže vydržet, nechce snášet to stálé ponižování a skončil s tím, že si vezme život,“ vypověděli tři ze štamgastů.

Jeden z nich ještě dodal, že mu takový odchod ze života rozmlouvali, ale cestou z hospody ho nikdo z nich nedoprovázel. „Vůbec nevíme, kam tehdy mířil,“ dodal další z nich. Pátrači s ještě větší intenzitou prohledávali zapadlé kouty okresního města, další skupiny nepřetržitě procházely místními lokály. Zejména lokál, kde se Mošek objevil, byl pečlivě strážěn a ještě téhož dne večer se dvojice kriminalistů dočkala. Bylo krátce po deváté hodině večer, když hledaný vešel do hospody. Poručil si jedno pivo, které ho nechali pátrači dopít a poté už následovala jen výzva, aby je následoval do služebního automobilu. Zamířil k autu, ale působil dojmem, že jde o nějaké nedorozumění. „Já jsem nic neudělal,“ hájil se, když nastupoval do vozu. „Kde máte svoji manželku?“ tázal se ho jeden z policistů. Na tuto otázku neodpověděl, ale stejnou pak slyšel i od kapitána Pazdery, když usedl v jeho kanceláři k výslechu.

„Nic o ní nevím, už jsem ji dokonce pár dní ani neviděl, vůbec nechodím domů, už toho mám dost,“ odpověděl Mošek. „Vždyť jste sousedce tvrdil, že ji jdete hledat?“ znovu útočil Pazdera. „To je možné, ale nakonec jsem se na to vykašlal, je mi docela lhostejná. Už jsem dokonce požádal o rozvod. Byla samý chlap,“ vyštěkl podezřelý. Na tom slůvku „byla“ se šéf vyšetřovacího týmu okamžitě otočil. „Proč říkáte, že byla? Odkud víte, že vaše paní nežije?“ kontroval Pazdera. Ještě další tři, možná čtyři hodiny Mošek popíral jakoukoliv účast na vraždě své ženy Petry, ale nakonec kapituloval. Ostatně v koupelně bylo dost otisků prstů, vesměs patřící Jiřímu Moškovi. Byl to také on, kdo díky příslušnému vyšetření prokazatelně svoji ženu před smrtí znásilnil. „Přišel jsem toho dne domů kolem desáté večer, byl jsem dost opilý. Žena se vrátila dokonce až kolem druhé ráno. Spal jsem na pohovce v kuchyni a ona se chovala tak hlučně, že mě probudila. Došlo mezi námi k hádce. Já jsem se s ní chtěl milovat, ale ona se mi vysmála do ubožáků. Tak jsem si to vynutil násilím. Když bylo po všem, vstala z postele a začala se oblékat. Křičela, že mě má dost a konečně mě dostane do kriminálu. Prý mě jde udat. Vyskočil jsem z postele a chytil jí pod krkem.“

Když se v bezvědomí sesunula na podlahu, sáhl jsem na postýlku, kde ležely kšandy našeho synka. Omotal jsem jí je kolem krku a držel tak dlouho, až přestala dýchat," líčil vrah. Pak tělo schoval do místnosti, kterou rodina nepoužívala. Následujícího dne ale ucítil zápach a tak ho napadlo, že manželku schová ve vaně pod hromadu namočeného prádla. „Chtěl jsem ji převézt do bažin nedaleko Františkových Lázní a tam navěky pochovat. Jenomže v následujících dnech po vraždě jsem nesehnal žádné vozidlo," dodal v závěru svého výslechu.

Jiří Mošek skončil ve vyšetřovací vazbě, během které se podrobil zkoumání duševního stavu. Znalci uvedli, že za svůj čin nese plnou odpovědnost a neshledali žádné polehčující okolnosti. Krajský soud v Plzni jej za trestné činy vraždy a znásilnění odsoudil na třináct a půl roku do vězení.

Stopy nelhaly

V malé obci na Rokycansku se místní obyvatelé dobře znali. Šestnáctého srpnového dne roku 1990 se vydal Petr Hurša na druhý konec obce, aby se podíval, zda-li je bratrova zatím opuštěná chalupa v pořádku. Se sousedem Zdeňkem Sapalským si vyměnil šestačtyřicetiletý muž jen pár vět. To bylo naposledy, co ho soused také viděl. Následujícího dne dopoledne se Hurša domů ještě nevrátil a na volání a klepání u svého domu Sapalskému neodpovídal. Soused pojal jisté podezření, a tak se vydal do místního hostince, ale ani tady se Hurša neobjevil. Nebyl ani v obchodě, neviděla ho ani Sapalského vrstevnice Marie Konáčová. Na jeho otázku zavrtěla jenom hlavou, ale pak poznamenala, jestli se byl podívat u domu Huršova bratra. Viděla prý, že dveře u bratrovy chalupy, dokonce i okna byla otevřena dokořán. „Nikoho z nich jsem ale neviděla,“ dodala Konáčová.

Sapalského napadlo, že možná přijel na chalupu Huršův bratr Pavel z Prahy, a tak i jeho soused možná zůstal přes noc. Jen nad několika údajně otevřenými okny se Sapalský zamyslel. Snad i z toho důvodu se vydal ke zmíněné chalupě, aby se přesvědčil, jak to vlastně se sousedem je. Kolem domu ale byl klid, uvnitř také nic nenasvědčovalo tomu, že by objekt někdo obýval. Okna byla skutečně otevřena dokořán, ale na Sapalského volání nikdo nereagoval. „Zaklepal jsem na pootevřené vstupní dveře a když se zase nikdo neozval, vešel jsem dovnitř domu. Jenomže hned po prvním kroku jsem se zarazil. V chodbě na podlaze jsem spatřil ležet svého kamaráda. Pouze pohledem jsem zjistil, že už nežije, kolem jeho hlavy bylo tratoliště krve. Dál už jsem se neodvážil. To víte, že jsem byl pořádně vystrašený a tak jsem se raději vydal k nejbližšímu telefonu, abych

o všem informoval policisty," vypověděl důležitý svědek později.

Na místo události se vydala nejprve hlídka z nedalekého obvodu. Policisté v uniformách se pouze přesvědčili, že Sapalský nefantazíruje a okamžitě zajistili místo činu a vyžádali si příjezd rokycanských kriminalistů, které sem přivedl za necelých patnáct minut nadporučík Zdeněk Šafář. První co šéfa vyšetřovacího týmu muselo po seznámení se situací napadnout bylo, že Hurša v bratrově chalupě překvapil zloděje. Možná, že ho dokonce znal a tak se zloděj změnil ve vraha, aby se zbavil nepohodlného svědka. V této verzi ho usvědčovala i skutečnost, že pod otevřeným okénkem na toaletu byl přistavený zahradní stolek. „Tudy se zloděj se vši pravděpodobností dostal do chalupy," utvrzoval svého šéfa v jeho přesvědčení policejní technik, který prováděl ohledání. Technik se snažil zajistit v těchto místech co nejvíce daktyloskopických a trasologických stop. Uvnitř chalupy poté v rohu kuchyně zajistil na podlaze odhozený hasák, na kterém byly i pouhým okem patrné krevní stopy a pár vlasů, snad i otisky případného vraha, pokud nepracoval v rukavicích. V této fázi ohledání šlo zejména o to nepřehlédnout nic důležitého, neznehodnotit neopatrným pohybem důležité stopy.

Zatímco se Šafář se svým týmem stále zdržoval na místě činu, další kriminalisté už prověřovali vytipované násilníky z policejních evidencí na alibi v kritické době. Na místo přijel i bratr zavražděného Pavel Hurša z Prahy a ihned se dostal do palby otázek od šéfa kriminalistů. „Nebyl jsem tady nejméně tři týdny, pokud jde o větrání a kontrolu mé chalupy, mohl jsem se stoprocentně spolehnout na svého brácha. Nechci nikomu ublížit, já opravdu nevím, ale myslím, že tady v obci měl brácha jenom kamaráda, o nějakém konfliktu s někým opravdu nic nevím, to by mi brácha určitě řekl. Právě Zdeněk Sapalský patřil k nejbližším kamarádům," vysvětloval Pavel Hurša. Víc se toho Šafář od rozrušeného muže zatím nedověděl. Vzápětí ho čekala další informace, která ho zaskočila. Také v domku zavražděného se někdo cizí musel pohybovat. „Museli jsme

sem zajet. Našli jsme v domku strašný nepořádek, celý dům byl převrácený vzhůru nohama, je velmi pravděpodobné, že tady řádl zloděj. Pravděpodobně ho v bratrově chalupě poté, co jej zavraždil, okradl o klíče od jeho domu a ty poté použil při vloupání do jeho domu," vysvětloval technik. Tím podezření na verzi o tom, že ho mohl zavraždit někdo, kdo ho znal, zesílilo. Vrah podle všeho musel vědět, že dům oběti je až na druhém konci obce, hodně vzdálen od bratrova příbytku. Zatím ale nebylo jasné, co se v domě zavražděného ztratilo. Jen soused Sapalský vyslovil názor, že chybí docela jistě malý motocykl. Ani Pavel Hurša, bratr zavražděného, nevěděl nic o finančních poměrech svého bratra. „Žil sám, možná peníze měl, ale nikdy se tím nechlubil," dodal Pavel Hurša.

Prověrky vytipovaných osob z blízkého i vzdálenějšího okolí zatím vyznívaly naprázdno, ovšem potvrdilo se, že vrah a zloděj docela určitě odcizil zmíněný motocykl z majetku oběti. Šafář s kolegy se postaral okamžitě o vyhlášení pátrání po odcizeném motocyklu a ten byl následující den po vraždě objeven v Berouně. Zdálo se, že vrah může být právě z tohoto města, nebo mohl mířit dál ku Praze. Najednou po této informaci padlo podezření i na bratra zavražděného. Šéf vyšetřovacího týmu chtěl vědět, jaké vztahy mezi oběma bratry vlastně vládly, a tak kriminalisté prověřovali i bratrovo alibi. Během několika hodin se ale ukázalo, že tahle stopa vede pouze do slepé uličky, také soused Sapalský mohl být jako možný pachatel brutálního zločinu s jistotou vyloučen. Výsledky soudní pitvy potvrdily, že Petr Hurša byl zasažen sedmi těžkými ranami do temene, týlu a spánku hlavy. „Údery byly vedeny takovou silou, že na záchranu života napadeného nebyla naděje ani při okamžité a vysoce odborné lékařské pomoci," uvedli soudní znalci ve zprávě. Policejní technik zatím zajistil několik daktyloskopických a trasologických stop. „Zvlášť otisk prstu na lahvi se zbytkem limonády, která stála na stole v kuchyni, je přímo ukázkový. A co víc, rozhodně nepatří zavražděnému. Sebral jsem i kvalitní stopy po obuvi člověka, který v domě nebydlel, zajímavé budou i vla-

sy zajištěné v hřebenu u zrcadla v předšíní. Docela určitě pocházejí z jiné hlavy, než na kterou dopadaly rány hasákem," informoval technik Šafáře. Samozřejmě, že všechny zajištěné stopy putovaly ještě k dalším expertízám do příslušných policejních laboratoří.

Podle nalezeného motocyklu v Berouně kriminalisté soudili, že mohl vraždit člověk z jiného okresu, nebo dokonce jiného kraje. Šafář vsadil na relaci v tisku, rozhlase a televizi. Po zveřejnění pátrací relace přišlo do centra vyšetřování hned několik informací, které pátrači ze Šafářova týmu okamžitě prověřovali. Nejzajímavěji působila informace od svědka, který viděl v Berouně mladého muže, jak právě odstavuje malý motocykl. Šlo o motorku, která byla později identifikována jako majetek zavražděného. „Mladík viditelně pospíchal. Postavil motorku a vůbec ho nezajímalo, že by ji měl uzamknout. Byl to vysoký, hubený blondák, třicet mu podle mne ještě nebylo," vysvětloval důležitý svědek. Výsledkem svědkova snažení byl celkem slušný popis zatím neznámého mladíka. S tím potom zajeli kriminalisté do obce, kde k násilnému činu došlo. Jenomže i když se obyvatelé vesnice viditelně snažili, pátračům se ještě v té době na lepší časy nezablýskalo. S popisem byl seznámen i bratr zavražděného, který po chvilce uvažování přece jen na něco přišel. „Víte, nechci nikomu ublížit, ale pokud jde o hubeného blondáka, mohlo by se jednat o Miroslava Lazička. Nic moc toho o něm nevím, ale poznal jsem ho, stejně jako můj brácha letos v létě. Bylo to v době, kdy jsem začal s opravou své chalupy na Rokycansku. Dělali jsme tam s bratrem, když šel okolo právě Laziček. Říkal nám, že pochází ze severních Čech, ale momentálně je prý ve složité situaci. Bědoval, že ztratil práci a nabídl nám, že by se s námi do té rekonstrukce za nějakou korunu rád pustil. Musím přiznat, že dělal dobře, víc než jsem si od něho sliboval. Když jsme opravu dokončili, musel jsem mu říct, že pro něho jinou práci nemám. Nechtělo se mu odejít, říkal, že ho nikde nikdo nečeká, ale nedalo se nic dělat. Od té doby jsem ho opravdu neviděl a ani můj bratr se nezmiňoval o případném setkání s Lazičkem. Nemohu ale uvěřit

tomu, že by to byl právě on, kdo mě připravil o bráchu," vypověděl Pavel Hurša. Ovšem pro Šafářův tým tohle byla opravdu horká stopa.

Během několika minut se podařilo zjistit, že Miroslav Lazíček má trvalé bydliště ve vesnici nedaleko Děčína, ovšem už od jara se v obci neukázal a nevěděli o něm dokonce ani nejbližší příbuzní. Z jejich výpovědí bylo patrné, že o setkání s ním nikdo ani příliš nestál. „Už dlouho nám dělá jenom ostudu, vždyť už seděl pětkrát v kriminále, je to rváč a zloděj, nic před ním neobstojí," slyšeli pátrači i takové hlasy od příbuzných hledaného, šestadvacetiletého mladíka. Jeho kriminální minulost byla tentokrát ku prospěchu dalšího vyšetřování, neboť v policejních záznamech byly archivovány i jeho otisky prstů a rukou. Brzy bylo jasno. „Stopa na láhvi se zbytkem limonády nepochybně patří Miroslavu Lazíčkoví," uvedl expert z oboru daktyloskopie. Důležité bylo i to, že stopy na láhvi nemohla v žádném případě pocházet z doby, kdy podezřelý u Pavla Hurši pracoval na opravě domu. Pátrání po hledaném bylo v plném proudu. Jak Lazíček cestoval po republice, dokonce se i několikrát viděl v televizní pátrací relaci. Nakonec došel k rozhodnutí, že před spravedlivým trestem neunikne a sám se přihlásil na policejním oddělení v Liberci. Do severních Čech vyslal Šafář okamžitě dva své kolegy, jejichž úkolem bylo zadrženého převézt do Rokycan k výslechu. Ještě cestou, sám od sebe, se o tragédii nedaleko Rokycan rozpovídal.

„Bylo mi u nich fajn a nechtělo se mi cestovat světem. Věděl jsem, že Pavel Hurša jezdí na chalupu jednou za tři neděle a to docela pravidelně. S bratry jsem se rozloučil a odešel, ovšem jen kousek za ves a potom jsem se do chalupy vrátil. Dovnitř jsem vlezl okénkem na klozetu a pár dní jsem v chalupě spokojeně přebýval. Bylo tam dost jídla i pití. Pak mě ale překvapil bratr majitele chalupy Petr. Poznal mě a věděl, že jsem se do chalupy musel vloupat. Rozhodl jsem se, že se ho zbavím. Když vcházel do chalupy, uhodil jsem ho několikrát do hlavy hasákem. Svalil se na zem a myslím, že měl dost. Byl jsem hodně umazaný

od krve a tak jsem se šel do koupelny umýt. Když jsem se vracel, on se zrovna zvedal z podlahy. Znovu jsem sáhl po hasáku a ještě několikrát jsem ho praštil. Neměl u sebe nic, jenom klíče od jeho domu. Ty jsem mu vzal a hned jsem se vydal do jeho stavení. Ani tam jsem nenašel žádné bohatství, pouze jedenadvacet korun na hotovosti. Z garáže jsem sebral malý motocykl, na kterém jsem dojel až do Berouna, kde mi došel benzin. Stopem jsem se dostal do Prahy a potom do severních Čech. Když jsem viděl v televizi, že mě hledáte, tak jsem to zabalil a přihlásil se v Liberci policistům,“ nechal zaprotokolovat mladý vrah. Kromě příznání usvědčovaly Miroslava Lázička i další důkazy jako otisk jeho dlaně na hasáku, jeho vlasy zajištěné na hřebenu i trasologická stopa jeho boty.

Poslední tečkou za případem bylo rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, který Miroslava Lázička poslal na třináct a půl roku do vězení.

Drogová stopa

Bylo ráno, desátého dubnového dne roku 1990, když vyšla z jednoho karlovarského činžáku Petra Vašlová s košem odpadků do nedaleké popelnice, stojící ve dvoře. Aniž by splnila svůj cíl, najednou hlasitě vykřikla. Před ní na dvorku ležel chlap na břiše v tratolišti krve. Paní Vašlová se příšerně lekla a okamžitě ztropila takový rámus, že další lidé vybíhali z bytů a mířili na dvůr. Mezi nimi byl i lékař, který se sklonil nad neznámým a mohl pouze konstatovat, že je mrtvý. Nikdo z domu, ani z blízkého okolí toho muže neznal. Nikdo z přítomných si nedokázal vysvětlit, jak se asi čtyřicetiletý chlapík na dvůr činžovního domu dostal. Trvalo chvíli, než jednoho z nájemníků napadlo odběhnout k telefonu a vyrozumět o případu karlovarskou policii. Nejprve dorazila na místo hlídka uniformovaných policistů z nedalekého obvodu. Ta zajistila místo činu a asi po deseti minutách přijela kompletní výjezdová skupina místních kriminalistů. Kapitán Milan Pažický, který týmu šéfoval, se seznámil s okolnostmi události, povídal si i s lékařem. „Musel pořádně trpět, když umíral. Někdo ho podle mého názoru doslova utloukl k smrti,“ slyšel jeho názor Pažický s tím, že ovšem přesto přijede i pohotovostní doktor. Zvědavci, stojící poměrně blízko mrtvého, pořádně komplikovali kriminalistům práci, a proto je Pažický s kolegy odkázal do vzdálenějších míst, aby nezničili to, co tu po pachateli mohlo zůstat.

Při ohledání okolí místa činu našel policejní technik v rohu dvorku rozlámanou invalidní hůl, která mohla patřit mrtvému. Případnému násilníkovi ale mohla dobře posloužit i jako vražedný nástroj. Kolegové z Pažického týmu zatím hovořili s přítomnými sousedy, neboť se

dalo předpokládat, že tenhle výprask musel provázet křik a hluk. Na otázku, zda někdo neslyšel něco podezřelého, ovšem oslovení pouze zakroutili hlavami. „My jsme si totiž na rámus zvykli. Tahle ulice je rušná každou noc, a tak už dávno nevstáváme z postelí a nechodíme k oknům,“ vysvětloval jeden z nájemníků domu. Policejní technik začal s ohledáním místa nálezu mrtvého a okolí, přivolán byl i soudní lékař. Podle jeho slov muž zemřel někdy kolem půlnoci. Kolem jeho těla se povalovalo několik různých léků bez krabiček, takže ani lékař nedokázal určit přesně o jaké medikamenty jde. Víc toho místo činu zatím pro Pažického tým nevydalo, kriminalisté se domnívali, že některé stopy mohli nechtěně zlikvidovat zvědavci z řad nájemníků domu, kterých se tu sešlo přímo na dvoře možná patnáct.

Kapitán Pažický s kolegy zahájil i ohledání a šetření v širším okolí místa činu. V takovém případě přijdou na řadu i prohlídky popelnic, sklepních prostor v přilehlých domech, tmavých zákoutí. Právě v průjezdu jednoho z vedlejších domů kriminalisté zajistili zahozené doklady na jméno jakéhosi Zdeňka Šmarského, osmatřicetiletého invalidního důchodce z Karlových Varů. Podle fotografie bylo nadvší pochybnost jasné, že zavražděným je právě on. Pažický se pak zajímal hlavně o to, co je Šmarský zač, zajímal se o jeho styky, kamarády, známé, případně všechny příbuzné. Ani nečekal, že informace o zavražděném budou přicházet bez velkých problémů z mnoha stran. Šlo o jednu ze známých postav lázeňského města. „Hrozně chlastal, invalidní důchod ho spíš ničil, než by mu byl ku prospěchu. Míval často dlouhou chvíli a tak snad právě z nudy prakticky denně vysedával po hospodách. Šlo to s ním opravdu rychle z kopce. V posledních týdnech se prakticky denně vracel domů zpitý pod obraz,“ shodli se nájemníci z domu, kde Šmarský bydlel. Když se o tragickém osudu svého souseda dozvěděli, zdálo se, že příliš nesmutní. „Nedivte se tomu, celé noci jsme nespali, když se u Šmarského sešla parta a chlastali až do rána. Zpěv střídalo hulákání a na naše domluvy, že vstáváme do práce, se jen smál,“ dodal nejbližší ze sousedů.

Kriminalisté po těchto informacích museli udělat jediné. Pátrači zamířili se Šmarského fotografií do karlovarských restaurací, bufetů a vináren. Během několika hodin se jim podařilo objevit hospodu, kde večer před tragickou smrtí Šmarský popíjel. „Seděl tu již od odpoledne s partou štamgastů. Všichni ale odešli z hospody ještě před ním, nepohádali se, naopak za Šmarského ještě zaplatili útratu, na kterou jako už poněkolkáté v poslední době neměl. Já si myslím, že tihle kluci by mu rozhodně neublížili. Šmarský opouštěl lokál v okamžiku, kdy se zavíralo, krátce po dvadvacáté hodině. Odešel docela sám, rozhodně ho nikdo nedoprovázel,“ slyšeli pátrači od šenkýře. Tady zatím ale stopa po zavražděném skončila. Před hospodou a cestou k domovu ho zatím nikdo z oslovených už neviděl. Kapitán Pažický tušil, že má před sebou poměrně složitý případ. „Musíme vycházet z toho, že ho mohl umlátit prakticky kdokoliv, koho cestou potkal, mohl na něho někdo i čekat a překvapit z úkrytu, mohl ho zlikvidovat někdo, s kým se v opilosti prostě nepohodl. Mohl to mít na svědomí i lupič, který nemohl tušit, že Šmarský je bez koruny. Že byla oběť prohledávána dokládá fakt, že jsme jeho peněženku s doklady našli v průchodu mezi popelnicemi,“ shrnul dosavadní vyšetřování šéf týmu.

Na stůl kapitána Pažického se dostal výsledek soudní pitvy. „Muž utrpěl pohmoždění a otok mozku při zlomení spodiny a klenby lební, prokrvení měkkých pokrývek lebních, zlomeniny žeber a trnu hrudního obratle. Zemřel v důsledku neposkytnutí pomoci při poranění hlavy a mozku. Umíral několik hodin,“ četl kriminalista v posudku znalců. Zpráva jen potvrzovala, že útok proti Šmarskému byl hrubý, veden značnou intenzitou. I další informace z posudku znalců z oboru zdravotnictví byly zajímavé. Zbytky léků, které byly v okolí mrtvého nebo přímo u něho zajištěny, vykazovaly po příslušných rozborech přítomnost kofeinu. „Tuto drogu neužíval Šmarský při svém onemocnění, kvůli kterým byl v invalidním důchodu. Bezprostředně před smrtí si kofein sám také neaplikoval,“ psali v závěru posudku znalci. Když se kriminalisté ptali v okruhu zná-

mých mrtvého, všichni potvrdili, že konzumoval leccos, ale drogy nikdy, ani je u něho nikdo z nich neviděl, netušili ani to, že by s nimi třeba jen kšeftoval. Mohlo jít tedy o to, že drogy mohly patřit případnému pachateli brutálního činu. Zatím šlo o pouhé dedukce Pažického týmu, ale prověřit se takové podezření muselo.

Někteří členové vyšetřovacího týmu oponovali ovšem tím, proč by útočník rozhazoval drogy kolem zavražděného, připouštěli ale, že mohly pachateli vypadnout během případné rvačky, pokud k ní ale vůbec došlo. Někteří trvali na tom, že Šmarský musel s drogou kšeftovat. Ať už tomu bylo jakkoliv, pro Pažického tým to znamenalo jediné. Případného pachatele brutálního útoku bylo nutné hledat i mezi známými toxikomany. Jejich okruh se postupně během prověrek rozšiřoval, mnozí z nich zatím nebyli v policejních evidencích vedeni. Bylo až překvapivé, co všechno se kriminalisté mezi karlovarskými toxikomany postupně dověděli. Těch informací bylo opravdu hodně a pátrači každou z nich pečlivě prověřovali. Tak se přes desítky dalších jmen dostali až k jistému Egonovi Držečkovi. Ukázalo se, že bydlel nedaleko místa, kde k tragédii došlo a přesto, že vše nasvědčovalo tomu, že nemá se smrtí Šmarského nic společného, přece jen sdělil policistům velmi zajímavé informace, které měly cenu zlata. „Toho večera jsme v mém bytě slavili narozeniny jednoho z mých kamarádů. Mohlo být těsně před půlnocí, když někdo u dveří mého bytu zazvonil. Za dveřmi stála parta známých ze Sokolova. Čtyři chlapi a dvě ženské, všichni byli mimochodem dost opilí. Podle jejich dost nesrozumitelné řeči nechali před domem další své dva kumpány. Měli tam prý kvůli nějakým práškům zpracovat nějakého chlapíka. Podle jejich slov ho pořádně zřídili,“ sdělil kriminalistům Držečka.

Pažickému bylo jasné, že tahle informace je může vést po té správné stopě. „Sokolovští se ale u nás příliš dlouho nezdrželi. Já jsem jim dal zcela jasně najevo, že o takové návštěvy a v takovém stavu nemám zájem a nechci mít žádné oplétačky s policisty. Asi po patnácti minutách se všichni poroučeli, ti dva rváči z ulice ani nestačili přijít nahoru do

mého bytu.“ dodal svědek, který ale neměl v té době žádnou představu o tom, co se venku vlastně odehrálo. Několik jmen nevytáhných návštěvníků přesto do výsledku uvedl a to stačilo k tomu, aby se celá společnost ze Sokolova během několika hodin znovu objevila v Karlových Varech, ovšem tentokrát v kancelářích místní kriminálky. Pak se začalo celkem rychle ve vyšetřované tragické události vyjasňovat. V první řadě dal Pažický příležitost popovídat si oběma ženám. Jak Věra Hlbová, tak i Iveta Jabeská si pamatovaly všechny události toho dne až do příchodu k Držečkovu bytu. Dokázaly vyjmenovat i kompletní mužskou sestavu sokolovského „týmu“, který je doprovázel. Pouze jména těch dvou, kteří se utkali venku s nějakým opilcem jim, jaksi z paměti vypadla. „Práli se venku o nějaké prášky či ampule. Kluci říkali, že by mělo jít o nějaké drogy,“ objevilo se nakonec v protokolu. Díky výsledku ostatních se Pažický s kolegy dopracoval k závěru, že venku se prali osmnáctiletý Kamil Plšný a o sedm let starší Karel Adrch.

Oba hoši se nyní ocitli rázem v centru pozornosti kriminalistů a jejich výslech nakonec naplnil Pažického očekávání. „Potkali jsme opravdu toho opilce, který se opíral o invalidní hůl. Sotva se držel na nohou. Když jsme ho míjeli, oslovil mě. Jestli prý nemám nějaké prášky. Nabízel nám něco, snad šlo o kofein,“ přiznával mladší z vyslychaných Plšný. „Zastavili jsme se u něho a on vytáhl nějaké ampulky a prášky. Chtěl za to zboží ale obrovské peníze. Jestli prý nechceme, ať necháme být, že to koupí někdo jiný. Chtěl, abychom mu vzorky okamžitě vrátili. Naše parta nám zmizela za rohem a my jsme ho odtáhli trochu stranou, na nějaký dvorek. Najednou se strhla strkanice a on najednou upadl na zem. Nevím, jestli to bylo po nějaké ráně, nebo v důsledku jeho opilosti. Upustil při tom hůl, kterou sebral Adrch a začal s ní toho chlapíka mlátit, hlava nehlava,“ dodal Kamil Plšný. Podobně vypovídal ve vedlejší kanceláři i jeho společník. Jenom váhal nad tím, kdo toho ubožáka vlastně zmasakroval. Nakonec ovšem právě Adrch odmítl jakoukoliv účast na Šmarského napadení. Kličkovat začal i Plšný. „Pravda, léky jsem si od

něho vzal, ale byl jsem s ním domluvený, že mu druhý den přinesu požadované peníze," dodal k původnímu výslechu. Ovšem na otázku Pažického, kam mu měl peníze přinést, nedokázal odpovědět. Díky zajištěným otiskům prstů na invalidní holi se ukázalo, že ji v ruce měl kromě majitele i Adrch. Navíc se ukázalo, že jak Adrch, tak i Plšný cestou do Sokolova ukazovali dalším členům party nějaké ampule a prášky. Prý právě kvůli nim doslova ztřískali v Karlových Varech nějakého chlapíka.

Oba zadržení se podrobili zkoumání duševního stavu. Znalci z oboru psychiatrie a psychologie u nich nezjistili žádnou duševní chorobu, byť právě Adrch statečně simuloval defekt intelektu. Příklad uzavřel s konečnou platností Krajský soud v Plzni, který poslal Karla Adrcha na třináct let a Kamila Plšného na osm let do vězení. Po jejich odvolání jim soud vyšší instance z trestů po dvou letech ubral.

Zbytečná smrt

Ten zářijový den probíhal v malé obci na Domažlicku v poklidu. Ostatně na nějaká dramata si tady nepotrpěli. Ovšem následující noci se najednou mnohé změnilo. Obec byla celá ponořená do tmy, jen jediné okno v jednom z domů zářilo. Najednou se v tom domě začala postupně rozsvěcovat další světla a logické vysvětlení toho jevu na sebe nenechalo dlouho čekat. Vypadalo to, že kdosi schází z posledního patra po schodech a zvoněním burcuje ostatní nájemníky, pěkně jednoho po druhém.

„Sakra, co se to tu děje?“ vysoukal ze sebe Arnošt Hrošta, který po zazvonění vyšel na chodbu jako první. Za dveřmi svého bytu nikoho ale neviděl. Pomyslel si cosi o nejnepřímém žertování některého z mladíků nebo v náladě se vracejícího nájemníka z místního hostince. Přesto sáhl po vypínači na chodbě. Všiml si krvavé šmouhy na zvonku u jeho dveří, nemohl přehlédnout ani krvavou stopu na bílé zdi, jako by se někdo zraněný rukou o zeď opíral. Kapky krve spatřil na dlaždicích. Hrošta zpozorněl a krvavé stopy jej dovedly až do mezipatra, kde našel na dlaždicích ležící, podivně zkroucené tělo mladé ženy. Všude kolem ní bylo plno krve. Znovu sáhl po chodbovém vypínači. V ženě poznal Jitku Bráhovou, nájemnici od nich z domu, která se teprve nedávno vrátila odkudsi z Moravy s manželem a maličkým synem do bytu svých rodičů. „Sakra, ta je ale zřízená!“ konstatoval nad zakrváceným tělem. To už se sbíhali do mezipatra další zburcovaní nájemníci domu. „Volejte doktora!“ křikl kdosi z davu a jeden z mužů se okamžitě vydal zpět do bytu k telefonu. Cestou ještě zaslechl poznámku o tom, že je nutné zavolat i policisty.

Další nájemnice z domu se spolu se svým manželem vydala k bytu, kde zraněná žena bydlela. Dveře byly pootevřené, na klepání ale nikdo nereagoval. Manželský pár se tedy osmělil a vešel dovnitř. Chodbou plnou krvavých stop se pustili přes kuchyňku do ložnice. Právě tady je nečekal zrovna příjemný pohled. Vedle postele ležel mladý muž, který nejevil známky života. Ukázalo se, že jde o manžela Jitky Bráhové. Právě Bořivoj Bráha byl v domě naprostým nováčkem, neboť se za manželkou s dítětem nastěhoval později, bydlel tu teprve snad čtvrtý den. Manželé tu chvíli stáli bez hnutí, ale najednou uslyšeli dětský pláč. V koutě ložnice se v postýlce probudil malý synek nešťastných rodičů. Jako jediný zůstal z celé rodiny nezraněn. To už ale k domu dorazila sanitka s pohotovostním lékařem, přijeli i uniformovaní policisté z nedalekého obvodu. „Žena má v těle několik desítek bodných ran v oblasti krku, na levé straně hrudníku, na zádech i rukách,“ konstatoval doktor během nejnutnějšího ošetřování ženy, kterou poté dopravili na nosítkách do sanitky a zamířili do nejbližší nemocnice. Jitka Bráhová byla v té době v hlubokém bezvědomí.

Lékař prohlédl i jejího manžela. „Tomu už nemohu pomoci. Zjistil jsem u něho tři bodné a řezné rány, ale zemřel asi před půlhodinou, možná hodinou,“ slyšeli z jeho úst policisté z obvodu. Ti bez dalšího otálení zajistili místo činu a velitel hlídky vyrozuměl o události centrálu domažlické policie a požádal o vyslání výjezdové skupiny kriminalistů.

Vedením vyšetřování byl pověřen nadporučík Zdeněk Malik se svými kolegy. Zatímco policejní technik zahájil okamžitě ohledání bytu Bráhových, Malik s kolegy hovořil s dalšími nájemníky, kteří stále postávali v chodbě. Mimo jiné se dověděl, že v bytě bydleli i rodiče Bráhové, ale nikdo z přítomných zatím nedokázal jejich nepřítomnost v bytě vysvětlit. „Až do té doby, než nás burcovalo ze spánku zvonění, nebyl slyšet žádný velký rozruch v domě, nikoho cizího jsem poté, co jsem vyšel na chodbu, neviděl. Nemohu ale vyloučit, že mohl prchnout ještě předtím, než jsem se na chodbu dostal,“ vysvětloval oznamovatel případu Arnošt

Hrošta. Trvalo ještě chvíli, než se rozpovídali i další nájemníci z domu. Mladí Bráhovi žili donedávna na Moravě, ale Jitku to stále táhlo domů, na Domažlicko. Nejprve se tu ukázala ona s malým synkem, „před několika dny se pro tuto alternativu rozhodl i její manžel, který se tu objevil před třemi nebo čtyřmi dny. Prý nemohl bez malého Adama být. Bráha tu žil s námi jen krátce, ale působil na nás tím nejlepším dojmem. Byl slušný, k manželce i dítěti se choval hezky. Ten člověk tu snad nemohl mít za tak krátkou dobu ani žádné nepřátele,“ slyšel Malík od sousedů.

Policejní technik zatím zajistil v bytě značné množství stop. Nadporučík Malík vyslal jednoho ze svých kolegů, aby se podíval po rodičích napadené ženy. Od sousedů kriminalisté věděli, že Jan Přešťan pracuje na směny, ale jeho žena Edita pouze na ranní. Kriminalista se vydal právě na jejich pracoviště. Šéf vyšetřovacího týmu věděl, že v každém případě vyšetřuje vraždu, a tak postupoval v dalším šetření s vrozenou pečlivostí a důkladností. Musel své nadřízené požádat o posílení svého týmu, což bylo ihned akceptováno. Bylo nutné začít s prověrkami natipovaných osob z řad nebezpečných recidivistů, neboť od zraněné Bráhové se žádné informace nedočkal a podle lékařů během několika dalších dní nemůže očekávat tak výrazné zlepšení jejího zdravotního stavu, aby byla schopna absolvovat byť krátký, orientační výslech. Nadporučík Malík s kolegy vypracoval několik možných verzí, které počítaly z mnoha alternativami. Nikdo z kriminalistů a ani lidí v domě například nevěděl, v jakých vzájemných vztazích žili manželé Bráhovi během svého pobytu na Moravě. Kriminalisté museli počítat i s verzí, že do domu přišel někdo krást a když byl vyrušen, chtěl se zbavit nepohodlných svědků. Nějaký výrazný nepořádek či stopy po nějakém zápase však v bytě technik ani jeho šéf neobjevili. Zatím vše svědčilo pro verzi, že k napadení mladých manželů muselo dojít během jejich spánku. Muž ležel vedle postele pouze v trenkách, žena, která se dostala až na chodbu byla pouze v noční košili. „Bráhová by nám určitě řekla víc, ale právě volali z nemocnice, že rozhovor se zraněnou, která je v kritickém stavu,

nepřichází zatím vůbec v úvahu," konstatoval nadporučík Malík. Úvahy o tom, zda právě ona mohla zavraždit svého manžela a pak se pokusit o sebevraždu vzaly za své poté, co lékař z nemocnice sdělil, že je vyloučené, aby si bodné rány na zádech způsobila sama.

Policejní technik odjížděl z místa činu se spoustou zajištěných stop. Mířil rovnou do příslušných laboratoří. Zatím nechtěl příliš komentovat výsledek svého snažení. Přesto si byl jist tím, že oba manželé utrpěli bodná zranění stejným nožem, který při ohledání zjistil vedle postele. Také nůž odvážel k podrobnému zkoumání. Další velmi důležité informace získali od otce zraněné Jana Přešťana, kterého zastihli na pracovišti. „Za nepřítomností mé manželky Edity nehledejte nic převratného. Je trochu nemocná a nechtěla nakazit malého vnoučka. Proto šla raději přespat do bytu své matky," vysvětloval Přešťan. Připustil i skutečnost, že sňatkem s Bráhou jim dcera příliš radosti neudělala a moc mu nepřáli. Ani ne proto, že by jim mladík z Moravy byl nesympatický, ale dověděli se o něm, že byl v minulosti poměrně vážně nemocný. Dcera ovšem trvala na svém a její rodiče nakonec kapitulovali. „Zeť na tom nebyl psychicky dobře, dokonce musel jako vysokoškolák nechat svého povolání a živil se nakonec jako závozník. „To by nám ale vadilo nejméně, ovšem byl neustále u lékaře, v neschopnosti, bral hodně silné prášky," dodala Edita Přešťanová, kterou mezitím pátrači také přivezli. Ta navíc potvrdila, že Bráha mnohokrát v poslední době vykřikoval, že si vezme život. S takovými informacemi se další vyšetřování pro Malíkův tým ještě více zkomplikovalo.

Na základě těchto informací požádal Malík s kolegy o spolupráci kriminalisty z Moravy. Na základě požadavku proběhla na jižní Moravě v bývalém bydlišti Bráhových domovní prohlídka a ta přinesla velmi pádné důkazy, které přispěly nakonec k poměrně rychlému objasnění do té doby poměrně záhadného případu.

„Bez dlouhého hledání, přímo na pracovním stole, jsme našli dva dopisy Bořivoje Bráhy na rozloučenou. Jeden z nich byl adresován jeho manželce, druhý jeho rodičům,"

telefonoval kriminalista z jižní Moravy. Zároveň potvrdil, že oba dopisy s dalšími vzorky Bráhova písma odesílá okamžitě domažlickým kriminalistům, aby je mohli předat k vypracování znaleckého posudku. Expertíza jednoznačně prokázala, že dopisy na rozloučenou skutečně psal Bořivoj Bráha. Další expertíza zase potvrdila, že vražedný a zraňující nástroj, kuchyňský nůž držel v rukou pouze on, nikdo jiný. V celém bytě se nenašla jediná stopa, která by potvrdila verzi o tom, že v bytě řádl člověk, který nepatřil ke stálým obyvatelům. Krevní stopy na stěnách chodby, dveřích a zvonku souseda patřily pouze Jitce Bráhové. Zdravotní stav Bořivoje Bráhy se den ode dne stále zhoršoval a jemu se již nechtělo podstoupit další dlouhodobé léčení. Raději volil sebevraždu, ale proč chtěl vzít život své manželce zatím nebylo vyjasněno.

Teprve měsíc po tragickém činu dostal nadporučík Malík příležitost pohovořit s Jitkou Bráhovou. Žena nejprve potvrdila, že kuchyňský nůž pochází z jejich bytu na Moravě. Pak se snažila popsat dramatické okamžiky té noci, kdy málem přišla o život. „Matka odešla do jiného bytu, byla nastydlá, nechtěla nakazit malého, otec odešel do zaměstnání. Já jsem večer ulehla a brzy jsem usnula. Probudila mě až ostrá bolest na prsou. Vyskočila jsem z postele a spatřila jsem manžela s nožem v ruce. Nezůstalo u jediné rány. Strhl mě zpět na postel a několikrát mě bodl, některé rány zachytily moje ruce. Byl to pro mne strašný zážitek, věděla jsem, že mě dochází síly. Když jsem padla na zem prohlásil, že nyní je na řadě on. Když ale viděl, že se ještě pohybuji, vrhl se na mě znovu. Pak jsem viděla, jak si nožem podřízl hrdlo. Hned poté klesl do kolen a pak padl na zem. Z posledních sil jsem se doplazila na chodbu a burcovala jsem sousedy. Věděla jsem, že to dlouho nevydržím, hodně jsem krvácela, pak jsem asi upadla do bezvědomí, protože víc si nepamatuji,“ vypověděla Jitka Bráhová a vnesla do případu jasno.

S ohledem na skutečnost, že si Bráha sám sáhl na život, nadporučík Hladík musel trestní stíhání zastavit.

Překvapivé odhalení

Ten případ začal zdánlivou maličkostí. Na jedno z plzeňských policejních oddělení telefonoval ředitel jedné z místních základních škol. „Nejde o žádný horor, ale v posledních dnech se nám v šatnách školy ztrácí peníze z oděvních svršků žáků. Pravda, dohromady jde o několik stovek, ale případů přibývá. Zrovna před chvílí tu u mě bylo sedm okradených žáků, a tak po poradě s učitelským sborem bych vás chtěl požádat o pomoc. My žádné konkrétní podezření nemáme,“ vysvětloval pedagog. Do školy vyrazila dvojice mužů v uniformách, ale v tom rozlehlém labyrintu šaten, během vyučování nikým nehlídaným, nezjistili prakticky nic.

Ovšem skutečností bylo, že takových případů přibývalo. Šlo v porovnání s vykradenými byty či prodejny o prkotiny, ale přesto, že bylo zrovna před Vánocemi a aktivizovali se i kapsáři, museli se případu plzeňští kriminalisté věnovat. Vedením vyšetřování těchto krádeží byl pověřen kapitán Miloslav Hadrava s několika dalšími kolegy. Když se kriminalisté podrobně seznámili s jednotlivými případy, bylo téměř jisté, že jsou „psány“ rukopisem jedné a té samé osoby. Kapitán Hadrava usuzoval, že by se mohl v rajónu objevit specialista na poměrně velmi rizikový, ale přitom jen málo vynášející obor. Jenomže během několika dalších dní se velmi podobné případy krádeží začaly objevovat i ve zdravotnických zařízeních. Zloděj, nebo snad i zloději řádili v čekárnách poliklinik, v prostorách pro kočárky, tedy tam, kde neopatrné maminky nechávají v kočárkách občas i svoje peněženky s menším či větším obnosem, ztrácely se ovšem věci i z odložených svršků v čekárnách ordinací. Parta kriminalistů v té době již zaznamenala desítky přípa-

dů podobných jako vejce vejci. Ač se pátrači vydali do škol i zdravotnických zařízení zatím nezjistili nic, co by pohnulo s vyšetřováním, nebyl zjištěn ani popis pachatele, který se musel pohybovat mezi dalšími pacienty v čekárnách. Musel pracovat velmi nenápadně, zatím prostě nevzbudil žádné podezření, nikde na sebe ničím zvláštním neupozornil.

Parta kolem Hadravy očekávala, že zloděj zaútočí v brzké době znovu. Jeho očekávání se naplnilo hned následujícího dne. Mladá maminka přišla na jedné plzeňské poliklinice o peněženku se slušnou hotovostí. Hadrava s kolegy okamžitě vyjel na místo krádeže. „Byla jsem s dcerkou na kontrole na dětském oddělení. Kočárek jsem postavila hned ke vchodu do budovy, dělám to tak vždycky. Malou jsem vzala do náruče, ale na peněženku, kterou mám v kočárku pod peřinkou, jsem docela zapomněla,“ slyšel od mladé ženy Hadrava. „Vrátila jsem se asi za půl hodiny, hned jsem zamířila naproti do lékárny, kde jsem chtěla nějaké léky na recept. Když jsem chtěla uhradit doplatek, zjistila jsem, že peněženka je pryč. Hned jsem se ptala lidí v okolí, jestli někoho neviděli u mého kočárku, ale všichni pouze kroutili hlavou,“ dodala poškozená. Tak prostě, ale dobře provedená zlodějna. Hadrava s kolegy se příliš daleko po tomto případě nedostal, byť kolegové z jeho týmu už prověřili několik natipovaných osob z policejních evidencí, kteří se v minulosti specializovali na podobnou trestnou činnost. Proč to nepřiznat, krádeže tohoto charakteru se odhalují velmi těžce a pokud se nenajde důležitý svědek, nebo když se takový zloděj nechytí přímo při činu, bývá to i pro zkušené kriminalisty velmi tvrdý oříšek. Zatím bylo zřejmé, že zloděj má před kriminalisty stále náskok. Kapitán Hadrava dokonce na poslední poradě připustil, že může jít o dobře organizovanou skupinu zlodějů. S přibývajícými případy stoupala i nervozita v týmu, neboť i nadřízení chtěli již hmatatelné výsledky, které zatím ale nepřicházely a dá se říct, že Hadravův tým „vařil“ v tomto případě skutečně z vody.

Šéf vyšetřovacího týmu mohl jen závidět svým kolegům, kteří vyšetřovali jiné případy majetkové trestné činnosti.

Při bytových krádežích, vloupáních do prodejen či restaurací prakticky vždycky zajistí technik nějaké stopy, odcizené věci se mohou objevit u překupníků. Na tohle všechno musel Hadrava s kolegy zatím zapomenout. Kriminalisté se znovu soustředili na šetření v místech, kde již k trestné činnosti došlo, znovu vyslýkali žáky a učitele ve školách, sestry ve zdravotnických zařízeních. Mohlo by se zdát, že šlo o úsilí, které nebude mít žádný efekt, ale nic jiného pátračům nezbývalo. Když dvojice kriminalistů zavítala za jednou obvodní lékařkou, dostali od ní první zajímavou informaci. „Je to asi týden, když jsem přistihla asi desítiletou dívku při krádeži. Zrovna jsem si to namířila do čekárny sousedního obvodního lékaře. Ta holka se zrovna intenzivně věnovala pověšenému kabátu na věšáku. Prohledávala kapsy, ale myslím, že nenašla nic. Nechtěla jsem to nijak rozmazávat, dívence jsem domluvila a ona slíbila, že už to nikdy neudělá. Pak jsem jí z čekárny propustila, ale myslím, zvlášť po vaší dnešní návštěvě, že to ode mne byla asi chyba,“ vypověděla doktorka a na kriminalistův dotaz, zda si nezjistila jméno, dodala, že to ani nezkoušela a kdoví, jestli prý na to má právo. Dvojice kriminalistů si přesto od ní odnesla popis, který se ale hodil na každou druhou holku v uvedeném věku. Nicméně, Hadrava musel připustit, že právě tato dívka může být tou lasičkou, na kterou jsou zatím i odborníci přes majetkové trestné činy alespoň prozatím krátkí. S ohledem na úroveň provedených zlodějen ovšem kriminalisté předpokládali rozhodně kvalifikovanější škodnou. Na druhou stranu nutno přiznat, že dívka v uvedeném věku na místech činu nevzbuzovala takovou pozornost a mohla této výhody náležitě využít.

Hadravův tým získal první informaci, která stála za prověření a zejména za nasazení dalších policejních sil. Nebylo možné dívku uvedeného věku vytipovat v policejních evidencích, šéf vyšetřovacího týmu musel vsadit na jiný, ale také mnoha případy osvědčený způsob šetření. Na pracovní poradě bylo vytipováno několik rizikových míst, kde se zloděj ukázal již několikrát. Některé šatny ve školách, čekárny, kočárkárny a prostory před vchody do zdravot-

nických zařízení byly nepřetržitě střeženy policisty. Takové opatření mohlo trvat hodiny, ale také dny, ovšem Hadrava od něho nechtěl v žádném případě upustit, dokud poberta nebude lapen. Akce trvala již dva týdny, ale policejní opatření zatím úspěch nepřineslo. Samozřejmě, přibýlo dalších případů v místech, která nebyla obsazena policejními hlídkami. „Možná změnil zloděj rajón, nebo se šikovně vyhýbá místům, kde hlídkujeme. Pokud je to tak, máme co dělat se zdatnějším soupeřem, než jsme možná předpokládali. Musíme se tomu přizpůsobit a od opatření již nelze ustoupit. Stálo nás to už mnoho sil,“ minil Hadrava a kriminalisté začali střežit ještě několik dalších objektů ve školách a zdravotnických zařízeních. Skutečnost, že pátrači tohle opatření „podrželi“ se v příštích hodinách bohatě vyplátilo.

Ten všední den zanechalo několik maminek své kočárky před vchodem do polikliniky na plzeňské Doubravce. Aniž by to tušily, nemusely se tentokrát o svůj majetek obávat. Dvojice kriminalistů měla prostor před poliklinikou pod kontrolou. Mohlo být kolem deváté hodiny ráno, když se u kočárku objevila drobná dívka. Nemuselo to být nic mimořádného, ale oba policisté zpozorněli. Když se objevil náhodný kolemjdoucí, dívka od kočárku poodešla, aby se vzápětí zase vrátila. To už bylo podezřelé a pátrači ji neztráceli z dohledu. Zdálo se, že dívka čeká na svoji příležitost. Najednou se skutečně její ruka ponořila do kočárku pod peřinku a již měla nějaký předmět v ruce. Zkontrolovala pohledem, co se jí to vlastně „zadřelo“ za nehty, pravděpodobně byla s lupem spokojena a chtěla bleskově z místa činu zmizet. To už se ale ze svého úkrytu vyřítila i dvojice kriminalistů, která nedala dívence žádnou šanci k útěku. „Tak se podíváme na to, co sis z toho kočárku odnesla,“ oslovil ji jeden z hlídky. Nechtěl ji příliš vystrašit, mohla to být náhoda, nemuselo jít o zloděje, který plzeňské kriminalisty tolik měsíců zaměstnával. Holčička byla zjevně zaskočena, kriminalisté z ní zatím nedostali jediné slůvko, ovšem peněženka v její kapse byla jasným důkazem. Rychle ji nasadili do služebního automobilu a zamířili s ní

na plzeňskou kriminálku, do kanceláře kapitána Hadravy. Další kriminalista poté v doubravecké poliklinice hledal poškozenou zmíněnou krádeží.

Výslech mladé šolačky začal bez dlouhého otálení. „Já ale musím krást,“ překvapila dívka šéfa vyšetřovacího týmu se slzami v očích. „Kdybych domů nic nepřinesla, tak to od matky pořádně slíznu,“ vysypala ze sebe polapená zlodějka. „Víte, my mále strašně málo peněz,“ dodala a Hadrava tušil, že jde skutečně o zloděje, který tak zaměstnával tým zkušených kriminalistů. „Jak se jmenuješ?“, tázal se přátelsky Hadrava. „Jsem Martina Tršínská a bydlím v jednom z paneláků na sídlišti v Doubravce,“ dodala dívka. Vzápětí bylo jasné, že právě tam a v blízkém okolí zaznamenali kriminalisté několik případů vloupání do sklepních boxů a spíží na chodbách. Pak již kriminalistům nezbylo nic jiného, než se zabývat konkrétními případy krádeží, ze kterých byla Martina Tršínská důvodně podezřelá. „Když to začalo, kradla jsem pouze v šatnách škol a v čekárnách na poliklinikách. Máma mi vždycky radila, abych byla opatrnější. Místa, kde jsem kradla, jsem proto střídala. Máma mi poradila, že bych mohla najít věci a peníze v odstavených kočárkách a ve sklepech. Do sklepů mě vysílala tehdy, když byl v televizi zajímavý program, a tak jsem se nemusela bát, že mě někdo vyruší,“ vyprávěla již docela bez zábran dívka.

Během dalšího vyšetřování se ukázalo, že její matka měla všechno dobře promyšlené. Počítala s tím, že i v případě, že bude její dcerka polapena, nikdo ji v zásadě nemůže nějakým významným způsobem potrestat. Záhy se také ukázalo, že Martina nastrádala jen za první pololetí školního roku přes dvě stovky neomluvených hodin. „Několikrát jsme to chtěli s matkou řešit, ale ani do školy nepřišla,“ vzpomínala třídní učitelka dívky. Bylo nutné promluvit si také s matkou, která dcerku takovým způsobem vychovala. K výslechu se osmadvacetiletá Kateřina Tršínská dostavila v elegantních šatech poslední módy, s prsteny na rukách. „Neměla jsem prachy, určitě ne tolik, kolik potřebuju. A když se chtěla holka najíst, musela si prostě pení-

ze obstarat. Bylo mi jedno kde, jiné řešení jsem nenašla," uvedla Tršínská do protokolu. Její dcera se prokazatelně dopustila několika desítek krádeží, další, ty drobnější, někteří poškození ani neoznamovali.

Martina Tršínská byla svěřena do výchovy dětského domova a její matka Kateřina stanula před plzeňským soudem. Ten jí vyměřil trest odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců nepodmíněně, odvolací soud jí následně z trestu čtyři měsíce ubral.

Ubodaný v posteli

Ta noc nebyla na chebské policejní centrále vůbec klidná. Operační důstojník vysílal policisty k loupežnému přepadení cizince, k sérii vykradených automobilů i k případu výtržnictví v jednom z místních barů. To ale zdaleka nebyl poslední problém. Hodinu po půlnoci převzal informaci od policistů z obvodu v Mariánských Lázních, že zde došlo s největší pravděpodobností k vraždě muže. Důstojník z policejní centrály požádal policisty z obvodu o zajištění místa činu s tím, že okamžitě vysílá do lázeňského města kompletní výjezdovou skupinu chebských kriminalistů.

Kapitán Jaromír Kocián po příjezdu do Mariánských Lázní chtěl mluvit s oznamovatelem události. Šlo o jistou Kláru Bručovou, která jej doslova šokovala svojí verzí o tragické události. „Večer jsem ulehla do své postele a tvrdě jsem usnula. V noci jsem se najednou probudila a vedle mne ležel můj druh Václav Hlčoch. Celé jeho tělo bylo samá krev, viděla jsem bodné rány. Čtyřicetiletá žena na své verzi trvala, vše nasvědčovalo tomu, že může být dokonce i pravdivá. Bručová se klepala po celém těle, stále opakovala, že to bylo hrozné probuzení. Její projev byl velmi přesvědčivý a nic nenasvědčovalo tomu, že by pachatelkou činu měla být právě ona. Podle Kociána by v opačném případě předvedla mimořádný herecký výkon, za který by se nemusel stydět žádný profesionální herec. Šéf vyšetřovacího týmu také poznal, že žena skutečně mohla tvrdě spát, z jejích úst byl zřetelně cítit alkohol. Když se Bručová přece jen trochu uklidnila, Kocián ji požádal, aby ještě jednou popsala noc, kdy došlo k násilnému činu. To už věděl, že Václav Hlčoch byl nalezen skutečně v rozestlané posteli, která byla celá od krve. Červené šmouhy byly viditelné i na

peřině a dokonce i na zdech. Mrtvý byl oblečen pouze ve slipech. To ale mohlo svědčit o tom, že si k tělu připustil člověka, kterého dobře znal. „Já vám toho mnoho nového neřeknu. Spala jsem jako dřevo, ostatně nebylo se čemu divit. Večer jsme byli s partou v hospodě a hodně jsme pili. Já jsem z hospody odešla sama a musím vám říct, že jsem byla ráda, když jsem dorazila domů. Byla to pro mě fuška. Kdy se vrátil Venca, to opravdu nevím, to už jsem musela tvrdě spát. Nemohu tedy říct, jestli s ním do našeho bytu někdo přišel. Jisté je, že když jsem se v noci vedle zakrváceného druha probudila, v bytě už nikdo jiný nebyl, to bych mohla opravdu odpřisáhnout,“ vzpomínala Bručová.

Po její výpovědi tedy musel tým kriminalistů počítat s tím, že Hlěocha z hospody kdosi doprovázel, on jej pozval do bytu a tam snad došlo k nějakému rozporu. Hádku pravděpodobně přerostla ve fyzické napadení, na které doplatil Hlěoch životem. Zatím to byla pouze jedna z vyšetřovacích verzí, i když dost pravděpodobná. Kdoví proč, ale Kocián svědkyni Bručové věřil. Když ale vyslechl informaci od přivolaného lékaře, nechtělo se mu věřit, že by o takovém masakru vůbec nevěděla. „V těle muže jsem zjistil třináct bodných a řezných ran, vrah jej navíc i škrtil. Podle mého názoru zemřel asi hodinu před oznámením případu,“ vysvětloval doktor s tím, že podrobnější informace bude mít k dispozici až po provedené soudní pitvě. Kapitán Kocián dal znovu prostor Bručové. „Věřte mi, opravdu o ničem nevím, když jsem se probrala, on byl celý od krve a v bytě nikdo jiný nebyl. Možná mám i totální okno, nemohu za to, byla jsem hodně opilá,“ znovu opakovala žena. Kriminalista se tedy alespoň zajímal o to, kdo to vlastně Hlěoch byl. „Moc jsem ho ani nestačila poznat. Bydlí u mě asi tři neděle. Pracuje v hospodě, kam většinou chodíme, uklízí tam a myje nádobí. Zná ho i moje sestra a táta, bydlí o patro výš, přímo na d námi. Pochybují, že vám ale poví něco víc, než jsem vám dokázala říct já,“ dodala Bručová.

Policejní technik zatím pečlivě ohledával celý byt a sbíral důležité stopy. Kapitán Kocián se s dalšími kolegy pustil

za sousedy z domu, kteří až na malé výjimky postávali před bytem na rozlehlé chodbě. Sám Kocián se vydal o patro výš a zazvonil u sestry Bručové Jany Teřejské. Na zvonění ale nikdo nereagoval. „Musíte vydržet, zvoňte dál, ona určitě vyspává, podle mě je doma,“ slyšel kriminalista od jednoho ze sousedů. Soused mu ještě potvrdil, že i ona byla předešlého večera v hospodě a docela jistě se střízlivá nevrátila. „Mají to v rodině, chlast je jednou všechny zničí. Nás tady také jenom obtěžují jejich hlasité návraty a bujaré pijatky s hosty,“ dodal další z nájemníků. Bylo patrné, že tahle rodina není v domě zrovna oblíbená. To ještě ale neznamenalo, že někdo z obyvatel domu by byl schopen kvůli tomu spáchat takový masakr. Na dlouhé zvonění nakonec Jana Teřejská reagovala. Když otevřela dveře, bylo jasné, že ji Kocián probudil z tvrdého spánku. Nevrlé dala najevo, že tahle návštěva ji vyloženě obtěžuje. „Co se děje?“ odsekla rozzlobeně. „Potřebuji mluvit s vámi i s vaším otcem. Víte o něm?“ ptal se Kocián. „Kde by asi byl. Vždycky, když se v hospodě zpije pod obraz, ustele si na půdě. Má tam svoji váleнду, musí tam být i teď,“ sdělovala již o něco ochotněji Teřejská. Zdálo se, že rozhovor s ní bude přece jen konstruktivnější než s její sestrou. Kriminalista se od ní dověděl, že jejich otec Karel Plařák přijel za dcerami do Mariánských Lázní teprve před měsícem ze Slovenska. Ani Teřejská nevěděla, jak dlouho se otec hodlá v lázeňském městě na západě Čech zdržet. „Nevím, ale doma ho nikdo nečeká a pivo i kořalka mu tady chutnají,“ reagovala na Kociánovu otázku. Z rozhovoru s ní ale vyplynulo, že není zrovna rozumné starého otce zrovna nyní budit. „Šel na půdu hodně rozčilený. Už v hospodě se chytil s Hlčochem a musím vám říct, že šlo o ostrou výměnu názorů, padla i nějaká facka. Táta celou cestu z hospody hrozně nadával a i když byl hodně opilý a mířil rovnou na půdu, měl to v hlavě všechno srovnané. Já jsem ale vešla do svého bytu a od té doby o něm nic nevím. Usnula jsem jako dřevo a probudilo mě až vaše zvonění,“ dodala Teřejská.

Kocián s Teřejskou se po této informaci okamžitě vydal k půdnímu prostoru. Cestou mu žena ještě sdělila, že

příčinou hádky byla skutečnost, že Hlčoch chtěl na otcí peníze, jako několikrát předtím. Tentokrát prý ale Plařák řekl rozhodně ne. Kriminalista ani nemusel otevírat dveře na půdu. Třiasedmdesátiletý důchodce Plařák se v nich objevil, jako by kriminalistu očekával. Když spatřil Plařákovu noční noclehárnu, nemohl pochopit, jak takový člověk může přebývat v takové špině, na proležené pohovce, s otřískaným nočním stolkem a velkou skříní, která hrozila rozpadnutím. Zvlášť, když v domě bydlely jeho obě dcery. „Podej mi berle!“ houkl na dceru. Stál opřený o dveře, na první pohled vypadal na svůj věk dobře, jen pohyb bez francouzských holí mu dělal viditelné problémy. Když se dověděl důvod kriminalistovy návštěvy, hned začal nadávat. „Že někdo zabil Hlčocha? Tomu se zrovna moc nedivím. To si zase do bytu přitáhl nějakého ožeru a takhle to dopadlo,“ slyšel Kocián ze staříkových úst. Vliv večer požitého alkoholu na něm nebyl už vůbec znát. „Nebylo by to poprvé. Když mu někdo v hospodě zaplatí panáka, zpravidla pak nocuje v posteli naší Kláry, někdy dokonce i s ní. Hlčoch prostě dělá problémy, je to odporný chlap a nepopírám, že ho vůbec nemám v lásce,“ vypověděl rozčilený důchodce. Bez nějakého vytáčení přiznal, že předešlého večera měl s dotčným konflikt již v hospodě. „Nejprve mi vypil celé pivo a rum a byl jako pomínutý. Chtěl na mě prachy, že prý půjde ještě do nějakého nočního lokálu ve městě. Dal jsem mu potom doma jedno lahvové pivo a myslel jsem si, že bude spokojený. On chtěl ale stále peníze. Obě moje dcery v té době už spaly a tak jsem ho napomínal, aby nedělal kravál. Najednou napráhl a praštil mě do obličeje. Podívejte se na mojí košili, je samá krev. Tekla mi z nosu a nemohl jsem jí zastavit,“ dodával Plařák.

Kapitán Kocián s kolegy bleskově vyhodnotil situaci a i když kriminalisté stanovili několik možných verzí, právě starý Plařák se stal důvodně podezřelým. Kriminalisté mínili, že noční pěstní souboj mezi ním a Hlčochem neskočil po jediné ráně. Kociána jen znervózňovala skutečnost, zda starý chlap o dvou francouzských holích mohl zmasakrovat statného muže, jakým Hlčoch bezesporu byl.

Podle kriminalistů naopak obě jeho dcery se na brutálním činu nepodílely. Policejní technik zatím ohledal Plařákovu noclehárnu na půdě a zajistil potřebné stopy k případnému porovnání. Dva kriminalisté zamířili i do hospody, kde zavražděný pracoval. „Ani mě o něm nemluvte. Hodil se tak akorát k tomu nádobí, přesto jsme ho ještě museli hlídat, aby ve službě nechlastal a nekradl,“ dověděli se od hostinského. Ten ještě dodal, že výplatu dokáže propít za dva dny, potom už jen žebrá. Předěšlého dne službu neměl, tak od odpoledne seděl s Plařákem a jeho dcerami. K večeru se ale prý nějak nepohodli a postupně se z lokálu vytratil. O Plařáka se zajímal Kocián přímo v domě, kde žil s dcerami. „Je to zákeřný člověk, nedejte se splést, že je invalidní. Sice špatně chodí, ale za necelý měsíc, co žije v našem činžáku už vyvolal několik dramatických výstupů. Pral by se třeba denně. Sám jsem viděl, jak opilého Hlčocha berlí pořádně zmaloval,“ slyšeli kriminalisté od dalšího ze sousedů. Kapitán Kocián si už dobře uvědomoval, mezi jakou společností se s kolegy pohybuje.

To už bylo prokazatelně zjištěno, že Plařák byl posledním, kdo viděl Hlčocha živého. Po vyhodnocení zajištěných stop se Kociánův tým soustředil již pouze na šetření kolem Plařáka. Krevní stopy na jeho oblečení i vyhazovacím noži, který u něho kriminalisté zajistili, patřily zcela nepochybně zavražděnému. Právě nad posledním lahvovým pivem, o kterém důchodce hovořil, vzplanul mezi ním a Hlčochem spor. Plařák již dále nehodlal financovat alkoholická tažení Hlčocha, vadilo mu i to, že se s ním zahazuje jedna z jeho dcer. Hlčocha se jeho urážlivé výroky dotkly natolik, že na sterého muže zaútočil. Podcenil ale skutečnost, že se díky požitému alkoholu sotva drží na nohou. Stařík jej nejprve několikrát zasáhl francouzskou holí a poté tasil vyhazovací nůž. To už Hlčoch ležel na posteli a Plařák bez zábran bodal a bodal. Napadený vykrvácel během několika minut. Pod tíhou důkazů se důchodce k činu doznal a zdálo se, že svého jednání ani v nejmenším nelituje. „Příliš si dovoloval ke mě, ještě víc k mé dceři,“ uvedl v závěru své výpovědi.

Třiasedmdesátiletý vrah Karel Plařák byl obviněn z trestného činu vraždy a skončil ve vyšetřovací vazbě. Z té musel být ze závažných zdravotních důvodů propuštěn a zemřel přirozenou smrtí devět měsíců po svém činu.

Hrob v polích

Když se na policejním oddělení v jednom městečku na Domažlicku objevila uplakaná žena, uniformovaný praporčík pochopil, že jde jistě o vážnější událost. „Marně čekáme na dceru, která už tu dávno měla být z práce, ale zatím nedorazila,“ vzlykala žena a praporčík už věděl, že se ve svých odhadech nemýlil. Chtěl po ženě, která se představila jako Zdena Třešpová, přece jen podrobnější informace. „Dcera Kateřina studuje v Plzni, ale na praxi jezdí do Domažlic. Tak tomu bylo i dnes, ovšem domů nedorazila. Já už ale vím, že autobusem z Domažlic odjela a přijela i na zastávku, kde vystupuje. Odtud to má ale domů ještě čtyři kilometry chůze. Kolem půl osmé večer se na cestu také určitě vydala, což mi potvrdil můj známý, který jí viděl, když si to vyšlapovala kolem oken jeho chalupy,“ dodala Třešpová. Ještě dodala, že se Kateřina učí servírkou, ještě se nestalo, že by se cestou od autobusu někde zdržela. S tím by se jim dcera prý docela jistě svěřila.

Praporčík Karel Vlach se rozjel za známým, který údajně pohřešovanou spatřil, když šla k domovu od autobusové zastávky. Ten mu slova matky skutečně potvrdil. „Zrovna jsem se koukal z okna, venku bylo stále nádherně. Katka procházela kolem mého stavení a zdravila mě,“ slyšel policista od Zdeňka Palandy. Vlach se snažil vyděšenou matku uklidnit. „Možná, že se zdržela někde s nějakým klukem,“ snažil se zlehčit napjatou situaci, ale sám pospíchal zpět na obvodní oddělení, aby ještě cestou vyrozuměl radiostanicí domažlickou policejní centrálu o případu a požádal o výjezd místních kriminalistů. Kriminalisty přivedl do městečka poručík Pavel Kudrna a první se do akce zapojil služební pes Ronny se svým psovodem. Bohužel, na cel-

kem rušné silnici pes stopu nezachytil a i když červnová noc byla teplá, Kudrna si od pátrací akce příliš nesliboval. Čekat na rozednění ale nechtěl, a tak s přivolanými posilami začali kriminalisté pročesávat trasu od autobusové zastávky až k bydlišti pohřešované, která se ani nad ránem doma neukázala. To už bylo skutečně vážné a kriminalisté ve svém úsilí nepolevovali.

„Potřebuji další lidi, musíme začít s pročesáváním terénu v širším okolí, včetně lesů,“ žádal nadřízené a během necelé hodiny stoupl počet obyvatel malé vesničky o dobrou stovku pátrajících policistů, včetně několika psovodů s dobře vycvičenými psy. Jedna skupina pátračů vyslýchala lidi z obce. Někteří z nich bezpečně potvrdili, že Kateřina Třešpová skutečně z autobusu vystoupila a ihned se vydala známou trasou na pěší túru k domovu. Určitě šla sama, nikdo ji nedoprovázel, nikdo ji ani nesledoval,“ shodovali se místní, kteří dívku velmi dobře znali. Ostatně v tak malé obci se lidé znali navzájem a pohyb cizího člověka by jim rozhodně neunikl. S ohledem na hezký červnový večer jich ještě hodně bylo na svých zahradách. Víc ale pátrači zatím od místních nezjistili. Pátrací akce nepřinesla zatím také žádný hmatatelný výsledek, po dívce jako by se zem slehla. V té době už musel poručík Kudrna počítat i s verzí, že se dívka mohla stát skutečně obětí násilného trestného činu. Znovu rozdělil pátrače do několika skupin a ti se opět vydali na cestu od autobusové zastávky k bydlišti Třešpových. Pochopitelně se do akce zapojilo i několik místních, kteří okolí obce velmi dobře znali, pomáhal i otec pohřešované, když jeho manželka nebyla schopna se do akce zapojit. Nebylo se čemu divit.

Rozuzlení přišlo v příštích minutách. Poručík Kudrna musel spolknout hořkou pilulku, když od toho okamžiku věděl, že s kolegy vyšetřuje brutální násilný čin. Jedna parta zrovna pročesávala malý polní remízek, asi jeden kilometr od obce, kde sedmnáctiletou Kateřinu pohřešovali, když kriminalisty upoutala sice nevelká, ale přece jen nepřehlédnutelná hromada navrstvených větví. „Pátrači přivolali svého šéfa i policejního technika. Kudrna naří-

díl odstranit větve. Sotva byly klacky pryč, ukázala se pod nimi čerstvě navršená zemina. Její asi deseticentimetrová vrstva byla velmi opatrně odstraňována. Vzápětí se ukázalo, že zatím neznámý vrah zde mladé dívce „postavil“ hrob v polích. Bylo to ve vzdálenosti sotva pěti metrů od starého, rozbitého pomníčku, který tu stál už několik desetiletí. Po odstranění zeminy nebylo žádných pochyb o tom, že zavražděnou je právě pohřešovaná Kateřina Třešpová. „Je to zapomenutý kout, nechodí sem snad ani nikdo ze vsi, možná některý z myslivců a to převážně ještě v zimě, když nosí potravu pro zvěř do nedalekého krmelce,“ ozval se jeden z místních, který pomáhal při pátrací akci. To ale Kudrnovi příliš nepomohlo. Někdo z místních sem mohl zavést dívku záměrně, cizí člověk zase třeba úplně náhodou. Místo nálezů bylo okamžitě uzavřeno, do práce se pustil technik a byl ihned přivolán i soudní lékař z Plzně. Dívka ležela na břiše, takřka obnažená. Zakrvácenou halenku, která jí nepochybně patřila vyhrabali policisté vedle jejího těla. Když doktor tělo dívky otočil, jeden z místních mrtvou skutečně identifikoval jako Kateřinu Třešpovou. Dívka měla na hlavě ošklivou, hlubokou ránu, drobnější oděrky v obličeji a kolem pravého prsu. „Vrah dívku rdousil a zasa-
dil jí opakované údery do hlavy tvrdým předmětem, pravděpodobně kamenem. Z násilněna pravděpodobně nebyla, i když jí na těle zůstaly pouze cary spodního prádla,“ řekl alespoň prozatím soudní lékař s tím, že podrobnější informace může sdělit teprve po provedené pitvě.

Od rodičů zavražděné kriminalisté věděli, že jejich dcera žádného chlapce neměla. Alespoň oni o něm nevěděli. „Z večerního autobusu obvykle chodila sama, byla to spíš náhoda, když měl stejnou cestu někdo z obce, když se vracel domů později. Tentokrát se ale k doprovodu Kateřiny nikdo nehlásil. Kudrna s kolegy soudil, že vrah mohl na dívku někde cestou čekat, nebo přijít v protisměru. Kriminalisté zatím vytipovali několik násilníků z policejních evidencí, kteří byli okamžitě prověřováni na alibi v kritickém čase. Zatím je měl každý z nich velice slušné, ani z obce a okolních vsí se zatím nepodařilo prokázat, že by někdo

z místních měl s vraždou nějakou souvislost. Vyšetřování pomalu ale jistě směřovalo do slepé uličky a šéf vyšetřovacího týmu věděl, že začnou problémy v podobě tlaku nadřízených na rychlé objasnění případu, který v okolí nadělal mezi lidmi pořádnou paseku. Mladá děvčata byla stále doprovázena rodiči, mnoho obyvatel se domnívalo, že zde řadí nějaký maniak. Vyvrátit takové podezření bylo pro kriminalisty v této fázi vyšetřování velmi obtížné. Nakonec i Kudrnův tým musel i s takovou verzí počítat, byť pochopitelně nebyla jedinou, kterou pátrači prověřovali.

Konečně přišla zpráva i ze soudního lékařství v Plzni. „Nespletl jsem se, dívka zemřela po mocných úderech kamenem. Má rozsáhlou zlomeninu klenby lebni s následným zakrvácením mozku. Z toho je patrné, že ji hlavu rozmlátily silné ruce statného člověka, chlapa v plné síle. Pokud jde o škrcení, to rozhodně ke smrti nevedlo. Dívka po něm mohla upadnout do bezvědomí, ovšem osudné údery do hlavy teprve následovaly. Ty vedly také k rychlé smrti a ani okamžitá lékařská pomoc by dívce život nezachránila,“ telefonoval soudní lékař. Mezitím dokončil policejní technik ohledání místa i v širším okolí. Několik metrů od provizorního hrobu zajistil igelitovou tašku s doklady zavražděné. Zmizely z ní peníze, jinak nic. Mohlo jít tedy o loupežný motiv? I to byla pochopitelně jedna z verzí. U rozvaleného pomníku zaujal technika kamenný křížek, rozlomený na tři kusy, který pohromadě držel pouze díky kovové výztuze. Na křížku zůstaly zřetelné stopy po krvi, pár vlasů a hlína. Bezpochyby se jednalo o vražedný nástroj. Technik zajistil i několik trasologických stop v místě napadení, které rozhodně nezanechala obuv zavražděné.

Do této téměř beznadějně situace se Kudrnovi ozval nadstrážmistr Josef Pešek z nedalekého obvodního oddělení. Měl sice volno, ale i k němu se donesla ta tragická zpráva. A on si vzpomněl, že během služby předešlého dne kontroloval v obci, kde musela z autobusu vystoupit zavražděná, jistého Matěje Držinku. Byl to mladík z obce na Karlovarsku a zaujal ho tím, že u sebe neměl při kontrole občanský průkaz a on si totožnost telefonicky ověřoval

u policistů v Karlových Varech. „Když jsem jim sdělil, že mám Držinku v kanceláři, hned mi řekli, že si pro něho přijedou. Prý na něho mají podezření z několika krádeží, jinak prý jde v minulosti o dvakrát trestaného devatenáctiletého mladíka. Ještě v noci si pro něho přijeli, tedy den po vraždě Kateřiny Třešpové,“ sděloval mladý nadstrážmistr. Byla to velmi zajímavá informace. Dokonce tak, že po dohodě s kriminalisty v Karlových Varech si Kudrna s kolegy pro mladíka ihned dojeli. Ještě cestou autem do Domažlic zarytě mlčel. Když ale viděl, že policejní technik snímá otisky jeho obuvi, kapituloval. Prý se vydal autostopem za kamarádem a když se chtěl vrátit zpět, nikdo mu nezastavoval. Šel pěšky a prý zabloudil. Unavený se posadil na lavičku, kousek od autobusové zastávky. Po několika minutách přijel spoj od Domažlic, ale on neměl v kapse ani korunu. Byl už večer a on nevěděl co dál.

„Vystoupila nějaká dívka. Nechtěl jsem jí původně nic udělat, pouze jsem potřeboval prachy. Ona si mě určitě ani nevšimla. Kousek za vsí jsem jí dohonil a řekl jsem jí o peníze. Ona ale odmítla, že prý žádné nemá. Dala se do běhu, ale snadno jsem ji dostihl. Chytil jsem ji kolem ramen a oba jsme upadli na zem. Asi si myslela, že jí chci znásilnit. Křičela, že mě udá policistům, ale věřte, já jí nechtěl ublížit, ani znásilnit. Viděl jsem tu igelitku a tak jsem ji táhl k tomu remízku v poli. Všiml jsem si, že má v kapse v texaskách nějaké pouzdro. Tušil jsem, že v něm budou peníze. Začal jsem jí líbat, rozepínal jsem jí halenku, aby si myslela, že mi jde o sex. Pak jsem se pokusil vytáhnout tu peněženku, ale ona můj úmysl odhalila a začala hrozně křičet. Zmáčkl jsem jí pod krkem, chvíli jsem jí držel a ona se přestala hýbat. Napadlo mě, že jsem jí asi zabil. Opodál jsem našel nějakou ulomenou radlici a začal jsem jí hloubit hrob. Vtom jsem si ale všiml, že má otevřené oči a všechno sleduje,“ vypověděl vrah.

Potom se skutečně zmocnil ulomeného kamenného křížku a několikrát s ním zasáhl dívku do hlavy. Teprve tím ji definitivně zbavil života. Mrtvou dívku poté okradl o 230 korun a dva stříbrné řetízky. Pak se nepozorován vrátil do

obce a posledním nočním autobusem odjel. Už měl peníze na jízdenku. Díky pozornosti policisty se spravedlivému trestu nevyhnul. Během vyšetřovací vazby se podrobil zkoumání duševního stavu. Znalci z oboru psychiatrie a psychologie nezjistili, že by Matěj Držinka trpěl duševní chorobou, která by mohla ovlivnit, nebo dokonce vyvolat jeho brutální jednání. Nedoučený pomocný dělník, flákač a alkoholik svého jednání nijak nelitoval. Krajský soud v Plzni jej poslal na osmnáct let za mříže. Státní zástupce se proti rozsudku odvolal a soud vyšší instance mu trest ještě o dva roky zvýšil.

Zmizely drogy

Drogy už napsaly stovky smutných příběhů. Dostaly do problémů hodně lidí, ať již samotných narkomanů, dealerů nebo pouze těch, kteří třeba látky, z nichž se droga lehce vyrobí, pouze kradli. U jednoho takového případu se dnes zastavíme. Odehrál se v jedné menší západočeské nemocnici, která byla známa dosahováním velmi dobrých léčebných výsledků i ochotným a kvalitním personálem. Snad právě proto, že to v nemocnici léta klapalo, se začalo na nějaké důležité věci zapomínat. A potom najednou, na jedné z porad vedení, řekl primář MUDr. Karel Hahnal nahlas něco, co si pár lidí z vedení nemocnice zatím pouze myslelo.

„Mám dojem, že bychom měli více pozornosti věnovat skladu našich opiátů. Nechci nic přehánět, ale zdá se mi, že po podrobné kontrole můžeme mít s tímto materiálem značné problémy,“ dodal primář a někteří další lékaři přítomní na poradě se asi museli červenat. Nikdo z nich rozhodně neměl zájem, aby se v nemocnici objevili vždy nepříjemní kontroloři.

Ukázalo se, že problém spočívá v nedokonalé, snad i trochu lajdácké administrativě a raději hned v následujících dnech sáhli k některým personálním změnám. Konkrétně z problematického oddělení přeřadili jeho dosavadní vrchní sestru Pavlínu Polčovskou, působiště muselo nedobrovolně změnit i několik zdravotních sester. Primář jim ale důvod patřičně vysvětlil a zdálo se, že by v nemocnici mělo být všechno opět v nejlepším pořádku.

Ovšem kontrola do každé nemocnice jednou přijít musí. Jednoho dne zaklepal na dveře primářovy kanceláře jiný doktor, jistý Mojmír Kuthas. Sotva vypil nabídnutou kávu,

už se hrnul do práce. Ze všeho nejdřív, ještě bez konkrétního podezření, chtěl vidět, tak jako kdekoliv jinde knihu s evidencí omamných látek.

Pak se na dlouhé hodiny zavřel v kanceláři, kterou mu primář Hahnal přidělil, aby s příslovečnou pečlivostí inspekčního úředníka zkoumal hustě popsané stránky. I primář nemocnice vytušil, že se může dočkat nepříjemných překvapení. Když u něho znovu zaklepal doktor Kuthas, už z jeho pohledu bylo patrné, že vše není v pořádku.

„Záznamy v knize sice fakticky souhlasí s početním stavem skladovaných látek, ovšem přece jen jsem odhalil jisté nepřesnosti,“ začal opatrně kontrolor, aby šmahem neobvinil všechny doktory a sestry z oddělení. „Konkrétně se jedná o časté škrty, přepisování, v knize je dokonce něco i vymazáno. Toho by si musel všimnout každý. Chybí také data aplikace sledovaných léků, doktor, který opiáty ordinoval, je mnohokrát podepsán přes několik rubrik, což, jak jistě pane primáři víte, není dovoleno. A vůbec nejvíc mě zarazilo, že za celou dobu, co tu knihu vedete, nenacházím jediný důkaz o provedené kontrole. Musím tedy vycházet z toho, že vás nikoho takhle důležitá záležitost vůbec v posledních letech nezajímala,“ přitlačil na důrazu Kuthas.

Primář Hahnal by se býval raději hanbou propadl. Sám přece na nedostatky upozorňoval a nyní takový malér. Nemocnice dosud jen chválená utrpěla náhle znatelný šrám.

„Snad jde pouze o administrativní nedostatky, možná i chyby, ale to ještě nemusí znamenat nic zásadního. Já svým lidem věřím, nechtěl bych se ale dočkat toho, že by kontrola odhalila to, že se tady opiáty ztrácí,“ snažil se zachraňovat situaci primář. „Pane kolego, vy přece nejlépe víte, co třeba takový dolzin s člověkem dovede udělat. Ale zatím raději nechci na takovou alternativu, že by tu nějaké opiáty skutečně někdo kradl, ani pomyslet,“ mínil naopak Kuthas a okamžitě dodal, že musí celou záležitost oznámit policejním orgánům, což také vzápětí učinil.

Za necelou půlhodinu se v nemocnici objevil major

Martin Kalenda se svými lidmi, který měl za úkol celou záležitost důkladně prověřit. Primář s Kuthasem zavedli kriminalisty do míst, které je nejvíc zajímaly. U skříňky s opiáty rozbalil svoje nádobíčko policejní technik s předsevzetím, že zde může zajistit důležité daktyloskopické stopy.

„To nám asi příliš nepomůže, víš co lidé tu skříň odemykalo a zamykalo. Navíc ti, kteří mohli chybovat, už tady nepracují, primář říkal, že vrchní sestra a několik dalších kolegyň bylo přeznamenáno jinak,“ mírnil technikův optimismus major Kalenda. Šéf vyšetřovacího týmu pochopil, že pro kompletní výjezdovou skupinu tu práce není, ale měl svoji představu, jak v dalším vyšetřování pokračovat. S několika dalšími kolegy se proměnil na několik dní v pečlivého úředníka, občas se na něco zeptal primáře, jindy zase některé ze zdravotních sester.

Přestože kniha evidencí omamných látek původně naznačovala opravdu pouze administrativní zanedbání či liknavost, rozhodl se zkušený kriminalista provést kontrolu příjmu a výdeje opiátů, zejména dolzinu několik let zpětně. V rukou kriminalistů se objevily i doklady dodavatelů a odběratelů, které byly k dispozici. Šlo skutečně o mravenčí práci, ale jiné východisko nebylo. Z několika stran si nechal také vysvětlit, jakou cestou se opiáty dostávají na jednotlivá nemocniční oddělení, jak se ordinují, včetně aplikace jednotlivým pacientům. Během několika následujících dní se kriminalisté ve spolupráci s doktorem Kuthasem dopracovali k jasnému závěru.

„Vše nasvědčuje tomu, že se jedná o rozkrádání opiátů v nevidaném rozsahu,“ konstatoval Kuthas. V některých případech totiž nebyl v knize evidován přírůstek například celé stovky ampulí dolzinu, jindy chybělo čtyřicet či padesát ampulí. Na některých místech dokonce kriminalisté zjistili, že žádanky na příjem celé stovky ampulí jsou vytrženy a zničené. To jen potvrzovalo skutečnost, že Kalendův tým vyšetřuje skutečně závažný trestný čin rozkrádání opiátů. Hned poté začal Kalenda s kolegy vyslýchat lékaře, zdravotní sestry a další personál. Najednou byl prakticky každý

z nich podezřelý. Jen stěží se dalo předpokládat, že by opi-
áty kradl někdo pouze pro svoji potřebu, nejspíš se jednalo
o krádeže na objednávku, možná dokonce za úplatu pro
nějakého narkomana.

Major Kalenda jako první vyslechl bývalou vrchní sestru
Pavlinu Polčovskou, která pochopitelně rovněž patřila do
okruhu důvodně podezřelých.

„Kdyby dolzin brala některá z mých kolegyň, je prakticky
nemožné, abych o tom nevěděla. Také machinace se žádan-
kami bych rozhodně nemohla přehlédnout,“ hájila se Pol-
čovská. I primář Hahnal hájil své spolupracovníky. „Urči-
tě jsme ordinovali dolzinové ampule pacientům, nemohu
ale ani pomyslet na to, že bychom je brali pro sebe. To je
naprostá hloupost, každý doktor i sestra moc dobře ví, co
dolzin dokáže,“ uvedl do protokolu. Vyšetřování probíhalo
i v dalších dnech a major Kalenda došel s kolegy k závěru,
že z již uzavřených inventur je prokazatelné, že v posled-
ních dvou letech při uměle vyvolaném administrativním
nepořádku se ztratilo neuvěřitelných dva tisíce kusů ampu-
lí dolzinu. Primáře jen taktně upozornil, aby nehájil své
podřízené, protože nešlo o žádný omyl, nýbrž přinejmen-
ším o nepředstavitelné lajdáctví.

„Jednoznačně šlo o záměr,“ slyšel primář s kriminalisto-
vých úst.

Či to byl záměr, to zatím Kalenda s jistotou neznal, ovšem
naděje na jeho odhalení byla stále poměrně velká. Do vyře-
šení se zapojil i grafolog, který ke zkoumání písma převzal
hned pořádný štos zdravotnických dokladů. Šlo o doku-
menty související s pacienty současnými, dávnými i zesnu-
lými, zejména žádanky o výdeji opiátů, potvrzení o jejich
příjmu. Práce grafologa vyžaduje trpělivost a výsledky se
zpravidla dostaví až za několik dní. Výsledky jeho práce
ale zpravidla stojí za to a v mnoha případech napomohly
k objasnění velmi složitých případů. Major Kalenda netr-
pělivě čekal na výsledky jeho práce, během té doby vysle-
chl několik dalších zaměstnanců nemocnice.

„Písmo na všech problematických žádankách i v knize
omamných látek zcela jednoznačně patří bývalé vrchní

sestře Pavlině Polčovské,“ napsal ve svém znaleckém posudku grafolog. Potvrdil dokonce i to, že se snažila rukopis zásadně měnit a vypisovala žádanky i jménem jiných oddělení. Tohle zjištění uzemnilo i samotného primáře Hahna. Dlouho nad tím posudkem kroutil hlavou.

„Znám Polčovskou dlouhá léta a vím, že neměla zrovna lehký život. V patnácti letech vážně onemocněla a dokonce se léčila v naší nemocnici. Dali jsme jí tady dohromady a ona jako sedmnáctiletá nastoupila u nás práci sanitářky,“ vzpomínal primář. „Snad proto, že důkladně poznala nemocnici i z pohledu pacientů, měla o práci mimořádný zájem. Večerně dokonce vystudovala zdravotní školu a úspěšně odmaturovala. Při své poctivosti a vzorném vztahu k pacientům se poměrně rychle vypracovala až do funkce vrchní sestry. Jsem ochoten připustit, že při administrativních nedostacích, za které jsme ji už z funkce odvolali, někdo dokázal využít příležitosti a dolzin kradl. Ona pak možná ve snaze zabránit malému začala podvádět v záznamech. Musím ale odmítnout, že by vtom byla ona sama,“ dodal primář.

Major Kalenda si po tomto zjištění vyžádal chorobopisy šedesáti pacientů, specificky nemocných, který měl dolzin v těžké nemoci pomáhat. Ukázalo se, že i v těchto záznamech je přepisováno rukopisem bývalé vrchní sestry Polčovské. Podle záznamů zmizelo nenávratně dalších osm stovek ampulí opiátu. Celkem již šlo o 2 800 ampulí a zbývalo pouze dořešit, zda si je brala vrchní sestra pro svoji potřebu, nebo pro někoho, kdo byl na narkotikách závislý. Když Kalenda znovu předvolal Polčovskou a předložil jí nezvratné důkazy, včetně posudku grafologa, zlomila se.

„S dolzinem jsem poprvé přišla do styku jako patnáctiletá, při léčení mého závažného onemocnění. Později jsem ho užívala také při ledvinových záchvatech. Tehdy mi dolzin lékaři automaticky předepisovali a já jsem si na něj zvykla. Když jsem si po letech uvědomila, že mám na pracovišti naprostou důvěru a také proto, že mě nikdo nekontroloval, začala jsem si píchat jednu injekci za druhou. Nakonec jsem si ampule brala podle toho, jak jsem se cítila, i když

jsem je už z lékařského hlediska nepotřebovala. Když říkáte, že chybí 2 800 ampulí, musím přiznat, že jsem všechny spotřebovala pro sebe. Někdy přišel den, kdy jsem si píchla i dvacet dávek. Pak jsem chtěla přestat, měla jsem před svatbou, ale moc jsem si na to zvykla," vypověděla Polčovská.

V poslední chvíli se Pavlína Polčovská dostala do péče lékařů a jistou dobu zůstala pod jejich dohledem. Je téměř jisté, že návštěva pečlivého kontrolora Kuthase zachránila Polčovské život. Bývalá vrchní sestra se soudnímu řízení pochopitelně nevyhnula. Soud vzal v úvahu všechny okolnosti a potrestal ji podmíněným trestem odnětí svobody v trvání osmi měsíců s odkladem na zkušební dobu jednoho roku. Žena musela nahradit i způsobené škody.

Překvapení v tašce

V rodině Kočparových vládla na jaře toho roku pohoda. Zatímco paní Marta už se v malém městečku na Klatovsku těšila na to, jak zvelebí po zimním odpočinku svoji zahrádku, její manžel Karel se po obědě spokojeně natáhl na pohovku. Roztáhl noviny a dal se do čtení. První jarní sluneční paprsky pro něho tolik neznamenal. Jeho žena se vydala do kůlny s tím, že alespoň připraví a srovná nářadí pro jarní práce. Najednou si všimla za jedním z trámů pod nízkou střešou podivného kusu hadru s mnoha hnědými skvrnami. Zatáhla za kus hadru, který spadl na podlahu a s ním i igelitová taška. Možná, že by všechno odnesla do popelnice, kdyby najednou neucítila velmi nepříjemný a silný zápach. V duchu spílala manželovi, neboť právě na něho se snesl její hněv s tím, že to byl on, kdo sem tenhle nepořádek uložil. Když Marta Kočparová zvedla tašku ze země, zápach byl ještě silnější. Už se chystala, jak svému muži pořádně a od plic vynadá. Zvědavost jí ale nedala a když otevřela igelitku, doslova strnula hrůzou. V tom okamžiku už věděla, že se na manžela zlobila zbytečně, tohle rozhodně jeho práce nebyla. Igelitová taška totiž skrývala pozůstatky tělíčka novorozence. „Kdo nám to sem mohl dát?“ přemýšlela nahlas. Kůlna se ani v zimě nezamýkala, tašku sem mohl dát prakticky kdokoli z městečka, sama Kočparová byla v kůlně možná po třech měsících, její muž sem v zimě nechodí vůbec.

Když se vrátila do domu a klesla do křesla, manžel Karel ihned poznal, že jeho manželka není v pořádku. „Udělal to ti špatně?“ tázal se ženy, ale ta neodpovídala. Muž věděl, že ženu muselo potkat něco hodně nepříjemného. Když z ní po několika minutách mlčení dostal pár slov, zachoval se okamžitě jako správný chlap. Sáhł po telefonu a telefono-

val policistům z nedalekého obvodního oddělení. Hlídka uniformovaných policistů přijela k domu Kočparových za deset minut. Když si její velitel poslechl paní Kočvarovou a šel se do kůlny podívat na její hrůzný nález, bylo mu jasné, že tenhle případ patří do vyšetřování klatovským kriminalistům a ihned volal radiostanicí centrálu klatovské policie, aby vyslali kompletní výjezdovou skupinu. Uniformovaní policisté zajistili místo nálezu a za necelých třicet minut se dočkali příjezdu kriminalistů, které do městečka přivedl nadporučík Zdeněk Valenta. Zatímco se jako první ke slovu dostal na místě nálezu policejní technik, šéf výjezdové skupiny hovořil v klidu s Martou Kočparovou, která tu hrůzu objevila.

„Vůbec nevím, jak se to tam mohlo dostat. Někdo to tam musel dát, u nás se kolna celou zimu nezamyká. Dnes jsem tam chtěla uklidit, připravit si nářadí na jarní práce na zahradě a objevila jsem tohle,“ vysvětlovala Kočparová. Nadporučík Valenta slyšel prakticky stejná slova i od jejího manžela. Zatím další šetření na místě zastavil a požádal plzeňskou policejní centrálu o vyslání specialistů a také o příjezd soudního lékaře z Plzně. Kriminalisté se dočkali za necelou hodinu. „Mohu zatím jen potvrdit, že jde skutečně o mrtvé novorozeně. Dovolím si zatím pouze tipovat, ale leželo v té tašce rozhodně několik měsíců, podle mne už od podzimních měsíců,“ sdělil Valentovi doktor. Kriminalista věděl, že díky takovému časovému odstupu bude vyšetřování případu velmi složité. Soudní lékař zatím na Valentovu otázku, zda mohlo jít o násilný čin, nedokázal přesněji odpovědět. „Tohle nemohu potvrdit, ale ani tuto možnost nevylučuji. Pokusíme se na soudním lékařství zjistit další podrobnosti. Hned vás potom budu informovat,“ dodal lékař, než se s kriminalisty rozloučil. Hned po jeho odjezdu pokračoval technik s ohledáním místa činu a snažil se zajistit stopy, byť od činu uplynula taková doba. Za trámem objevil ještě kus špinavého hadru, rozkousaného od myši. Mohlo jít o zbytky prostěradla. Nebylo ničím výjimečné, nebyla na něm žádná značka, zato opět plně hnědých skvrn.

Nadporučík Valenta si vzal stranou manželský pár, aby

jej podrobněji vyslechl. „V domě žijete vy dva a je tu ještě někdo s vámi?“ ptal se kriminalista, neboť i jemu bylo jasné, že tenhle čin nemůže mít na svědomí Marta Kočparová. „Bydlí s námi ještě naše dcera Kateřina,“ odpověděla žena a nemohla nepostřehnout, jak se Valenta ošil na židli. Kočparová pochopila, kam asi Valenta míří a dokázala hned reagovat. „Ale proboha, co si to myslíte, to vás nesmí ani napadnout. Kateřina je ještě hodně mladá, svobodná, dokonce ani nevím o tom, že by měla nějakého kluka. A i kdyby tomu tak bylo a dcera byla těhotná, myslíte si, že jako matka bych si toho nevšimla? Tomu přece sám nemůžete věřit,“ hájila svoji dceru nyní již velmi nervózní žena. I Valentovi se najednou zdálo, že s největší pravděpodobností, alespoň pro tentokrát šlápl vedle. Souhlasil totiž s matkou, že pozehnáního stavu své dcery by si přece jen musela opravdu všimnout. Napadlo ho, že i kdyby rodina o stavu své dcery věděla, těžko by Kočparová na ten odporný čin sama upozorňovala, spíš by se snažila hrůzný čin ještě zamaskovat a nález odstranit jiným způsobem, třeba by tašku přenesla někam mimo objekt jejich stavení. Času na to měla opravdu bohatě. Šéf týmu si také uvědomoval, že kdyby Kateřina Kočparová byla těhotná, všiml by si toho na tak malém městečku někdo ze sousedů a to by v takovém případě, kdyby pak neviděli dítě, rozhodně by si to nenechali pro sebe. Vyšetřování případu ale pokračovalo a dcera Kateřina se pochopitelně i přes zmíněné skutečnosti nemohla výsledku vyhnout.

Nadporučík Valenta počítal se vším, a tak slečna Kateřina musela vyprávět i o svých kamarádkách, přítelkyních, známých a spolužačkách. Kriminalisty zajímala každá maličkost. Jenomže od mladé dívky se zatím nic zásadního nedověděli. Ráno následujícího dne rozdával Valenta svému týmu další úkoly. Kriminalisté začali ve zdravotnických zařízeních prověřovat všechny potencionální maminky, které měly porodit na podzim minulého roku. Také v městečku začali policisté prověřovat všechny ženy, které by mohly připadat v úvahu jako ty, které se svého nechtěného dítěte mohly zbavit. Téhož dne dopoledne přišla zpráva i ze soudního lékařství z Plzně. „Při pitvě jsme pracovali s hnilobně změněnou,

rozbředlou tkání lidského tělíčka o hmotnosti zhruba jednoho kilogramu. V oblasti krční páteře jsme našli zbytky konopného provázku. Výpočtem z rozměrů kostí jsme zjistili, že jde o pozůstatky novorozence, který měřil 52 až 55 centimetrů a při narození vážil kolem tří kilogramů. Zcela jednoznačně to tedy bylo dítě zralé, donošené a pravděpodobně také životaschopné. Provázek, zajištěný na krku, mohl sloužit jako škrtidlo, ovšem stoprocentně to dokázat nelze,“ telefonoval zatím předběžnou zprávu soudní doktor.

Kriminalisté po této zprávě začali do mozaiky vyšetřování skládat další fakta. Pátrači dál pokračovali v prověrkách zdravotnických zařízení, zjišťovali a prověřovali všechny známé dívky mladé Kočparové, stále ale chyběl nějaký hmatatelný výsledek velkého úsilí policistů. Nadporučík Valenta si uvědomoval i možnost, že od samého začátku sleduje se svým týmem falešnou stopu. Stále mu vrtalo hlavou, proč by někdo cizí nosil mrtvé novorozeně do sice neuzamčené kolny, ale na cizí, oplocený pozemek a riskoval, že ho někdo uvidí. Rozhodně mohl odložit dítě na méně rizikovém místě. I další prověrky v okolí bydliště Kočparových a poté i v celém městečku skončily neúspěchem. Nepodařilo se zjistit, že by některá z dívek či žen byla těhotná a potom v její blízkosti děcko chybělo. Případ se zdál čím dál víc zamotaný. A pak přišel zásadní zvrat v celém případě. Teprve nyní se podařilo kriminalistům zjistit, že na podzim minulého roku se rozhádala s rodiči právě Kateřina Kočparová a odstěhovala se do Sušice, kde údajně bydlela docela sama. To rozhodně stálo za opakovaný výslech mladé dívky, která přiznala, že z domova odešla, když se s rodiči rozcházela v názorech na svůj život.

Výslech Kateřiny Kočparové začal monitorováním jejího způsobu života během posledního půlroku. Dívka ve Valentově kanceláři, sotva dosedla na židli, značně znervózňela. Když jí Valenta naznačil, že ji kriminalisté odvezou na prohlídku ke gynekologovi, rezignovala. V jejích očích se objevily slzy a po krátkém mlčení se nakonec rozpovídala o svém dlouho utajovaném problému. „Vloni jsem se v Sušici seznámila s chlapcem. Začali jsme spolu chodit. Byl to

voják z povolání a pak jej poslali do školy na druhý konec republiky. Já jsem po několika dnech odloučení zjistila, že jsem těhotná. Nechala jsem si to pro sebe, ani jemu jsem to nenapsala, neřekla jsem to ani žádné kamarádce, ani rodičům. Na porod jsem se nijak nepřipravovala. Vloni na podzim jsem si jela domů pro nějaké šaty. Věděla jsem, že rodiče nejsou doma, nechtěla jsem se s nimi setkat. A najednou jsem zjistila, že přišla moje chvílka. Porodila jsem chlapce. Pohyboval se, ale vůbec nekřičel. Ležel vedle mě na dece a já jsem únavou usnula. Když jsem se probudila, bylo dítě mrtvé,“ líčila dramatické okamžiky svého života Kateřina Kočparová. „Hrozně jsem se lekla. Neměla jsem mnoho času na rozmyšlení, věděla jsem, že se naši každou chvíli musí vrátit domů. Zabalila jsem dítě do igelitové tašky a spolu se zakrváceným prostěradlem jsem ho odnesla do kolny, protože vím, že přes zimu sem nikdo z nás vůbec nechodí. Pak jsem se s rodiči přece jen udobřila a vrátila jsem se domů. Té boudě jsem se ale vždycky vyhýbala,“ přiznala mladá dívka.

Nadporučík Valenta se svým týmem mohl konečně případ uzavřít. Kateřina Kočparová byla obviněna z trestného činu vraždy novorozeného dítěte matkou. Následně se ještě podrobila zkoumání duševního stavu. „Jde o dívku citově nezralou, nestálou a nezdrženlivou. Na jejím jednání se mohlo podílet rozrušení a vyčerpání způsobené porodem, bez odborného ošetření. Pravděpodobnou příčinou smrti novorozence bylo podchlazení, dítě ale mohlo zemřít i při neprůchodnosti horních cest dýchacích, o čemž svědčí skutečnost, že se sice hýbalo, ale nekřičelo,“ uvedli znalci psychiatři, psychologové a gynekologové ve svých posudcích. Skutečnost, že by matka dítě po porodu uškrtila konopným provázkem, se nepodařila prokázat. Státní zástupce poté překvalifikoval čin na ublížení na zdraví s následkem smrti, což respektoval i Krajský soud v Plzni, který mladou dívku odsoudil k trestu odnětí svobody na jeden a půl roku s podmíněným odkladem na dobu tří let.

Přepadení za bílého dne

Všední, červencové odpoledne na autobusovém nádraží v Chodově na Sokolovsku najednou a nečekaně prořízl bolestný výkřik. Velmi hlasitý a bolestný. Nástupišť byla plná lidí. Snad každý z nich pochopil, že se tu muselo něco stát. Prakticky všichni najednou upírali zrak směrem, odkud výkřik přišel. Někteří z cestujících už spatřili ležící ženu na jednom z nástupních ostrůvků a zamířili k ní. Ty, kteří se dostali nejbliž nečekal zrovna příjemný pohled. Na zemi ležela starší žena a krvácela hned z několika ran. Zvlášť z rány na krku krev doslova stříkala. „Krucí, uhněte! Jenom koukáte a musíte přitom vědět, že ta žena krvácí z krční tepny,“ ozval se nějaký mladík, prodírající se zástupem čumilů. Dlužno hned dodat, že to byl právě on, který ženě díky pohotovému zásahu zachránil život. Našel se dokonce někdo z dalších okounějících, který přece jen telefonem zavolal záchranku. Ta byla na místě skutečně během několika minut a doktor mohl mladíkovi skutečně poděkovat. Jinak žádné dlouhé řeči s nikým nevedl a po základním ošetření byla žena na nosítkách a vzápětí v sanitce, která se zapnutým majákem zamířila do sokolovské nemocnice na chirurgické oddělení.

Na místo dorazila i hlídka uniformovaných policistů, kteří sem vyjeli na pokyn z centrály. Policistům se zatím nepodařilo zjistit totožnost zraněné, nikdo z přítomných ji neznal, nikdo z přítomných si k překvapení mužů v uniformách ani nevšiml, co se na tom nástupišti vlastně odehrálo. Nebýt té velké krevní kaluže, člověk by ani nevěřil, že zde došlo k násilnému činu. „Zaslechl jsem výkřik, otočil jsem se do těch míst, odkud vyšel, ale spatřil jsem pouze ležící ženu, nikoho jiného jsem už nespapřil,“ vypověděl jeden ze

svědků. Docela jistě nešlo o nechuť svědků k případu vypovídat, ale skutečně nikdo z těch, kteří byli v ten moment na autobusovém nádraží, nic nevyděl. To už na místo dorazila výjezdová skupina kriminalistů ze Sokolova, vedená nadporučíkem Romanem Bradou. Teprve pak se podařilo díky jednomu manželskému páru zjistit alespoň základní informace a celé události. „Nic moc toho nevíme, kdoví, jestli vám to pomůže,“ začal opatrně muž. „Viděli jsme po tom zoufalém výkřiku nějakého chlapa, který byl oblečen v něčem tmavém, jak utíká směrem do centra města. Víc ale říct nemůžeme,“ dodala žena. Zatímco parta kriminalistů začala s ohledáním místa napadení, nadporučík Brada se rozjel do sokolovské nemocnice s nadějí, že mu lékaři povolí alespoň krátký rozhovor se zraněnou, pokud to bude jen trochu možné. Podařilo se mu v nemocnici zjistit alespoň jméno poškozené. Šlo o padesátiletou Jarmilu Hřčemovou s trvalým bydlištěm právě v Chodově. „Je ve velmi vážném stavu, dokonce stále v hlubokém bezvědomí. Rozhovor s ní nepřipadá momentálně v úvahu, nejhorší je ta rána na krku. Ztratila mnoho krve, rána poškodila hlasivky, oko a také jeden z mozkových nervů. Prognóza je velmi nejistá, nemohu vám momentálně vůbec nic slíbit,“ vysvětloval doktor, který zraněnou ženu operoval.

Kriminalisté chtěli v první fázi vyšetřování zjistit, co je vlastně paní Hřčemová zač, kam měla namířeno, nebo odkud přijela. Zpočátku se ale Bradovu týmu příliš nedařilo. Těžko se jim pronikalo do soukromí zraněné ženy, zatím nebylo možné rozšifrovat, co vlastně žena na autobusovém nádraží dělala. Lidé ze sousedství zraněné jen potvrdili, že žila sama, bez rodiny i příbuzných, byla uzavřená, v domě ale nepřátele údajně rozhodně neměla. Pouze jedno svědectví z domu stálo za to, aby se s ním Brada s kolegy dále zaobíral. „V poslední době snad měla nějakého nápadníka. Onen muž se s námi nebavil, snažil se nám spíš vyhýbat, prostě o nějaké přátelství viditelně nestál,“ vypověděl jeden ze sousedů. Ze svědků, kteří byli v době napadení na autobusovém nádraží, už nedostal Brada nic, policejní technik se také nemohl pochlubit žádným mimořádným úlovkem

v podobě zajištěných stop. Prostě zatím naprosto záhadný násilník zmizel z místa činu skutečně beze stopy, nikým nepozorován. Z tohoto mohl nadporučík Brada usuzovat, že nešlo o náhodný čin, ale o napadení dlouho připravované. Pátrači zatím prováděli šetření k osobám, kteří se v minulosti dopustili násilných činů a jejichž jména „vypadla“ z policejních kartoték. Zatím ale všichni prověřovaní, co se týká alibi s přehledem obstáli. Snad ze zoufalství nad tím přešlapováním na místě se vydal Brada s kolegou do nedaleké restaurace u autobusového nádraží.

Uvnitř lokálu to hučelo jako v úle a u několika stolů se právě probíral případ, který Brada s týmem vyšetřoval. „Není nikdy na škodu si tohle poslechnout,“ myslel si kriminalista a usedl s kolegou k jedinému volnému stolu, poručili si večeři a kávu. Bradovi běhal až mráz po zádech, když slyšel, na co všechno lidi v souvislosti s případem nepřijdou, zatím ale šlo pouze o drby. Až najednou ho zaujala řeč jednoho chlapíka od vedlejšího stolu. „Klidně to může mít na svědomí ten záhadný chlapík a bijec žen, který se poprvé ozval na podzim minulého roku. Tehdy přece přepadl a pobodal Marii Veršovou od nás s fabriky,“ vzpomínal chlapík s půllitrem pívka v ruce. To už Brada zpozorněl. Ač svoji hlavu namáhal ze všech sil, na žádný takový případ ne a ne si vzpomenout. Kriminalista znal dokonce toho vypravěče od vidění a věděl, že pracuje v jedné místní fabrice. „Možná si ten chlap něco vymyslel, aby řeč u piva nestála,“ mínil Brada, na druhou stranu ale věděl, že on tu přepadenou a pobodanou z podzimu loňského roku dokonce jmenoval. Kriminalisté vyrovnali účet a znovu vyrazili do ztemnělé ulice. Nenapadlo je nic lepšího, než se znovu vydat do nemocnice. Kromě prověrek ještě několika vytipovaných totiž kriminalisté neměli nic, čeho by se mohli v rámci tohoto případu chytit. Také se chtěl v nemocnici zeptat doktorů, zda loňského roku na podzim neošetřovali nějakou pobodanou ženu, aniž by se o případu dověděla policie.

Těžce zraněná Hřčemová sice ještě zdaleka nebyla mimo nebezpečí, ani dosud nepromluvila, ovšem druhá část Bra-

dova plánu vyšla nad očekávání dobře. Když chirurg zalistoval v nemocničních záznamech zjistil, že Marie Veršová skutečně na podzim loňského roku ležela přesně dva týdny v sokolovské nemocnici. Podle záznamů skutečně s bodnou a řeznou ránou od nože. V té chvíli ještě nedokázal doktor Bradovi vysvětlit, jak je vůbec možné, že tahle událost nebyla hlášena policistům. Kriminalista si poznamenal adresu paní Veršové s tím, že ji druhý den navštíví na pracovišti, či v jejím bydlišti. Druhý den tak Brada časně ráno učinil a paní Veršová se nemohla vynadivit, jak se k této pro ni již zapomenuté epizodě kriminalista dostal. Žena ale nemínila vůbec nic zapírat. „Nebylo to tenkrát tak vážné a navíc mi to udělal druh, se kterým jsem tehdy žila. Proto jsem tenkrát také nic neoznámila a lékaře jsem přesvědčila, že jde o malichernost, že si vše vyřídíme doma,“ vypověděla žena, ale Bradu zajímalo, jak se tenkrát ten neoznámený malér vlastně narodil. „Bylo to patnáctého listopadu loňského roku, když mě můj druh Karel Brholník zase krutě mlátil. A to jen proto, že jsem mu řekla, aby opravil vstupní vrátka u našeho domu, které vyvrátil vítr. On ale místo toho, aby se pustil do práce, si sedl ke kuchyňskému stolu a začal pít. Nejprve pivo, potom nějakou slivovicí. Pak začal zpívat a když mě ve čtyři hodiny ráno probudil a já jsem mu řekla, aby toho už nechal, pustil se do mě. Byl už hodně opilý, mlátil mě pěstmi a potom sáhl po noži, který ležel na kuchyňské lince. Křičel na mě, abych byla zticha, jinak že mě uspí navěky,“ dodala Veršová. Přiznala, že o této příhodě nemluvila ani mezi příbuznými či známými, někdo z nich se o tom ale stejně dověděl. Lidi v práci ale nechala při tom, že ji přepadl nějaký neznámý chlapík. „Nakonec jsem se dověděla, že řádl hlavně proto, aby ode mne mohl odejít k jiné ženské,“ svěřila se ještě Bradovi, který byl zrovna na odchodu. „Jenže nyní mě zase volal, že by se ke mě chtěl vrátit, že ho ta jeho, prý nějaká Jarmila Hrcemová prostě omrzela,“ sdělila žena kriminalistovi už ve vrátkách. Nadporučík Brada po vyslovení toho jména sebou doslova trhl. „Říkáte Hrcemová?“ zeptal se pro jistotu, aby vzápětí dostal kladnou odpověď.

Nadporučík Brada div radostí neposkočil. Tohle byla informace, která skutečně stála za to. Velmi brzy kriminalisté zjistili, že se Brholník skutečně nastěhoval k paní Hřemové. Ovšem najít šestačtyřicetiletého Brholníka nebylo pro pátrače vůbec jednoduché. Z bytu zraněné ženy zmizel, u Veršové také nebydlel, jinou adresu bydliště neměl. Po usilovném pátrání však kriminalisté zjistili, že už stačil obalamutit další ženu, ke které se bleskově nastěhoval. Nebylo to poprvé, co se stěhoval od ženské za jinou. Po zadržení byl ihned převezen na sokolovskou kriminálku k výslechu. Před Bradou se hned v úvodu výslechu snažil svoje násilnické kousky bagatelizovat. „Ten malér s Veršovou začal z ničeho nic. Spal jsem v kuchyni na gauči a najednou mě probudila rána koštětem. Vyskočil jsem z kanape a vidím družku, že stojí nade mnou a chce znovu uhdit. Vytrhl jsem jí koště z ruky a nafackoval jsem jí. Ty rány nožem si potom, asi z trucu udělala sama. Nechtěla, abych od ní odcházel, tak se pořezala a vyhrožovala, že mě udá s tím, že jsem jí napadl kudlou,“ líčil dramatické okamžiky Brholník. „Pokud jde o Hřemovou, ta se prakticky také podřezala a pobodala sama,“ tvrdil násilník pravděpodobně s vědomím, že zraněná žena útok nepřežije. To se ale přepočítal. Lékaři dali zraněnou s přibývajícimi dny dohromady a ona hned při prvním rozhovoru s Bradou potvrdila, že zranění jí způsobil Brholník.

„Chtěla jsem s ním definitivně skončit, neboť se ke mě choval přímo příšerně. Už jednou mě bodl nožem do ruky, ale nakonec mě přemluvil, abych při ošetření tvrdila, že jsem si úraz způsobila vlastní neopatrností. Tak mu to tehdy prošlo, ale nyní mi to vynahradil. Doktoři mi řekli, že jsem měla namále,“ vypověděla ještě na nemocničním lůžku Jarmila Hřemová. „Toho dne se zase chtěl udobřovat, chtěl, abych ho u mě nechala bydlet. To jsem rezolutně odmítla a raději jsem odešla z domu za kamarádkou. On na mě čekal na autobusovém nádraží. Dobře věděl, kudy se budu domů vracet. Když jsme se potkali, zase prosil, abych mu odpustila. Nikdy by mě nenapadlo, že v takové blízkosti mnoha lidí mě napadne. Najednou sáhl do tašky a bodl,“

dodala poškozená. Kriminalistům se poté dokonce podařilo zajistit nůž ve věcích útočníka. Brholník se ale i nadále pokoušel lhát, prý si chtěl u bývalé družky vyzvednout pouze své věci a ona ho sprostě odbyla. „To mě rozčílilo a sáhl jsem po noži,“ řekl v závěru své výpovědi a pochopil, že se tím okamžikem k útoku proti své družce přiznal. Jarmila Hrcemová se ze svých zranění zotavila až po půl roce.

Karel Brholník se poté ocitl před Krajským soudem v Plzni, který ho za trestné činy ublížení na zdraví svým bývalým partnerkám poslal na osm let do kriminálu.

Vražda v lázních

Toho červnového dne se na policejním oddělení v Mariánských Lázních objevil dvaosmdesátiletý Josef Vohorec s informací, která nemohla nechat muže v uniformách chladnými. „Je to třetí, možná čtvrtý den, co jsem neviděl souseda Milana Handače vyjít z domu, který prakticky sousedí s tím mým. Žije stejně jako já už léta sám, dost toho máme společného, často se navštěvujeme. Dnes už mi to nedalo a šel jsem na něho zazvonit. Nikdo mi ale neotevřel. To víte, ani on, ani já už nejsme žádní mladíci, mám obavy, že se mu něco mohlo přihodit, možná že zbytečně panikařím, ale raději se jdu s vámi poradit,“ vysvětloval upřímně Vohorec. Na jeho otázku se policistům neodpovídalo snadno. Raději nasadili starého pána do služebního automobilu a ve dvojici se vydali k Handačově domu na okraji lázeňského města. Dům stál na hezkém, klidném místě, za malou zahradou byl hned les. Ani policisté v uniformách se ale na majitele nedozvonili. Rozhodli se prohlédnout okolí domu a okraj lesa. Jeden z mužů v uniformách si všiml ze zahrady pootevřeného okna ve zvýšeném přízemí. Zavolal na svého kolegu, přivolal raději i svědka Vohorce, neboť měl v úmyslu se do domku podívat.

Od blízkého stromu přinesli policisté žebřík a jeden z nich se pustil k pootevřenému oknu. Chtěl se přesvědčit, zda starého muže neuvidí. Zvlášť když Vohorec tvrdil, že rozhodně neměl majitel domu v úmyslu nikam cestovat. Když se konečně dostal k oknu, měl jednu místnost jako na dlani. „Vidím pouze hrozný nepořádek, nic jiného. Vypadá to, jako by v domě někdo něco hledal, všechno je poházené po podlaze. Lezu dál,“ konstatoval mladý nadstráž-mistr, odhrnul záclonu a zmizel v okně. Druhý

policista se svědkem čekali netrpělivě na další informace pod žebříkem na zahradě. To už nadstrážmistr Karel Škuta prohledával onu místnost. Nic, kromě nepořádku nenašel. Měl to být pravděpodobně obyvák, ale místnost byla skutečně k nepoznání. Pokračoval v pátrání dál a ocitl se v ložnici. Hned za dveřmi nemohl přehlédnout několik tmavě červených skvrn. Podle jeho soudu šlo o zaschlou krev. Nadstrážmistr Škuta od tohoto okamžiku ještě více zpozorněl. Spatřil hromadu prostěradel, peřin a různých hadrů. Z tohoto chumlu textilií koukaly dvě nohy pouze v ponožkách. Když nadzvedl peřinu, pochopil, že tomu muži už nemůže pomoci. I bez zdravotnického vzdělání pochopil, že muž je mrtvý, dokonce již delší dobu. Podle popisu, který jim sdělil svědek Vohorec tušil, že jde o majitele domu Milana Handače. Jeho horní část těla byla samá krev, obličej už poznamenal zub času, totiž začínající hniloba. Nadstrážmistr Škuta pospíchal k oknu, aby se nadýchal nejen čerstvého vzduchu, ale aby informoval svého kolegu o tom, co zjistil. „Volej radiostanicí centrálu, ať sem pošlou kompletní výjezdovku kriminálky. Jednoznačně jde o vraždu,“ volal z okna. Svědek Vohorec přijal tuhle informaci se slzami v očích.

Chebské kriminalisty přivedl na místo činu kapitán Jaroslav Sláma. Policejní technik okamžitě rozbilil svoje nádobíčko a snažil se zajistit co nejvíce upotřebitelných stop. Jeho kolega natáčel jeho činnost na video, aby místo činu bylo dokonale zmapováno. Technik se celkem brzy mohl chlubit bohatým úlovkem daktyloskopických, traseologických, biologických i pachových stop. To už dorazila do lázeňského města i soudní lékařka. „Muž byl zasažen nejméně třinácti, možná patnácti bodnými ranami. Zatím mohu soudit, že muž zemřel před třemi, snad i čtyřmi dny. První ránu dostal do hrudníku, a to ve stoje, další s největší pravděpodobností již v době, kdy ležel na podlaze,“ dodala lékařka s tím, že přesnější informace bude mít pro Slámu až po provedené soudní pitvě. Vše nasvědčovalo tomu, že v Handačově domě řádil jakýsi šílenec. Vražedný nástroj, kterým byl zakrvácený kuchyňský nůž, zajistil technik

nedaleko těla zavražděného. Kdyby vrah postupoval promyšleně, docela jistě by se nože zbavil jiným způsobem. Další verzi také nemohl Sláma se svými kolegy zatím vyloučit. Šlo o to, že do domu mohl vniknout docela obyčejný zloděj, kterého ale majitel překvapil a vzápětí se zloděj stal brutálním vrahem, aby se zbavil nepohodlného svědka. Vyloučit některou z verzí si Sláma zatím netroufal. Při ohledání místa byla nalezena vkladní knížka, pár cenností a dokonce i určitá finanční hotovost. Pouze hodinky, po kterých zůstal na zápěstí ruky oběti bílý proužek chyběly. „V těch chodil snad i spát, nesundal je z ruky,“ komentoval tento moment soused Vohorec.

Sláma si dobře uvědomoval, že vrah má před jeho týmem náskok tří, možná čtyř dnů a to se kriminalistům nepracuje zrovna dobře. Vždyť to mohl být nějaký „cestovatel“, který šel do domu krást, a když byl vyrušen, vraždil. Ovšem nyní mohl být již na druhém konci republiky. Vyšetřování se rozběhlo podle klasického scénáře. Jedna skupina kriminalistů začala s prověrkami recidivistů, kteří se objevili v policejní databázi, druhá pátrala mezi několika příbuznými a známými. Velkou pozornost věnovali pátrači také lidem ze sousedství, kteří si mohli v kritické době povšimnout něčeho pro kriminalisty zajímavého. Kapitán Sláma se díky úsilí jeho týmu dověděl informace velmi pozoruhodné a pro další vyšetřování využitelné. A o co šlo konkrétně? V první řadě se rozjel za bývalou manželkou zavražděného muže. „S Milanem jsme se rozešli už před pětatřiceti roky. Byl v té době velmi agresivní, velmi často mě surově mlátil. Ihned po rozvodu jsem se i se synem odstěhovala do Plzně a od té doby jsem se s ním nestýkala. Pokud jde o něho, psával občas synovi, ale do Mariánských Lázní jsme za ním vůbec nejezdili,“ vypověděla jeho bývalá žena Klára. Její informace svědkové také potvrdili, a tak mohl Sláma bývalou ženu i jejího syna z okruhu podezřelých vyloučit. Ovšem fakta vyřčená k povaze zavražděného si dobře zapamatoval. „V poslední době se mi zdálo, jako by se Handač něčeho obával. Soudila jsem tak z toho, že já chovám psy a on se mi najednou nabídl, že bych je mohla mít u něho

na zahradě. Než jsme se stačila domluvit a případně zařídit vše potřebné pro jejich chov u něho, stala se ta tragédie," řekla Slámovi jedna z mála známých zavražděného Petra Bystovská.

Další potřebné informace získali kriminalisté od další ženy z Mariánských Lázní, Milady Pucenské. „Asi tomu nebudete chtít věřit, ale já jsem poznala pana Handače na jedné diskotéce. Když jsem ho viděla naposledy, seděl u stolu s partou chlapů a žen středního věku, údajně odněkud z Plzeňska. Myslím, že je dokonce pozval k sobě domů. Jeden z těch mužů prý projevil zájem o včely a těch měl Handač na zahradě opravdu hodně a téhle problematice opravdu rozuměl. Rád se se včelami také chlubil. Pak jsem ale slyšela, že tahle návštěva nedopadla zrovna šťastně. Handač prý snad sáhl na jednu z těch krasavic a rázem byl na světě pořádný malér. Její nápadník mu prý pořádně zvalchoval tělo, říkalo se dokonce, že mu vyhrožoval s nožem v ruce, pokud o tom výprasku někde promluví," nechala zaprotokolovat Pucenská. Tyhle výpovědi vyšetřování viditelně posunuly kupředu, informace o té partě z Plzeňska se Slámovi velmi zamlouvala. Byla to stopa, která mu dosud chyběla, a tak s touto informací zacházel náležitě opatrně. Když zval svědkyni do policejní kartotéky a ukázal jí několik alb s fotografiemi zločinců, sliboval si od toho možný dobrý výsledek. Žena si fotografie pečlivě prohlížela a potom s naprostou jistotou ukázala na fotografii jistého Emila Trhondy z Plzně. Během několika okamžiků Sláma věděl, že jde o pořádného zločince, v minulosti několikrát soudně trestaného pro zlodějny i násilné trestné činy. Po téhle stopě se vzápětí vydali i pátrači ze Slámova týmu a nebylo velkým problémem Trhonda zadržet a převést k výslechu.

Jeho výslech začal překvapivě jeho vstřícným postojem k události, kterou získali kriminalisté od Pucenské. „Ale to nemohu popřít. Toho dědka v Mariánkách jsem opravdu pořádně seřezal. Nesmíte se divit, přece si nenechám osahávat svoji holku," začal s výpovědí Trhonda. Ochotně nadiktoval policistům i jména dalších členů party, která společně

s ním navštívila diskotéku, stejně jako obydlí zavražděného. Záhy byla díky pátračům celá parta zase pohromadě, tentokrát ale v kancelářích chebské kriminálky. Všichni, včetně Trhondy ovšem kategoricky popřeli, že by Handačovi vzali život. Přesto Sláma zejména Trhundu podezíral z toho, že se kritického dne, kdy k vraždě důchodce došlo, do jeho domku vrátil. Jenže podezřelý měl na kritické dny velmi pevné alibi. Postavilo se za něho hned několik spolupracovníků ze zaměstnání. Zdálo se, že tento horký tip nevyjde. Kapitán Sláma už měl na stole i výsledek soudní pitvy. Podle ní byl Handač zavražděn patnácti ranami nožem do plic, pravé srdeční komory a pravé ledviny. Mohlo k tomu dojít pátý červnový den, když si jeden ze sousedů vzpomněl, že slyšel z Handačova domu slabé volání o pomoc. „Bylo to ten den odpoledne. Dělal něco na zahradě, pak začalo pršet, on sebral náradí a zašel do domu. Víc jsem ho neviděl,“ dodal svědek.

Od vraždy uplynul přesně jeden měsíc, když se na policejním obvodu v lázeňském městě objevil jistý Karel Mlhoda. Šlo o známou místní postavičku, v minulosti osmkrát soudně trestanou, ovšem výhradně pro majetkové delikty. Násilí mu bylo cizí, ale tentokrát tvrdil, že to byl on, kdo starého Handače zabil v jeho baráku. „Potřeboval jsem tehdy nutně prachy a o něm se říkalo, že jich má na rozdávání. Vnikl jsem do baráku, když dědek pracoval na zahradě. Všechno šlo jako po másle. Jenže jsem přehlédl, jak jsem prohledával místnosti, že venku začalo pršet. Dědek vešel do domu a překvapil mě v nejlepším. Stačil jsem se schovat za dveřmi v ložnici a myslel jsem, že uniknu jeho pozornosti, když vyskočím oknem. On mě ale zaregistroval a začal strašně křičet. Vyrazil proti mě a tak jsem ho musel umlčet. Bodl jsem ho jednou a on křičel ještě víc. Bodal jsem tedy dál, až jsem ho umlčel. V domě jsem sebral pouze jeho hodinky, které si sundal a položil na stůl, když přišel ze zahrady,“ přiznával vrah, který hodinky přinesl dokonce s sebou. Při opakovaném výslechu už ale tak upřímný nebyl. „Bodl jsem ho snad čtyřikrát, nebo pětkrát, ale patnáctkrát, to tedy rozhodně ne. Musel ho nejspíš dorazit někdo jiný,“

nechal zaprotokolovat vrah. Pitva ovšem potvrdila, že již první rána byla smrtelná. Také další stopy zajištěné na místě činu usvědčovaly právě Mlhou. Kriminalisté našli i svědka, kterému se vrah přiznal ještě předtím, než sám odešel na policejní obvod.

Krajský soud v Plzni poslal Karla Mlhou na třináct a půl roku do vězení. Ten se proti rozsudku odvolal, ale soud vyšší instance původní trest potvrdil.

Smrtelné rány

Toho prosincového dne chybělo do půlnoci třicet minut. Řidič sanitky se zrovna vracel do nemocnice v Aši, kde zastavil v jedné z ulic na mávání neznámého člověka. „Našel jsem tam ležící mladou ženu. Byla v bezvědomí a tak jsem ji hned naložil a přivezl do nemocnice,“ vysvětloval saniťák službu konajícímu lékaři. Žena měla ošklivá poranění hlavy, byla i silně podchlazená. Podle doktora bylo nezbytné zraněnou okamžitě operovat. Personál pracoval jako dobře namazaný stroj, ale v okamžiku, kdy jí převáželi na operační sál, přestala žena dýchat. Doktor ještě zkusil kyslík, prováděl masáž srdce. Pět minut před půlnocí ovšem po marném úsilí mu nezbylo nic jiného než konstatovat, že žena zraněním podlehla.

Pro lékaře to byl takový divný pocit, když mu pod rukama zemřel mladý člověk. Jenomže vzápětí si uvědomil, že má i další povinnosti. Mladou ženu, kterou mimochodem nikdo neznal a neměla u sebe jediný doklad, musel někdo pořádně zřídít. „Tohle si nemohla udělat sama,“ mínil doktor a sáhl po telefonu, aby o události informoval místní policisty. Když odcházel z operačního sálu, nemohl si nevšimnout na chodbě sedícího mladíka. Podle saniťáka přijel s ním v sanitce. Byl to on, kdo řidiče sanitky také zastavil. Před operací na něho neměl lékař čas, ale nyní se u něho zastavil a chtěl od něho vědět nějaké informace. „Večer nepřišla domů. Bylo mi to divné a tak jsem se ji vydal hledat,“ spustil poněkud rozpačitě mladý muž, který se představil jako Jaromír Volmánek. Žili jsme spolu a vycházeli jsme spolu dobře,“ konstatoval s tím, že jeho dvaadvacetiletá družka Monika Pudníková kromě něho našla zalíbení také v alkoholu. „Zrovna dneska brala. Šel

jsem od domu, kde bydlíme a v sadech jsem ji našel. Ležela na chodníku, nemohla mluvit, krvácela hodně z hlavy, nedostal jsem z ní jediné slovo, nevím jak se jí to mohlo stát, cestou jsem nikoho nepotkal, nikoho jsem neviděl,“ vysvětloval Volmánek policistům z ašského obvodního oddělení. Vzápětí dorazila na místo skupina chebských kriminalistů, vedená nadporučíkem Pavlem Břízou. Doktor, který ženu operoval připustil, že žena mohla být opilá. „Krev na zkoušku alkoholu už jsme odebrali,“ informoval šéfa vyšetřovacího týmu.

Sanitář potvrdil, že žena ležela na chodníku, byla celá špinavá, jako by se válela po zemi, svetr měla podle jeho slov vysoukaný přes obnažená prsa. Nadporučík Bříza kolegům pouze připomněl, že nesmí podcenit ani případný sexuální motiv. Hned poté se vydal se svým týmem do míst, kde byla zraněná žena nalezena. Místo v sadech nemohl nikdo z kriminalistů přehlédnout. Na zemi byla velká krevní kaluž, všude kolem byly krevní stříkance, které zatím čerstvě padající sníh nestačil ještě zakrýt. Stopy vedly po chodníku dál a bylo jisté, že Pudníková byla napadena na jiném místě, než kde ji druh nalezl. Buď jí do těch míst někdo doslova dovedl, nebo se sem z posledních sil doplazila. Kriminalisté při sledování krevních stop došli až k další krevní kaluži, kde ležela i načatá krabička cigaret a několik nedopalků jiného druhu cigaret. Policejní technik začal po celé trase zajišťovat důležité stopy. Zajistil solidní trasologické stopy po botách a také vlasy. „Takhle ji mohl zřít jedině její bývalý druh, Pavel Trpolka, od kterého od několika měsíci odešla. Stále se nemohl smířit s tím, že odešla ke mě. Přiznávám ale, že život s Monikou nebyl vůbec lehký. Chlapi se jí líbili skoro všichni, navíc hostince a restaurace se staly jejím druhým domovem,“ nechal se slyšet Volmánek. Z jeho slov měl nadporučík Bříza opravdu pramalou radost. Rozmotávat násilnou smrt ženské, která měla ráda muže a alkohol stejně jako veselou společnost, nebylo nikdy jednoduché.

V dalším průběhu vyšetřování stál Bříza především o důkladnou prověrku bývalého druhu zemřelé Pavla Trpol-

ky. Ten ale z okruhu podezřelých vypadl hned druhý den. Prokázalo se, že v kritické době seděl s několika dalšími štamgasty v jedné z restaurací u piva a nevzdálil se z lokálu ani na okamžik. Nadějná bublina zase pěkně rychle, stejně jako se narodila, splaskla. Pátrači zatím začali sestavovat podrobný harmonogram posledního dne a večera, kdy byla Pudníková stoprocentně ještě mezi živými. Potvrdilo se, že kritického dne se rovnou z práce vydala jako obvykle za zábavou. V hospodě Pod strží se objevila kolem půl třetí. O půl hodinu později jí tam její druh Volmánek vrazil několik facek, když zjistil, že jeho partnerka je schopna propít zase celou výplatu, kterou toho dne dostala. Prý by od něho dostala větší výprask, jenomže další ze štamgastů se postavil na stranu mladé ženy a zabránil tomu. Volmánka od ní odstrčili a Pudníkovou pozvali k sobě ke stolu, aby jí okamžitě objednali další pití. Samozřejmě, že se Bříza ihned zajímal o jména kavalírů, kteří se na obranu ženy postavili. Jenomže se brzy ukázalo, že ani z této informace pršet nebude. Monika se totiž v této restauraci dlouho nezdržela, koupila si na cestu krabičku amerických cigaret a rozloučila se s osazenstvem, včetně ochránců.

Nadporučík Břízu ale stále víc a víc začal zajímat její druh Jaromír Volmánek. Ten podle svědků v hostinci ovšem zůstal. Ti dokonce uvedli, že tam nad sklenicí piva a krabičkou šartek vydržel hodně dlouho a stále opakoval, že ta mrcha zase prochlastá celou výplatu a vůbec jí nezajímá, z čeho budou žít v následujících dnech. „Zdržel jsem se dlouho do noci, nevím v kolik hodin jsem lokál opouštěl,“ vysvětloval Volmánek. Zatím nebyl k dispozici svědek, který by třeba jen naznačil, že se chtěl své družce mstít. Přesto se nadporučík Bříza nechtěl této stopy jen tak snadno vzdát. Proto dál pátrači sledovali tuhle stopu a vyslechli několik dalších svědků. „Mezi těmi dvěma to asi nikdy neklapalo. Strašně se dokázali pohádat a to poměrně dost často. Ona hodně pila a on nechtěl v tomto směru zůstat pozadu. Často se i poprali, pak se vzápětí zase smířovali. Opakovalo se to s určitou pravidelností, hlavně ve dnech, kdy jeden z nich dostal výplatu,“ sdělil pátračům

jeden ze svědků. Nebyl jediným, kdo o těchto problémech věděl. Zatím ale Břízovi chyběly pádné důkazy. A tak jedenatřicetiletý Volmánek trval na svém, že seděl v kritické době v hospodě a vůbec ho nezajímalo, kde se jeho družka pohybuje. „Když se ale Monika nevrátila ani do hospody a nenašel jsem ji po svém příchodu ani doma, šel jsem ji hledat. Šel jsem cestou, kterou se vždycky vracíme k domovu. Našel jsem ji na chodníku v sadech. V horní polovině těla byla prakticky nahá, tekla z ní krev, byla celá mokrá a hrozně špinavá. Chtěl jsem ji odvést domů, domníval jsem se, že se v opilosti zranila. Jenomže její tělo bylo bez vlády, vůbec se nechtěla postavit na nohy. Pomyslel jsem si, že zase cestou někoho vytočila a dostala výprask. Pak jsem vběhl do silnice, zrovna projížděla sanitka. Podařilo se mi ji zastavit,“ nechal zaprotokolovat Volmánek.

Nadporučík Bříza už obdržel i výsledky ze soudní pitvy. Ta jednoznačně potvrdila násilné jednání. „Na těle jsme zjistili tržně zhmožděné rány v obličeji i vlasaté části hlavy, rozlámané nosní kůstky, vyražené dva zuby, otok mozku, trhliny v pravé plíci a v pravém jaterním laloku,“ stálo v pitevním protokolu. Podle soudních doktorů byl příčinou ženiny smrti pórakový šok a zminěná zranění, což ještě komplikovalo těžké podchlazení. „V krvi ženy jsme zjistili 1,93 promile alkoholu a moči skoro tři promile. Byla ve stavu střední až těžké opilosti. V mrazivém počasí ležela na chodníku nejméně dvě až tři hodiny,“ dodali znalci v závěru zprávy. Právě upřesnění doby smrti vrátilo pozornost kriminalistů opět k jejímu druhovi Volmánkovi. Jestli žena utrpěla zranění z večera a zemřela o půlnoci, mohl to mít na svědomí opravdu její druh. Svědci se shodli na tom, že zvečera na nějakou dobu hospodu opravdu opustil. Pak se prý vrátil, ale už se dlouho nezdržel. Pátrači, ač prošli všechny místní lokály nezjistili, že by se Pudníková zdržovala po opuštění restaurace, kde seděl i její druh, v jiném lokálu v Aši nebo okolí. Díky intenzivní práci pátračů se podařilo zjistit dalšího svědka, který viděl Pudníkovou ve městě kolem devatenácté hodiny. „Bylo to u obchodního domu a Volmánek ji zrovna tloukl,“ uvedl Karel Lobran.

Tenhle svědek těmito slovy upozornil na skutečnost, že druh zemřelé nemluví pravdu. „Po těch ranách upadla na zem a krvácela z obličeje. Já jsem dal Volmánkovi tři facky a on utekl do centra města,“ dodal Lobran. Pátrači zjistili i dalšího svědka, který viděl Pudníkovou s Volmánkem kolem osmé večerní. „Šel jsem s přítelkyní a nemohl jsem přehlédnout, jak Jaromír svoji družku bije. Když upadla na zem, začal do ní kopat. Napomenul jsem ho, aby toho nechal, ale on na to, ať si hledím svého,“ vypověděl Miroslav Klacháč. Pozoruhodné na tom bylo, že to bylo přibližně v místech, kde poté Volmánek zastavil sanitku. Když svědek doprovodil svoji přítelkyni a vracel se stejnou cestou domů, viděl jen krevní kaluže na chodníku. Přihlásil se nakonec i další svědek. „Doprovázel jsem svojí dívku domů a v sadech jsme narazili na další párek. Polonahá žena ležela na zemi, hodně krvácela. Nad ní stál chlapík, který ji stále přesvědčoval, aby vstala a šla s ním domů. Nepochybně šlo o Volmánka a Pudníkovou.

Nadporučík Bříza si znovu pozval Volmánka k výsledku. Následná domovní prohlídka přinesla další důkazy. V jeho bytě se podařilo zajistit oblečení a boty zvané kanady, na kterých byla zjištěna krev i vlasy utlučené Pudníkové. „Nechtěl jsem ji zabít, jen jsem ji potřeboval dát za vyučnou. Byla tak opilá, že jsem ji za sebou musel táhnout jako sáně,“ dodal a vysvětlil tím, proč ty stopy byly na chodníku v délce několika desítek metrů. „Měl jsem s ní jenom problémy, dělala mi jen ostudu. Čekal jsem na ní toho večera a pak jsem jí nějakou vrazil,“ dodal v závěru svého výsledku. Na základě zjištěných skutečností byl Jaromír Volmánek zadržen a předán do vyšetřovací vazby. Během ní se podrobil zkoumání duševního stavu, jak je v tak závažných případech obvyklé. „Obviněný netrpí žádnou duševní chorobou, je však závislý na alkoholu. Jeho rozpoznávací schopnosti byly v době činu zachovány,“ konstatovali psychiatři a psychologové po dvouměsíčním zkoumání.

Jaromír Volmánek se poté ocitnul před Krajským soudem v Plzni, který jej odsoudil na jedenáct a půl roku do vězení za trestný čin ublížení na zdraví s následkem smrti.

Jeho odvolání soud vyšší instance vyslyšel a z původního trestu mu slevil dva roky.

Pobodaná stařenka

Ten březnový podvečer se jinak klidná, malá vesnička na Domažlicku stala svědkem smutné tragédie. „Chtěl mě zabít! Prosím, pomozte mi!“ volala z posledních sil třiasedmdesátiletá důchodkyně Anežka Jasolová. Nebylo divu, že vyšla z domu, ve kterém bydlela již delší dobu docela sama a hledala pomoc u nejbližších sousedů. Vypotácela se ze vrátek, zavrávala, zatmělo se jí před očima a upadla na zem. To už se nad jejím tělem skláněli dva sousedé. Na chvíli se probrala. Viděla sousedy, ale na jejich otázky, co se jí stalo, odpovědět nedokázala. Soused Pavel Hraník nemohl přehlédnout, že stařenka je zraněna a silně krvácí. Znovu se pokusil důchodkyni přimět k rozhovoru. „Asi si přišel pro peníze. Přišel ke mě jako starý známý, pozvala jsem ho dál a když jsem přikládala do kamen, stál za mnou s nožem v ruce,“ zašeptala stařenka. Víc už z ní Hraník nedostal. Druhý ze sousedů odběhl k telefonu, aby zavolal záchranku. O půl hodiny později už po nejnutnějším ošetření převážela sanitka zraněnou do domažlické nemocnice.

Nikoho z místních ale vtom okamžiku vůbec nenapadlo, že by o zraněné ženě měla vědět i policie. Hodně se ve vesničce o události mluvilo, ale telefonní číslo domažlické policie vytočil až hodinu před půlnocí, pět hodin po činu chirurg z domažlické nemocnice. Tomu bylo divné, že se u něho neobjevili kriminalisté, nebo uniformovaní policisté z obvodu, jak to v takových případech bývá běžné. „Přijali jsme do nemocnice těžce pobodanou, starou ženu a od vás se zatím nikdo neozval. Copak vy o případu nic nevíte?“ slyšel operační důstojník na policejní centrále v Domažlicích hlas doktora Pavla Kabřika. Operační důstojník chtěl

vědět pochopitelně víc, když lékaři nejprve sdělil, že o případu je skutečně do tohoto okamžiku nikdo neinformoval. „Okamžitě jsme ji museli operovat, stará paní je stále v kritickém stavu a prognóza je velmi nejistá,“ slyšel policista od doktora. „To je tedy nadělení. Máme v okrese přinejmenším pokus vraždy a nikdo nás neinformoval,“ uvažoval operační důstojník, který vzápětí burcoval domažlické kriminalisty. Zatímco kapitán Zdeněk Majer vedl svou skupinu přímo na místo činu, jeden z jeho týmu potom zamířil za ošetřujícím lékařem do nemocnice.

Majer s týmem přijel do vesničky po půlnoci a na návsi bylo jako vymeteno. V mnoha staveních ale světla svítla a šéf vyšetřovacího týmu už nehodlal promarnit ani minutu. Zazvonil u nejbližších dveří. Majitel se objevil vzápětí ve dveřích a zdálo se, jako by na policisty čekal. Když se Majer představil, ochotně jej vedl k nedalekému stavení, kde k brutálnímu napadení stařenky došlo. Cestou se zastavili pro nejdůležitějšího svědka Pavla Hraníka, který byl u napadené jako první. „Tady jsem ji našel,“ vysvětloval svědek a poté Majerovi zopakoval útržky vět, které ze zraněné dostal, než přijela sanitka. „Nikoho jsem neviděl z domu utíkat, víc vám opravdu nemohu pomoci,“ jakoby se omlouval Hraník. Předal jen několik dalších jmen sousedů, kteří se k místu seběhli, když našel zraněnou. Podle něho v domě poškozené nikdo nebyl, tudíž policejní technik mohl počítat s tím, že by mohl zajistit potřebné stopy. Majer zatím zjistil, že přepadená důchodkyně měla ve vsi pověst dobráčky, byla vdovou, bez bližších příbuzných, její jediný syn byl konfliktní člověk a nakonec spáchal sebevraždu. Majer následoval technika a první místo k ohledání byla kuchyně. Kriminalistovi sjel zrak okamžitě na popelník s několika nedopalky, které technik ihned zajistil. Podle sousedů rozhodně nepatřily nedopalky důchodkyni. Ta byla zapřísažlou nekuřáčkou a i sousedům bylo divné, že vůbec někomu povolila v domku kouřit. Na kuchyňském stole byly dva hrnečky od kávy a načaté oplatky.

„Mám dojem, že tady se chytíš. Na hrncích určitě budou otisky, přece případný pachatel nepil kávu s rukavicemi na

rukou," minil Majer a povzbuzoval technika. Místem činu byla ale bezesporu ložnice. U kamen nemohli kriminalisté přehlédnout velkou kaluž krve, na zdech potom mnoho červených šmouh. „Tady ji útočník napadl, určitě se snažila zastavit krvácení, proto ty šmouhy na zdech, jak se opírala, aby se dostala před dům," dodal technik a kapitán Majer věděl, že ho čeká spousta rozhovorů s místními lidmi, kteří si mohou vzpomenout třeba na zdánlivou maličkost. „Ještě kolem páté odpoledne byla paní Jasolová u nás. Pravidelně jednou týdně mi totiž nosí vajíčka. Dlouho se ale nezdržela. Říkala, že si musí zatopit a pak měla v plánu sledování televize. O nějakých hostech nepadlo ani slůvku. Kdyby tomu tak bylo, určitě by něco řekla. Ostatně po smrti jejího syna byla návštěva u ní něčím výjimečným, a tak by se pochlubila. Rozhodně nikoho nečekala," řekla pátračům žena ze sousedství.

„Tahle slova mohu jenom potvrdit. Na návštěvy si nepotrpěla, i po vsi chodila většinou sama. Je to ale hodná ženská a má jí tu každý rád. Pochybuji, že by jí to mohl udělat někdo od nás," dodala další sousedka. Teprve nad ránem opouštěl domek důchodkyně policejní technik. Podařilo se mu zajistit značné množství stop, ale zatím chyběl tip, se kterým by je policisté mohli porovnat. Začalo intenzivní tipování a prověrky recidivistů, kteří procházeli policejními evidencemi a v minulosti se dopustili násilné trestné činnosti. Kapitán Majer se rozjel do domažlické nemocnice, ovšem ani tam se od ošetřujícího lékaře nedověděl pozitivní zprávy. „Žena má v břiše tři bodné rány, pravděpodobně jí pachatel i škrtil. Její stav zůstává nadále velmi vážný. V žádném případě nepočítejte s jejím výslechem. Je stále v hlubokém bezvědomí. Jen na pár sekund se probírala a šeptala, abychom hledali nějakého Marka. Ten prý jí pobodal," sdělil kriminalistovi lékař. To byla první informace, která měla pro Majerův tým cenu zlata. Najednou bylo z čeho vycházet a tímto směrem se také upřelo další vyšetřování. Sotva se vrátil Majer do své kanceláře pochopil, jak důležitá byla jeho návštěva v nemocnici. „Ozval se mu telefonicky ošetřující lékař se smutnou zprávou.

Anežka Jasolová svému zranění právě před několika minutami podlehla. Víc jsme pro její záchranu nemohli udělat,“ slyšel kriminalista doktorův hlas.

Kapitán Majer na krátké poradě svého týmu stanovil jasné priority pro další vyšetřování. „Musíme se hlouběji podívat na soukromí paní Jasolové, podle slov lékaře musela svého vraha znát. Znovu musíme hovořit se všemi lidmi z obce,“ nastínil směr dalšího šetření. První výsledky snažení kriminalistů nebyly usvědčující, ale nebyly ani k zahození. Když se zajímáte i o maličkosti, tak ten den, kolem šesté večer, jsem se dívala z okna. Tentokrát poněkud pozorněji, neboť začal štěkat můj pes. Jak se tak dívám, vidím kolem našeho stavení vykračovat nějakého chlápka. Bylo už špatné světlo, ale šel hodně svižně, jako by pospíchal. Podle mne docela jistě nebyl místní a snad ani z okolních vesnic. Pořád nad tím přemýšlím, myslím že jsem ho už někdy viděla,“ dodala vrstevnice zavražděné Jasolové, která bydlela nedaleko jejího domu. Kapitán Majer ještě s kolegy vyslechl několik obyvatel vesnice, zda někdo z nich neměl nějakou návštěvu, ale odpověď byla ve všech případech negativní. O to víc začal onen neznámý muž kriminalisty zajímat. Zjišťovali další informace o zavražděné. Na Domažlicko se přistěhovala odněkud z Moravy, poměrně brzo ovdověla a za tragických okolností přišla o svého syna. I na něho přišla řeč. Pak se Majerovi ozval jeden z jeho přátel. „Říkáte, že vás zajímá jakýsi Marek? Jestli si to dobře pamatuji, tak jednoho takového bych znal. Jezdil za jejím synem. Párkrát byli i ve zdejší hospodě, hodně jsme toho napovídali. Myslím, že Marek byl z Konstantinových Lázní na Tachovsku. Povídalo se o něm, že se ničeho nebojí, často uplatňuje svoji sílu a také to, že už několikrát seděl v kriminálu. Byl to skutečně silný, pěkně udělaný chlap,“ vysvětloval důležitý svědek.

Tohle byla konečně pro Majerův tým horká stopa. Okamžitě požádali o spolupráci tachovské kolegy. Ti podle uvedeného popisu vytipovali jistého Marka Grhoče, který byl trvale hlášen v Konstantinových Lázních. Tachovští kriminalisté k němu zjistili, že má na Domažlicku dokonce hned několik příbuzných a co víc, právě před necelým půl

rokem se vrátil z kriminálu po odpykání trestu. Neseděl za nic jiného, než za trestný čin ublížení na zdraví. Jenomže tachovským policistům se Grhoče v jeho bydlišti zadržet nepodařilo. Zjistili, že podle sousedů už doma nebyl několik dní. „Spolehni se, jeho byt hlídáme,“ sděloval tachovský kriminalista Majerovi a dal mu k dispozici hned několik adres příbuzných a známých, za kterými Grhoč na Domažlicko prokazatelně dojížděl, zejména když potřeboval nějaké peníze. Pátrači se okamžitě pustili do prověrek získaných adres a netrvalo dlouho, když se dostavil první hmatatelný výsledek jejich snažení. „Zrovna předevčírem u nás Marek byl. Najedl se, s manželem něco vypili a potom odešel na vlak. Ještě jsem mu dávala peníze na lístek, protože neměl ani korunu,“ slyšel Majer od Grohočovy sestry. Tím bylo prokazatelně zjištěno, že se mladík pohyboval jen nedaleko místa, kde utrpěla smrtelná zranění Anežka Jasolová. Když pak policejní experti porovnali daktyloskopické stopy zajištěné na jednom z hrnečků od kávy s otisky Grohoče, bylo jisté, že dům důchodkyně navštívil právě on. Nyní už Majerův tým vyvíjel snahu k tomu, aby byl podezřelý co nejdříve zadržen a vyslechnut. Stalo se tak druhý den po informaci jeho sestry. Policisté jej dopadli ve Stříbře na Tachovsku, když zrovna opouštěl byt své druhé sestry.

Sotva se usadil v kanceláři domažlické kriminálky, kam byl ihned dopraven, dal jasně najevo, že zapírat nehodlá. „Šel jsem ke staré Jasolové ohledně jejího syna. Z doslechu jsem věděl, že snad měl spáchat sebevraždu. Byl to kamarád a já chtěl vědět víc. Poznala mě okamžitě a pozvala mě do domu. Postavila na kávu a dokonce mi nabídla cigaretu. Chtěla se mnou zavzpomínat na syna. Pak se zvedla s tím, že jde přiložit do kamen v ložnici. Mě v tu chvíli napadlo, že je v domku sama a já nemám v kapse ani korunu,“ nechal zaprotokolovat nyní již vrah. Poté prý sáhl po kuchyňském noži, který ležel na lednici a šel do ložnice za ženou. Když se sklonila nad kbelíkem s uhlím, začal ji bodat. Když zůstala ležet na podlaze, prohledal byt a z peněženky sebral sedmdesát korun. Dál už prý nic nehledal, naopak mu došlo co provedl a tak rychle z domu zmizel. Byl přesvědčen, že jej nikdo ze vsi nestačil zaregistrovat.

Případ kapitán Majer s dostatkem důkazů uzavřel, pak se jím zabýval Krajský soud v Plzni. Ten vzal v úvahu i další trestnou činnost, které se Marek Grohoč dopustil a odsoudil jej k osmnáctiletému pobytu za mřížemi. Protože se mladý muž ale odvolal, zabýval se případem soud vyšší instance, který vrahovi trest ještě o čtyři roky zvýšil.

Bytař dokraloval

Nálada na plzeňské kriminálce byla v tom období pod bodem mrazu. Vládla zde nervózní atmosféra, kriminalisté byli unaveni. A to všechno měl na svědomí bytový zloděj, či skupina zlodějů. Neuvěřitelným tempem přibývalo vykradených bytů, zejména na sídlišti Severní předměstí. Kapitán Pavel Moulis, který se svým týmem případy vyšetřoval, už vyzkoušel všechny možné způsoby, které měly pomoci k dopadení zloděje, ale zatím to nebylo nic platné. Jeho parta se zrovna vrátila z dalšího případu a kriminalisté zasedli ke stolu se snahou posvačit. Někteří i nad svačinou usínali. Dobře dva týdny už se pořádně nedostali domů. Zdanlivá idylka ale netrvala dlouho. Na stole u Moulise zazvonil telefon. „Na lochatinském sídlišti je vykradený další byt. Volali kluci z obvodu a zloděj se tam prý pořádně napakoval. Všude v bytě je prý navíc hrozný nepořádek,“ slyšel od operačního důstojníka. Svačina přestala chutnat, celý Moulisův tým nasedl do auta a vyrazil k dalšímu případu. Někteří muži z týmu už začali pomalu reptat. „Takový nápor se nedá zvládnout, měli bychom dostat posily,“ utrousil v autě kdosi z posádky. Moulis zatím mlčel, ale o něčem podobném už i on před několika dny přemýšlel.

Když přijeli na místo, ukázalo se, že nejde o jeden byt, ale o tři vedle sebe stojící vilky. Do každé z nich vnikl podle předběžného vyjádření technika zloděj bez zjevných stop po násilí. „Musel mít hodně času, když „udělal“ hned tři vilky,“ minil Moulis a sháněl se po poškozených. „Nejprve nás volal majitel jedné z nich, ale když jsme přijeli na místo, zjistili jsme, že jsou vykradené i dva sousední objekty,“ hlásil velitel hlídky uniformovaných policistů z nedalekého obvodu. „Podle prvních informací poškozených chybi

zejména peníze na hotovosti, vkladní knížky, zlaté šperky a lepší elektronika," dodával v prvotní informaci s tím, že ani poškození se do svých příbytků zatím pořádně nedostali. První příležitost podívat se pořádně do vilek dostal jako v každém takovém případě policejní technik. Kapitán Moulis s ním spolupracoval, ostatní kriminalisté se snažili získat tolik potřebné informace v sousedních vilkách. Jenomže po několika hodinách prováděného ohledání bylo jasné, že zloděj či zloději nejsou žádní začátečníci. Po jejich řádění nezůstala na místech činu jediná daktyloskopická stopa. Moulis ale již dávno pochopil, že má proti sobě silného protivníka. A to konkrétně už od doby, kdy bylo jasné, že jde o sériově páchanou trestnou činnost, prováděnou stále stejným pachatelem či skupinou pachatelů. „Hovořili jsme s několika obyvateli okolních domů, kteří mají vykradené objekty jako na dlani, ale žádný z nich nám nepomůže. Ne, že by snad odmítli spolupracovat, ale prostě si ničeho podezřelého nevšimli. Moulisovi bylo jasné, že opět odjede z místa vloupání s prázdnou, pouze do série připiše další tři případy s výraznou škodou. Policejní technik alespoň zajistil tři zámky z vchodových dveří a odeslal je k příslušné expertize. Ta mohla potvrdit, zda šlo o stále stejného pachatele.

Po několika hodinách bylo všechno jasné. „Měl jsi správné tušení. Také ty tři vilky má na svědomí stejný zloděj, kterého honíte celý měsíc. Znovu stejný nástroj, stejná technika použití, znovu přímo mistrovská práce," potvrdil expert z oboru mechanoskopie Moulisovi. Ovšem tahle informace sice měla svoji cenu, ale cesta k pachateli mohla být ještě neskutečně dlouhá. Kapitán Moulis ještě netušil, jak krutá to bude pravda. Znovu a znovu se celý jeho tým podílel na prověrkách natipovaných osob z policejních evidencí, ovšem jejich snažení bylo stále marné. A bytový zloděj se činil dál. Případů stále přibývalo, v policejním týmu vládla nervozita. Uběhly další dva měsíce a Moulis s kolegy stále přešlapoval na místě. Přehoupl se prosinec a byl tu nový rok. „Prověřili jsme už přes dvě stovky lidí. Důkladně, ale stále bez efektu," hodnotil činnost týmu jeho šéf. Bohužel,

došlo i na to, čeho se kriminalisté obávali. Zmíněný bytař se najednou odmlčel. Kapitán Moulis byl ještě nervóznější. Přitom se kriminalistům podařilo zadržet několik bytových zlodějů. V jejich sítích skončila třeba parta, která za pomoci přineseného heveru roztahovala dveřní rámy, jiná se do bytů dostávala hrubým násilím se sekerou v ruce, ale k případu bytaře, milujícího jemnou techniku ne a ne získat alespoň nějakou informaci. Moulis uvažoval i o tom, že přestal krást, protože si toho odnesl už dost. A proč to nepřiznat, nevyrovnané účty se zločinci kriminalisty bolí.

Pak přišel den, který přinesl Moulisovi a jeho týmu velmi zajímavou informaci. Přišla od kolegů z obvodního oddělení v nedalekých Přešticích. Zloděj tam vykradl byt a už s příjemným lupem ho opouštěl, když ho ve dveřích překvapil majitel bytu, který se domů vracel docela nečekaně. V zaměstnání se mu udělalo nevolno a doktor jej poslal do postele. Zlodějské řádění tedy překazila náhoda. Majitele napadl poberta židlí a udeřil jej tak silně, že napadený ztratil vědomí. Zraněný muž ještě dokázal z posledních sil přivolat pomoc. „V současné době leží z tržnou ránou a otřesenou mozku v nemocnici. Moc nám toho zatím neřekl, jen potvrdil, že zloděj byl sám, jde o mladšího muže atletické postavy,“ informoval Moulise šéf obvodního oddělení v Přešticích. „Vím, že vyšetřujete celou sérii vloupání do bytu, čistě otevřených, bez jakéhokoli násilí. Myslím, že je to i ten náš případ. Nepřijedeš se podívat?“ nabízel uniformovaný policista. Samozřejmě, že se Moulis ještě s jedním kolegou do Přeštic okamžitě vydal. Přesvědčil se o tom, že spojitost s případy v Plzni je pravděpodobná. Expert z oboru mechanoskopie záhy tuto skutečnost oficiálně po provedeném zkoumání zámku potvrdil. V tomto okamžiku nabrala celé série vykradených bytů novou dimenzi. Specialisté začali vyhodnocovat podobné případy v celé republice a za několik týdnů se Moulis dověděl z pražské centrály velmi zajímavé informace. „Nejvíce případů máte skutečně v západočeské metropoli, leč svoje vizitky zanechal zloděj i při svých výletech nejen v Přešticích, ale také v Berouně, Hořovicích, Příbrami či Zlatci. Ještě pokračuje v dalším

zkoumání," slyšel šéf vyšetřovacího týmu v telefonu.

„S největší pravděpodobností to bude Plzeňák, možná samotář a sólista, mladší člověk, ostřejší chlapík, který nejde v případě nouze daleko pro pořádnou ránu, tak jako v Přešticích. Hlavně mně neříkejte, že dostatečně a důrazně hlídáte obchody se starožitnostmi, bazary a obchody s použitým zbožím. Nebudeme si přece namlouvat, že za ty dva roky, co po něm pátráme, si z té celé šňůry vykradených bytů všechno schovával a nic nenabízel k prodeji. Přece si to všechno neschovává doma, to by bylo pořádné skladiště," snažil se poněkud nepříjemným tónem znovu nastartovat své kolegy. Znovu a znovu se pátrači vydávali do zmíněných míst, ale i do restaurací, mezi galérku, informace ale stále chyběly. Případ se po těch dvou letech dostal do fáze, kdy kriminalisté nemohli spoléhat na to, že sérii rozlousknou za pomoci důvtipu nebo techniky. Po několika týdnech snažení se ale dostavil první výsledek. Mezi překupníky se podařilo pátračům zajistit několik zlatých předmětů. Jednalo se o prsten a dvojce náušnice, nepochybně pocházející z jednoho vykradeného bytu ve sledované sérii. Po dlouhých měsících se tedy pachatel s největší pravděpodobností dopustil první zásadní chyby, když začal prodávat věci z lupu ve větší míře. „Rozhodně budou následovat jeho další omyly," mínil kapitán Moulis a opakovaně vyzval své kolegy k ostražitosti. Desítky policistů se od té doby pohybovaly v plzeňských ulicích, pochopitelně že pomáhaly i posily, které si Moulis vyžádal a nadřízení mu vyhověli.

Úkolem policistů v terénu bylo důsledné sledování dění v místech, kde se „černé" obchody daly očekávat. Jedenáctý den po tomto opatření přálo policistům štěstí. V samotném centru Plzně se jim podařilo zadržet muže, který zde několika cizincům nabízel k prodeji několik zlatých šperků. Byl to zcela jistě muž, odpovídající popisu, který kriminalistů poskytl přepadený majitel domu v Přešticích. Než se stačil mladík zorientovat, seděl ve služebním automobilu a byl ihned převezen na plzeňskou kriminálku k výslechu. Ještě předtím bylo jasné, že jde o Ladislava Patriku, který se

před třemi roky vrátil z posledního výkonu trestu. Policejní evidence ukázala, že byl v minulosti již pětkrát soudně trestán, ovšem až do této doby nikdy ne pro vloupání do bytů. Patrlka velmi rychle pochopil, že Moulise a jeho kolegy neopije svými neuvěřitelnými historkami o skálopevném alibi. Po několika minutách alespoň částečně přiznal porážku. „Ale tak holt jo. Ty tři byty z minulého měsíce přiznávám, ale to je všechno, co jsem od posledního návratu z kriminálu provedl,“ nechal zaprotokolovat zloděj. Určitě si zatím nedokázal představit, jak důkladně mají policisté celou sérii vloupaček zmapovanou. Velmi brzy se prokázalo, že šperky zajištěné v jeho kapsách nejsou pouze ze tří bytů, které Patrlka již přiznal.

Kapitán Moulis se doslova těšil na domovní prohlídku v Patrlkově bydlišti a na jeho pracovišti. V jeho bytě se kriminalistům podařilo zajistit značné množství zlatých šperků, americké dolary a další cennosti, ukryté například v reproduktorech, ale i v dalších důmyslných skrýších. Ještě následovala domovní prohlídka v bytě matky zadrženého. V jejím autě se dokonce podařilo zajistit zlodějské náčiní, které se po provedených expertízách stalo jedním z hlavních a rozhodujících důkazů. Další vyšetřování zadrženého zloděje ale nebylo vůbec jednoduché. Ladislav Patrlka nepřiznal nic, co by mu kriminalisté spolehlivě neprokázali. Přesto se jim podařilo prokázat, že za dva a půl roku řádění v Plzni a na několika dalších místech republiky vykradl nejméně jedenasedmdesát bytů a domků, ze kterých si odnesl věci v hodnotě několika miliónů korun.

Závěrečnou tečku za případem polapeného bytaře udělal Krajský soud v Plzni, který Ladislava Patrlku poslal na devět let do vězení.

Žena se nevrátila

Byl příjemný letní podvečer, když se manželé Sakrbcovi vydali v Sokolově na procházku. „Podívám se Růženko do garáže na auto,“ rozhodl se Zdeněk Sakrbec s tím, že jej alespoň připraví na plánovanou dovolenou, aby je nepotkala nějaká nepříjemnost v podobě technické závady. Žena souhlasila s tím, že si v garáži vezme kolo a trochu se projede, než manžel bude s kontrolou vozidla hotov. „Vrátím se nejdéle za dvě hodiny,“ volala na manžela a šlápla do pedálů.

Sakrbec už byl s prací na autě hotov, autorádio mu hlásilo, že právě odbila dvacátá hodina. Teprve nyní ho napadlo, že už tu jeho žena Růžena měla skoro hodinu být. Pustil se směrem, kterým odjela, cestou několikrát zkusil volat její jméno, ale marně. Zkusil se zeptat několika kolemjdoucích, leč ženu s červeným bicyklem nikdo z nich nepotkal. Vrátil se tedy již s určitou dávkou obav do garáže, nastartoval automobil a hledal ženu v okrajových částech okresního města. Podíval se i domů, ale ani nepředpokládal, že by Růženka i s kolem zamířila k jejich bytu v panelovém domě. Do tříadvacáté hodiny ženu hledal, ovšem marně. Celou noc probděl, neusnul ani na okamžik. Hlavou se mu honily nejčernější myšlenky. Když se manželky nedočkal ani do rozednění, nečekal již na nic a vydal se na sokolovské policejní oddělení. Seznámil policisty s případem zmizení své manželky a předal jim popis čtyřiačtyřicetileté ženy. Během necelé hodiny se rozběhla v Sokolově a jeho okolí rozsáhlá pátrací akce, ovšem Růženu Sakrbcovou se vypátrat nepodařilo. To už se do případu zapojili i místní kriminalisté.

„Věřte mi, tohle ještě nikdy neudělala, vždyť jsme všude chodili spolu, jen včera jsem chtěl udělat něco na autě a ona

si vyjela na kole," slyšel z úst nešťastného muže nadporučík Milan Sedlák, který se svými kolegy ujal vyšetřování zatím poněkud záhadného zmizení Růženy Sakrbcové. Celkem brzy si kriminalisté od několika svědků ověřili, že manželství Sakrbcových bylo naprosto bezproblémové a nekonfliktní. Nedalo se tudíž významněji kalkulovat s tím, že by ženino zmizení mohlo souviset s rodinným zázemím. Bylo přesně poledne, když se na policii dostavil místní občan, jistý Zdeněk Lažek. Se zprávou, kterou právě nesl, chtěl přímo k šéfovi vyšetřovacího týmu. „Byl jsem právě na procházce se svým psem a byl to on, kdo našel na kraji lesíka za městem mrtvou ženu. Určitě už nežije, zkoušel jsem jí tep, ale myslím že zemřela již před několika hodinami," vysvětloval starší muž a ochotně zavedl kriminalisty na místo, kde ženu se svým psem našel. Podezření, které Sedlák pojal se během několika minut naplnilo. „Je to opravdu moje manželka," hlesl se slzami v očích Sakrbec. Ihned odvrátil od mrtvé oči a více z něho kriminalisté pro tento moment nedostali.

Již při prvním pohledu bylo zřejmé, že žena byla zavražděna. Její tělo bylo částečně zakryté listím a větvemi, ležela na zádech, nohy i ruce měla rozhozené, jedna z jejích bot ležela kousek od těla. Nadporučík Sedlák nemohl přehlédnout několik modřin na krku. Kriminalisté čekali na příjezd lékaře, který se po příjezdu ihned pustil do ohledání těla. „Leží tu nejméně dvanáct hodin, někdo jí zardousil. Také na hlavě má velkou bouli, pravděpodobně po úderu nějakým tupým předmětem nebo pěstí," konstatoval doktor s dodatkem, že soudní pitva napoví rozhodně víc, než on může zjistit přímo na místě. Nadporučík Sedlák mohl zatím se svými kolegy vycházet ze skutečnosti, že vrah má zatím náskok zhruba dvaceti hodin. „Musíme pročesat okolí nálezu těla, chybí její jízdní kolo, pokud na něm vrah neodjel, hledejte případné další stopy například po zápasu. Ani tenhle pokus nepřinesl do vyšetřování nic podstatného. Také policejní technik přes velkou snahu vyšel z ohledání místa činu prakticky naprázdno. Místo činu bylo odlehlé, jako by si jej vrah záměrně vybral, zatím se tudíž nenašel ani

žádný svědek, který by nějakou informací kriminalistům pomohl. Také nasazený služební pes jim příliš nepomohl. Sice stopu zachytil, ale na komunikaci vedoucí k městu ji definitivně ztratil a dále již nezachytil. Jeden úspěch ale přece jen vlčák zaznamenal. Cestou k městu našel pouzdro na cigarety. Záhy se zjistilo, že patřilo zavražděné. Podle manžela v něm ale před vyjížděkou na kole měla tolik cigaret, že je vykouřit nemohla. Nadporučík Sedlák soudil, že mohl vraždit člověk, který měl hluboko do kapsy. S jistotou se pouze této verze držet ale nehodlal.

Pátrání pokračovalo celou následující noc za špatných světelných podmínek. Nic konkrétního pátrači nezjistili. Až další den, hned po ránu, se ozval jeden z pátračů. V úseku, kde prováděl šetření, objevil opuštěné červené jízdní kolo. „Stojí na parkovišti u mostu, opřené o jeden ze sloupů,“ telefonoval do centra vyšetřování. „Nikdo ať se kola nedotýká, hned tam jedeme s technikem,“ slyšel Sedlákův hlas. Kolo bylo velmi brzy identifikováno jako majetek zavražděné a policejní technik na něm zajistil, hned několik velmi nadějných daktyloskopických stop. Když se ukázalo, že nepatří zavražděné ani jejímu manželovi, šlo bezesporu o dobře odvedenou práci. Dalo se předpokládat, že otisky patří vrahovi, ovšem to ještě neznamenalo konečně posun ve vyšetřování. „Nikde není napsáno, že máme vrahovi otisky v naší evidenci,“ brzdil optimismus nadporučík Sedlák. Dodal, že i kdyby konec konců v evidenci byl, je to práce velmi náročná a zdoluhavá. A vrah se za tu dobu mohl „podepsat“ na jiné ženě. Všelijak změněná informace o vraždě Růženy Sakrbcové se šířila městem i okolím neuvěřitelně rychle, ženské se začaly bát vycházet z domu, dělala jim problémy i docházka do zaměstnání. Sedlák to kolegům připomněl, jako by je chtěl naladit ještě do větších obrátek, byť dobře věděl, že jeho kolegové, stejně jako on, již tři dny nezamhouřili oka.

Pár řádek sdělovacím prostředkům mělo za cíl uklidnit veřejnost, ale Sedlák a zejména jeho nadřízení si od toho slibovali, že by se mohl přihlásit zatím ještě neoslovený svědek. Ne, kriminalisté tomu nedávali velkou šanci, ale

za zkoušku to rozhodně stálo. Soudní pitva prokázala již řečené, kromě toho i pokus o znásilnění. Týž den, co se policejní zpráva objevila na stránkách novin, ozvala se Sedlákovi ředitelka jedné z místních škol. „Mám tady dva kluky a jednu dívenku ze sedmé třídy. Kritického dne si prý hráli za městem a tvrdí, že nějakou paní na červeném kole viděli. I čas by odpovídal,“ telefonovala ředitelka. Všichni tři svědci podle ní mluvili o události velmi přesvědčivě. Nadporučík Sedlák se s jedním kolegou ihned vydali do školy. S Jardu a Pavlou jsme si za městem již několik dní stavěli bunkr. Tu paní jsme viděli kousek za tím mostem, když jsme se vraceli domů. Nebyla v těch místech ale sama. Kousek od ní stál takový podivný muž. Podle nás byl opilý a snažil se asi stopovat auta. Paní přijížděla k němu a on ji také stavěl,“ vypověděl školák Miroslav Dalda. Jak Pavla, tak i Jaroslav jeho slova nejen potvrdili, ale nadaný malíř Jarda se ihned pokusil toho člověka namalovat. Za jeho výkon mu museli policisté opravdu poděkovat, s tužkou to opravdu dovedl mistrovsky. Chlapce prokazatelně upoutal mužův podlouhlý, vyžilý obličej, dlouho neholený a dioptrické brýle. „Jestli školáci mluví pravdu, tak se ten muž pohyboval v době, kdy procházeli kolem něho sotva pět stovek metrů od místa, kde byla nalezena zavražděná Sakrbcová. Já rozhodně výpověď školáků nepodceňuji,“ zdůrazňoval Sedlák při krátké poradě svého týmu.

Jistě byl pokrok vtom, že už měli alespoň popis toho muže, a tak se pustili pátrači do prověrek delikventů určitým způsobem odpovídajícím nastíněné podobě. Hledali v bohaté evidenci zločinců, zejména z řad násilníků. A protože školáci upozornili kriminalisty a na nuzné oblečení toho muže, možná mu šlo o to, aby ženu okradl, spokojil se i s necelou krabičkou cigaret. Pátrači prováděli šetření i po sokolovských hospodách a tak se narodil i tip na možného pachatele, který se zdál velmi nadějný. V hospodě Na Rohu jeden z pátračů narazil na jistého Mojmíra Drčkola. „Jak mě zaregistroval, nevěděl kam s očima. Jistě ho znáte, je to vyhlášený rváč a násilník, v minulosti měl dokonce hned několik malérů se ženami,“ hlásil pátrač Sedlákovi. „Tak

se na něho podíváme, předvedte ho k výslechu," rozhodl šéf vyšetřovacího týmu. „Proč vás zrovna zajímá, co jsem dělal před třemi dny? To já si snad ani nemůžu pamatovat. Ale počkejte. No jasně, seděl jsem odpoledne i večer právě tady v hospodě. Se mnou tu bylo několik kamarádů, můžu je jmenovat," zareagoval Mojmir Drčkola. A vzápětí jmenoval Jiřího Pleckala a Zdeňka Mrholského. „Z hospody jsme vypadli kolem šesté večer, koupili jsme dvě lahve vína a šli jsme ke mě domů. Kamarádi u mě přespali, ostatně určitě vám to potvrdí," poukazoval na svoje okované alibi Drčkol. Kamarádi mu skutečně alibi potvrdili, ale s tím by se Sedlák docela jistě nespokojil. Ovšem otisky prstů na jízdním kole skutečně Drčkolovi nepatřily. Nadějný poznatek se zase rychle rozplynul.

Ještě téže noci vyjel Sedlák s kolegy k další nepříjemné události. Jedna z motorizovaných hlídek totiž zadržela ve městě jistého Kamila Rupláka, který krátce předtím v okrajové části města znásilnil ženu. Dokonce ji chtěl i rdousit. „Měla štěstí v tom, že to sledoval chlapík z okna a okamžitě volal na naši linku tísňového volání," dověděl se Sedlák od velitele hlídky, podle jeho slov byl tak opilý, že jim skočil rovnou do náručí. Ruplák byl převezen k výslechu. „No a co, prostě jsem dostal chuť na ženskou a tak jsem ji znásilnil. To přiznám, ale nic jiného mi nepřisijete," houkl na Sedláka. Ruplák dojížděl do Sokolova za prací a do trvalého bydliště v sousedním okrese to měl dobrých čtyřicet kilometrů. „A vy myslíte, že vám chceme něco přisít? Jak jste na to přišel?" opáčil šéf vyšetřovacího týmu. S dalším výslechem zkušený kriminalista příliš nespíchal. Brzy se ukázalo, že otisky prstů na kole zavražděné patří skutečně Ruplákovi. Také tři školáci jej mezi pětici dalších mužů spolehlivě identifikovali při rekognici. Navíc vlákna, zajištěná na oděvu zavražděné, pocházela nepochybně z jednoho oděvu zadrženého muže. Krátce po předložení těchto důkazů podezřelý rezignoval. „Zašel jsem toho dne s kamarády na pivo, ale pak mi ujel autobus. Šel jsem tedy na výpadovku stopovat. Pak se objevila ženská na kole a já jsem si usmyslel, že to s ní zkusím. Byla docela sama a miří-

la k nedalekému lesíku. Tam jsem ji doběhl a srazil z kola. Chtěl jsem, aby se svlékla, ale ona se bránila. Praštil jsem ji do hlavy. Začala mluvit z cesty, pořád jen opakovala, že mě udá a že ji manžel bude za chvíli hledat. To mě naštvalo, sáhl jsem jí po krku a pořádně přitlačil," uvedl do protokolu nyní již vrah. Hájl se tím, že byl opilý a pohledu na pěknou ženskou nedokázal odolat.

Šestadvacetiletý Kamil Ruplák byl obviněn z trestných činů vraždy a znásilnění a stanul před Krajským soudem v Plzni. Ten jej poslal na devatenáct a půl roku do vězení.

Smrt v ohni

Brzy ráno, první lednový den, kdosi tloukl na okno velitele dobrovolných hasičů v Horních Kozolupech na Tachovsku. „Vstávej, hoří nám hospoda,“ křičel kdosi z venku a Miroslav Medník si myslel, že ho kdosi po bujarém silvestrovském veselí jen tak zkouší. Docela našťvaný se hrnul k oknu s úmyslem opilcům vynadat, ale pak si všiml, že pod oknem stojí soused Petr Ličan. „Mirku, je to fakt, stalo se něco hrozného. Celá hospoda je skutečně v plamenech,“ slyšel z úst souseda. O jeho slovech už Medník nepochyboval. Rychle na sebe oblékl nejnutnější oblečení a pospíchal s několika dalšími muži k hasičské zbrojnici. Soused Ličan mu v poklusu sdělil, že podle některých zůstaly v patře domu děti hospodské Kateřiny Prhlové. „Říkali mi někteří štamgasti, že když si o půlnoci na návsi přitukávali, v jejich bytě v patře se svítilo. Medník poslal své kolegy z dobrovolného hasičského sboru pro stříkačku a sám se se sousedem vydal přímo k hospodě. „Snad přijedou kluci se stříkačkou včas,“ hartušil v běhu, když viděl že oheň už zachvátil nejen střechu, ale třeba i schody do patra budovy. Rychle pochopil, že tudy se do poschodí nedostane. Jeden z místních ale už táhl k hospodě žebřík a postavil ho přímo k rozbitému oknu v poschodí.“ Člověče, ty mi čteš myšlenky,“ pomyslel si Medník a už šplhal po příčkách k oknu.

Vůbec ho nenapadlo, že hodně riskuje. Když se dostal dovnitř, pálil ho hustý dým do očí, těžce se mu dýchalo. Vtom ale spatřil u stěny pokoje přikrčenou postavičku. Byl to malý chlapec. Patrika znal od vidění, zdálo se mu, že je přiotrávený kouřem. Přesvědčil se, že dýchá, popadl ho do náručí a spěchal s ním k oknu. Po žebříku se s ním, za údivu přihlížejících čumilů, pustil na pevnou zem. Sotva

ho předal do péče sousedovi Ličanovi, zamířil po příčkách znovu do patra. Volal, jestli se mu někdo neozve. Bylo ale ticho. Do dalších místností už nemohl proniknout, v dýmu by se udusil. Celé patro bylo vzápětí v plamenech a navíc se prolomila část střechy. Medník se pomalu, už i on poznamenaný ohněm, vracel po žebříku dolů. Byl vyčerpaný, zhluboka se nadechoval a byl rád, když viděl, že stříkačka je už na místě a družstvo dobrovolných hasičů v plné akci. Už také věděl, že jeho kamarád Ličan vníkl mezitím do přízemí domu a vynesl dalšího syna nepřítomné hospodské. Poznal, že jde o Michala, nejstaršího, šestnáctiletého syna Prhlové. Další dvě děti zatím nebyly k nalezení. Michal byl v bezvědomí, krvácel a na těle byl nepochybně také popálený. Ještě před hospodou, dřív než oba zraněné kluky nasadil jeden z místních do svého automobilu, aby s nimi vyrazil k nemocnici v Plané, se ukázalo, že Michal je samá krev a má bodné rány na krku a prsou. Ovšem místní stále přemýšleli, co se stalo s ostatními dětmi hospodské, pokud ovšem nebyly třeba mimo domov, někde u příbuzných. V opačném případě by jim už nikdo nemohl pomoci. Medník přemýšlel o tom, zda se ještě jednou, krytý proudem vody ze stříkačky nemá pustit alespoň do přízemí domu. V úmyslu mu zabránili nejen jeho kolegové, ale i další část zřícené střechy. Pořád tu ale zůstávala naděje, že obě děti prostě nebyly doma.

Řidič, který vezl oba zraněné chlapce do nemocnice, se vrátil překvapivě brzy. „Ujel jsem pár kilometrů a potkal jsem záchranku. Osádka si chlapce přeložila z osobního auta do sanity a zamířila do nemocnice. Doktor se na kluky hned podíval a konstatoval, že jsou oba vážně pobodáni. Říkal mi, že musí informovat policisty, tohle prý nemá pouze souvislost s požárem, rozhodně prý jde o kriminální delikt,“ vysvětloval ochotný řidič auta Medníkovi. Kriminalisty z Tachova přivedl do Horních Kozolup nadporučík Rudolf Petrák. Hasiči stále pokračovali ve snaze dostat požár pod kontrolu a do objektu putovaly stovky litrů vody. Od místních se Petrák dověděl, že horní patro domu skutečně obývá se svými dětmi Kateřina Prhlová. Jejího manžela

ale nikdo neznal, byla totiž rozvedená. „Včera do půlnoci normálně točila pivo, ale pak zavřela a zamířila na silvestrovskou zábavu do sousední obce. To víme určitě, protože tuhle Karel ji vezl dokonce svým autem,“ vypověděl jeden z místních občanů. Že by někdo šel do stavení s úmyslem zlikvidovat děti a pomstít se tak hospodské? Kluci také mohli překvapit nočního zloděje, který je potom chtěl umlčet a nakonec i zahladit stopy založeným požárem. To byly zatím ty nejzákladnější verze. Samozřejmě, že Petrák nezapomněl ani na matku a otce, stejně jako na dva další kluky Prhlové, které zatím nikdo nenalezl a nikdo o nich nevěděl. Ti však vypadli z podezření v okamžiku, kdy se hasičům podařilo oheň zlikvidovat. Když vnikli do stavení, v několika minutách byli zase před hospodou se dvěma ohořelými tělíčky zbývajících dvou synů hospodské.

Krátce poté jeden z obyvatel obce přivezl ze sousední vsi Kateřinu Prhlovou. Ještě než na ni celá ta tragédie dolehla, naznačila Petrákovi to, co už vlastně věděl. Krátce po půlnoci prý skutečně hospodu uzavřela a odjela předem dojednaným odvozem do sousední vsi na zábavu. „S dětmi jsem ještě před odjezdem mluvila, řekla jsem jim, že odcházím. Děti byly v naprostém pořádku,“ vysoukala ze sebe těžce. Podle ní se tři děti dívaly v Michálově pokoji na televizi. Ten doma údajně nebyl, prý v šestnácti letech o dětskou společnost na Silvestra už nestojí. Jenže Michala přece těžce poraněného vynesli z domu a převezli do nemocnice v Plané. V okamžiku požáru tedy doma být musel. Na otázky, kdy se vrátil domů a případně s kým, nedokázala Prhlová odpovědět. Ona prý zábavu v sousední obci neopustila ani na okamžik. Petrákovi zatím příliš nepomohla, dokonce vyloučila, že by se jí někdo takovým způsobem chtěl pomstít. „Nikdo mi nevyhrožoval, všichni kluci mezi sebou dobře vycházeli, stejně jako s kamarády,“ dodala žena. Nebýt k dispozici první zprávy od lékařů, mohlo se zdát, že tragédii má na svědomí nešťastná náhoda. Odpovědne na Nový rok už kriminalisté věděli, že jedenáctiletý Patrik utrpěl čtyři bodné rány, třiatřicet řezných poranění a byl po ošetření převezen sanitkou na specializované pra-

coviště Fakultní nemocnice v Plzni. Šestnáctiletý Michal na tom byl relativně podle doktorů lépe. V jeho těle našli dvě bodné rány, utrpěl i popáleniny na zádech a rukách, nicméně Petrák ihned upozornili, že jeho výslech v nejbližších dnech nepřipadá v úvahu.

O den později přišla další nepříznivá zpráva ze soudního lékařství v Plzni. I tam znalci zjistili, že těla obou chlapců poznamenal kromě ohně i nůž. Sedmiletý David měl sedm bodných ran v hrudníku a krku, desetiletý Jirka měl v těle dvě bodné rány, ovšem přímo do srdeční komory. Petrák mohl vycházet z toho, že vrah nejprve zabíjel a teprve poté chtěl ohněm zahladit stopy po tragickém řádění. Zjištění expertů také definitivně vyřadilo z podezření Kateřinu Prhlovou, neboť oheň vznikl podle nich v době, kdy podle svědků skutečně nemohla být doma. Oheň vznikl kolem páté hodiny ráno a byl založen úmyslně, na dřevěných schodech vedoucích do patra budovy a navíc za pomoci zatím nezjištěné hořlaviny. Kriminalistům nezbylo nic jiného, než hledat stopy a případné důkazy ve spáleništi. S hrabičkami v ruce prohledávali popel, hledali například vražedný nástroj či jakoukoli jinou stopu. K večeru prvního lednového dne se dostali do přízemí domu, prohlíželi i hostinec. Celé přízemí bylo požárem nejméně poničené a dalo se předpokládat, že právě tady by mohl policejní technik zabodovat. První zásadní informace nakonec přišla od samotné hospodské. V regálu chybělo prý poměrně velké množství náplní do zapalovačů. Petrák přemýšlel o tom, že právě tyto lahvičky mohly pomoci pachateli k založení požáru, který se tak rychle rozšířil. To ale mohlo svědčit o tom, že sem pachatel přišel, aniž by se na vraždu důkladněji přichystal. Až do pozdních hodin se neukázalo nic, co by tuto verzi potvrdilo nebo vyloučilo. Potom ale jeden z techniků, kteří se probírali tím neuvěřitelným marastem popela a vody přece jen odhalil něco, co mělo pro další vyšetřování skutečně cenu zlata. V pokoji, odkud zachránci vynášeli zraněného nejstaršího syna Michala našel zakrvácený nůž. „To je nůž z hospodské kuchyně, poznávám ho s naprostou jistotou,“ sdělila Petákovi Prhlová.

Nález okamžitě putoval do kriminalistické laboratoře a Petrák se od tohoto okamžiku začal velmi podrobně zajímat o rodinu Kateřiny Prhlové. „Jak už jsem naznačila, žijeme tady spokojeně, bez problémů. Nejstarší Michal sem vlastně dojíždí pouze na víkendy a prázdniny, jinak je na internátu kousek za Plzní. Měla jsem ho za svobodna, ale mezi dětmi žádné rozdíly nedělám. Všechny mám stejně ráda a také kluci spolu dobře vycházejí. Můj bývalý manžel od nás odešel hned po rozvodu. V současné době žije na Moravě, za námi vůbec nejedí. Vlastně ani neví, že jsem se s dětmi přestěhovala. Rozhodně jej z této tragédie nepodezírá,“ vysvětlovala Prhlová. Vyšetřování potvrdilo, že se v tomto směru hospodská nemýlila. Její bývalý manžel skutečně nevraždil a nezapaloval. Na kritickou dobu měl stoprocentní alibi, když mu celá řada lidí dosvědčila, že se se starým rokem loučil na Moravě nad sklenkou vína. Zato se ukázalo, že vztahy mezi čtyřmi syny nebyly zrovna ideální. Výsledky daktyloskopického zkoumání zajištěného kuchyňského nože potvrdily, že jsou na něm otisky prstů nejstaršího ze synů, Michala. Totéž se potvrdilo i na dalším zajištěném noži ve sklepních prostorách domu, které oheň neponičil. Pátý den po tragédii dali konečně lékaři souhlas k výslechu nyní již podezřelého Michala.

„Silvestra jsem slavil s partou kamarádů na zábavě, ale vůbec se mi tam nelíbilo. Nerozuměl jsem si s kamarády, hodně jsem toho vypil. Napadlo mě, že bych měl skoncovat s mizerným životem, uvažoval jsem o sebevraždě. Doma bylo stále málo peněz a to si vemte, že Patrik matku ještě okrádal. Bral jí cigarety z výčepu, v nejednom případě i peníze. Několikrát jsem mu za to pořádně vynadal, ale marně. Další dva bráchové mi znovu a znovu po mém příjezdu z internátu žalovali, že ze zlodějny nepřestal. Té noci jsem asi kolem třetí hodiny ráno vešel do pokoje, kde bratři tvrdě spali. Rozhodl jsem se hned. Došel jsem si do kuchyně pro nůž a začal jsem bodat. Kolikrát, to opravdu nevím. Kromě Patrika ani jeden z bratrů nezasténal. Chtěl jsem umřít i já. Vzal jsem ve výčepu benzin a postupně jsem s ním polil schody do patra, pak jsem škrtl sirkou.

Sám jsem se dvakrát bodl nožem do hrudníku a krku. To už bylo ale jiným nožem, ten kterým jsem pobodal bratry jsem zahodil ve sklepě. Ještě jsem cítil, jak mě olízly plameny, probral jsem se, až když mě někdo vynášel ven z domu, dál už nevím ale vůbec nic. Původně jsem chtěl zabít pouze Patrika, který okrádal mámu a neumím si vysvětlit, proč jsem najednou zaútočil i na další dva bratry,“ nechal zaprotokolovat Michal.

Jeho zloba stála dva bratry život, Patrik se nakonec ze zranění zotavil. Během vyšetřovací vazby se Michal podrobil zkoumání duševního stavu. Psychologové i psychiatři se vyjádřili ve svém posudku, že je Michal plně zodpovědný za svoje činy. Krajský soud v Plzni jej poslal do vězení jako mladistvého na devět let.

Mrtvý v Ohři

Toho lednového dne se vydal jeden z pracovníků na kontrolu čistící stanice v Karlových Varech. Každodenní pohled na řeku Ohři patřil k jeho povinnostem. Tentokrát se ale zarazil. Zcela zřetelně spatřil předmět, který upoutal okamžitě jeho pozornost. „V řece leží mrtvola, asi utopenec!“ křičel na spolupracovníky, kteří vyběhli ihned z budovy ven. Svému kolegovi museli dát za pravdu. Nebyl to blábol, v Ohři skutečně ležela mrtvola muže. Byl evidentně mrtvý, jeho tělo uvízlo na mělčině. Přesto se rozhodli, že tělo nešťastníka vytáhnou na břeh. Šlo asi o šedesátiletého muže, jeho vytřeštěné oči a pootevřená ústa o mnohém napovídaly. „Běž k telefonu a okamžitě volej policisty,“ rozhodl jeden z pracovníků čističky.

Během několika minut dorazila na místo dvojice uniformovaných policistů z nedalekého obvodu, vzápětí přijela i sanitka s pohotovostním lékařem, kterého policisté o případu informovali. „S největší pravděpodobností se skutečně utopil. Má sice nějaká poranění na hlavě i jinde po těle, ale celkem vzato nic vážného to není. Mohl se potlouct o kameny či ledové kry, v tomto období je to docela dost možné. Ve vodě je už několik hodin. Nemohu ale vyloučit, že ho do řeky někdo hodil. Rozhodně nařídím pitvu,“ informoval policisty doktor. Muži z obvodu potom po krátké poradě rozhodli, že na místo přivolají pro jistotu i karlovarské kriminalisty, aby se hned v úvodu vyšetřování něco důležitého nezanedbalo. Oba muži v uniformách informovali radiostanicí centrálu karlovarské policie a zajistili místo nálezu mrtvého, které nemuselo být místem, kde do vody spadl, nebo kde ho tam zatím někdo neznámý mohl hodit.

O půl hodiny později už byl na místě kapitán Bohumil Straka s kompletní výjezdovou skupinou. „Podívejte se po březích proti proudu, možná nalezneme nějaké stopy,“ rozhodl Straka a pátrači se vydali na cestu v čerstvě napadaném sněhu. A skutečně, Strakovo podezření nebylo plané. Asi o sto metrů dál proti proudu zjistili kriminalisté v běloučkém sněhu krevní kapky, stopy po dvojích botách a pravděpodobně i po vlečení těla. Když se technik dostal při ohledání terénu o kousek dál, dostal se až ke zdupanému místu, které bylo pravděpodobně i místem zápasu o život. Právě tady zajistil technik i několik drobných mincí, ale žádný doklad, který by odhalil totožnost mrtvého muže. Vše nasvědčovalo tomu, že ho v těchto místech kdosi přepadl, možná okradl, zranil a poté vhodil do řeky, aby se zbavil nepříjemného svědka. V prostoru čistící stanice zatím přibývalo okounějících zvědavců, ale jeden z nich Strakově partě významně pomohl. „To je přece starý Klčan. Ten tady přece kdysi na čističce dokonce dělával a asi před dvěma roky odešel do důchodu,“ konstatoval důležitý svědek. Třiašedesátiletý Miroslav Klčan žil v Karlových Varech a jeho totožnost se skutečně vzápětí potvrdila. To byl dobrý úvod vyšetřování pro Strakovu partu. Ovšem s optimismem to kriminalisté zatím nepřeháněli. „Měl hodně rád pivo i kořalku, velmi rád si zahrál i karty. Často dokázal propít a prohrát v kartách celý důchod během několika dní. Potom chodil po známých a žebral peníze na jídlo, ale hlavně na další pití. To mu chybělo ze všeho nejvíc,“ shodlo se hned několik svědků.

Straka rozhodl, že od této Klčanovy zábavy se bude odvíjet i další vyšetřování. „Vytipujte hospůdky a restaurace v okolí, které měl Klčan rád a kam pravidelně chodíval. Jistě jej štamgasti a personál budou znát, když v těchto podnicích proseděl i celé dny,“ mínil šéf vyšetřování. „Ty lepší lokály můžete klidně vynechat, tam starý asi nechodil,“ dodal Straka a jeho posílený tým začal obcházet hostince v blízkosti místa, kde byl mrtvý nalezen. Se stále stejnou otázkou obešli několik putyk. Byla to nezáviděníhodná práce, ovšem její opodstatnění potvrdily záhy i výsledky

právě skončené soudní pitvy v plzeňském Ústavu soudního lékařství. Znalci prokázali, že měl Klčan v době smrti 2,43 promile alkoholu v krvi a dokonce 3,50 promile alkoholu v moči. To svědčilo o tom, že umíral v silné opilosti, nejspíš zrovna cestou z hospody ke svému bydlišti. I další zjištění soudních lékařů byla pro kriminalisty velmi důležitá. Muž podle nich zemřel udušením z utopení. „Podlitiny v obličejí, na krku a zádech mohly vzniknout třeba při pěstním souboji či rvačce. Podlitiny na zádech mohly ale nastat i od toho, jak kdosi táhl tělo k řece,“ uvedli doktoři ve své zprávě.

Kapitán Straka ještě pro jistotu zvedl telefon a do Plzně soudním lékaři zavolal. „Lze vyloučit, že přebíral, spadl do řeky a potloukl se v korytě Ohře?“ zněla kriminalistova otázka. „Ne, s tím rozhodně nemohu souhlasit. Muž totiž utrpěl všechna ta poranění v době, kdy ještě žil. Můžete se spolehnout, že poznám odřeninou od rány pěstí. Rozhodně ale mohu potvrdit, že kdyby neskončil ve vodě, zraněním by nepodleh, tak vážná zase nebyla,“ vysvětloval doktor. Straka s kolegy tedy uvažoval, že Klčan byl skutečně napaden pachatelem, který jej možná i okradl o nějaké drobné, potom zmatkoval a nepohodlného svědka se zbavil tím, že jej dovlekl až do koryta řeky. „To znamená, že jdeme po správné stopě, není důvod měnit způsob pátrání. Musíme prověřit všechny hospody v blízkosti nálezu mrtvého, ať se to někomu líbí nebo ne,“ konstatoval Straka a dal významně najevo, že o dalším postupu vyšetřování nehodlá diskutovat. Alespoň ne do doby, než bude vyvrácena zmíněná verze. „Když se nechytíme v okolí, zkusíme i město a okolní vesnice,“ minil pevně rozhodnutý šéf pátracího týmu. Zkušený kriminalista doufal, že tohle opatření záhy musí přinést nějakou informaci, možná i horkou stopu. Vždyť Klčan v lokálech trávil zpravidla celé dny, musel být přece někdo, kdo ho naposledy viděl živého.

Štěstí se na dvojici pátračů usmálo v malé obci nedaleko Karlových Varů. „Samozřejmě že tady dědek seděl. Popíjel a veselil se, štamgasti mu něco zaplatili, byl nadmíru spokojený,“ konstatoval hospodský a jeho výpověď potvr-

dilo hned několik z přítomných hostů. „Osazenstvo bylo různé, seděli tu místní i cizí, mladí i starí. Klčan se motal kolem stolu svých vrstevníků, ale dovedl se bavit s každým, ani ti mladí mu nevadili. Bylo asi kolem půl deváté večer, když se zvedl. Říkal, že má dost, že musí domů,“ vypověděl jeden z hostů. „Odcházel úplně sám,“ potvrdil hospodský i někteří z hostů. Tím ale nechtěli říct, že se na něho někdo venku nemohl nabalit. Z šenku ale skutečně odcházel sám. Kriminalisté se postupně dověděli jména prakticky všech štamgastů, kteří kritického večera zasedli ke stolům ve venkovské hospodě. Všichni byli postupně prověřováni na alibi, pátrače ale nejvíc zajímali ti, kteří lokál opustili mezi dvacátou a jedénadvacátou hodinou. Když si jeden z hostů vzpomněl na to, že Klčan chvíli seděl a besedoval u stolu se třemi cizími mladíky, byla to pro Straku doslova horká stopa. Věřil, že nikdo z místních by známé postavičce neublížil, ale co někdo z těch přespolních? Na otázku zatím nikdo neznal odpověď, ale po této stopě se kriminalisté bleskově vydali. „Dva z nich tu vydrželi až do uzavírací hodiny, ovšem ten třetí odcházel pět, možná deset minut před dědkem. Bylo pro něho těžké dát dohromady peníze na útratu. Ne, podle jména ho fakt neznám, víc vám neřeknu, ani k těm jeho parťákům,“ vypověděl hospodský. Další svědek byl o něco konkrétnější. „Tenhle kluk, kterému říkájí Brěťa, tu nebyl poprvé. Vím ještě, že snad má mít holku v nějakém karlovarském hotelu.“

Takovou oklikou a poctivým pátráním se Straka s kolegy dostal až k jisté Vendule Trbožínské. Okamžitě kývla na to, když se jí zeptal, zda má nějakého kluka. „Samozřejmě, s Břetislavem Drčolou chodím už nějaký měsíc,“ potvrdila, aniž by tušila, z čeho je mladík podezírán. Straka se jí zeptal i na to, co dělal její chlapec kritického dne, zejména večer. „Já jsem měla odpolední službu, on na mě čekal kolem dvaadvacáté hodiny přímo před hotelem, kde pracuji. Víc ale opravdu nevím,“ vypověděla Trbožínská. „Udělal mi dokonce radost. Vím, že se rád napije a korunu příliš neudrží, tentokrát mě dal dvě stovky s tím, abych si je schovala na společnou dovolenou, kterou jsme měli

naplánovanou," vysypala ze sebe nic zlého netušící mladá žena. Kapitán Straka si byl od tohoto okamžiku jist, že jde s týmem skutečně po správné stopě. „Večer neměl ani na pivo, o pár hodin později dal své holce dvě stovky. To vypovídá samo o sobě," zhodnotil zjištěné skutečnosti na krátké pracovní poradě. Ihned poté vyslal pátrače, aby devatenáctiletého Břetislava Drčolu zadrželi a převezli k výslechu. Ovšem nebylo to tak jednoduché. Několik hodin hlídali kriminalisté dům, ve kterém bydlel a zatkli jej v okamžiku, kdy se vracel domů. Když viděl dva muže v civilu, trochu sebou trhl a dokonce se snažil prchnout. Jeho pokus byl ale marný. Před kapitánem Strakou se rozpovídal okamžitě.

„Toho dne jsem skutečně v té hospodě byl. Kolem půl deváté jsem ale odcházel a ten starej ještě klábosil s kluky, se kterými sem předtím seděl u stolu. Loučil jsem se hlavně proto, že mi prostě došly prachy a na další chlast už jsem neměl. Také jsem si vzpomněl, že musím do Karlových Varů za svoji holkou. Jenže jsem to s tím pitím trochu přehnal a venku mě nějak ztěžkly nohy. Pak jsem za sebou uslyšel nějaké kroky. Pak na mě ten chlapík zavolal a já jsem poznal toho dědka z hospody. Počkal jsem na něho, chytili jsme se kolem ramen a zamířili k lázeňskému městu. Jenomže on nikam nepospíchal, začal mě dokonce osahávat," vypovídal Drčola. To ho prý natolik naštvalo, že starého srazil úderem pěstí na zem. Znovu jej udeřil. „Špatně se hýbal, ještě jsem do něho několikrát kopnul. Rychle jsem mu prošacoval kapsy a našel jsem pět stovek. Nějaké drobné mince se rozsypaly kolem ležícího dědka, ty jsem v té tmě nehledal. Najednou jsem ale dostal strach, že mě dědek udá policistům. Chytil jsem ho tedy za ruce a táhl jsem ho k nedaleké řece. Na břehu jsem do něho jenom trochu strčil a on se skutálel do vody. Slyšel jsem cáknutí, a tak jsem rychle pospíchal z toho místa. Navíc jsem měl strach, že prošvihnu rande se svoji holkou. Nakonec jsem u silnice stopnul taxíka, se kterým jsem odjel do Karlových Varů, peníze už jsem měl," nechal zaprotokolovat mladý vrah. Svůj čin chtěl omluvit zejména požitým alkoholem. Do protokolu nadiktoval seznam všeho, co prý vypil, ale

soudní lékaři potvrdili, že by v tom případě musel mít v krvi přes čtyři promile alkoholu a to by po svých určitě z hospody neodešel.

Poslední slovo v tragickém případě měl krajský soud v Plzni, který poslal Břetislava Drčolu na dvanáct let do kriminálu.

Smrt na chodníku

Toho březnové večera se vracel Josef Prákos na jednu z plzeňských ubytoven. Chlapík ze severních Čech našel v Plzni konečně práci, a tak mu nevadilo, že se musel na čas spokojit s bydlením na ubytovně. Bylo kolem dvacáté hodiny. Těsně předtím se snesla na město hustá chumelenice, vzápětí zase sníh rychle tál a byla z toho jen nepříjemně špinavá břevka. Prákos hledal na chodníku nejschůdnější cestu, aby si nenabral do polobotek. Procházel právě Prokopovou ulicí, když se proti němu vyřítili dva chlapíci. „Koukej makat! Zdrhej, nebo nás chytí,“ křičel jeden na druhého, který za ním evidentně zaostával. Prákos chlapům příliš pozornosti nevěnoval, jen se za prchajícími otočil, když zjistil, že stříkající špína od jejich bot zasáhla i jeho kalhoty. Zakroutil jenom hlavou a pokračoval v cestě na ubytovnu. Ušel sotva dalších dvacet, možná třicet kroků, když na něho čekalo další nepříjemné překvapení. Hned si vzpomněl na dva prchající muže. Před ním na chodníku leželo bezvládné tělo chlapíka. Ve světle pouliční lampy nemohl Prákos přehlédnout rychle se zvětšující kaluž krve. Všechno si dal do souvislosti s tím úprkem těch dvou neznámých a věděl, že je na světě pořádný malér.

Na zádech ležící muž měl vytřeštěné oči, a tak byl Prákos rád, že se na místě objevil pohotovostní lékař, kterého zavolal kdosi z nájemníků domu, před kterým zraněný muž ležel, a také slyšel Prákosovo volání o pomoc.

„Bohužel, tady už nejsem nic platný. Muž je mrtev, pravděpodobně po jediné ráně nejspíš nožem do hrudníku. Táhne z něho ale strašně pivo, musel sedět až do toho tragického okamžiku v nějaké krčmě,“ pronesl doktor poté, co skončil s ohledáním těla.

Vzápětí se o případu násilného trestného činu dověděli i plzeňští kriminalisté a na místo vyjel kapitán Pavel Vojta s kompletní výjezdovou skupinou. Lékařovu informaci vzal pokývnutím hlavy na vědomí a okamžitě rozděloval úkoly pro své kolegy. Nedělal si příliš mnoho iluzí o tom, že by na místě zajistil technik hodně stop, protože v době příjezdu kriminalistů byl chodník plný okounějících, kteří na práci a potřeby policistů příliš zřetel nebrali. Alespoň toužil po výslechu zatím nejdůležitějšího svědka Josefa Prákose.

„Já vám asi příliš nepomohu, byl to jen mžik, než kolem mě přeběhli. Jeden z těch dvou mě upoutal pouze tím, že v tom nečase pelášil pouze ve svetru. V bílém svetru. Víc ale opravdu nevím,“ jakoby se Vojtovi omlouval.

„To je docela zajímavý postřeh, pro nás je to moc důležité,“ uklidňoval ho kriminalista.

„Ještě si vzpomínám, že právě muž v bílém svetru byl ostříhán hodně nakrátko, jak se říká na ježka. Mohl být vysoký asi jako já,“ dodal ještě Prákos.

Důležitým momentem byla i skutečnost, že mrtvý byl identifikován ještě přímo na místě činu. Neměl u sebe sice jediný doklad, ale jeden z přihlížejících ho poznal. Onen chlápek, jinak známý štamgast hospod na periférii města tvrdil, že na chodníku leží jistý Vladimír Bařišný. „Určitě i vy k němu najdete v policejních evidencích své. Já o něm vím jen tolik, že už několikrát seděl v kriminálech,“ oznamoval Vojtovi svědek Pavel Jamoch. Jeden ze členů výjezdové skupiny byl okamžitě doma. „Ale samozřejmě, Bařišný byl vyhlášeným zlodějem, ale i rváčem. Byl znám i tím, že zapřel všechno, co jsme mu nedokázali prokázat,“ potvrdil jeden z kriminalistů, který v mordpartě nepracoval dlouho, ale v majetkových deliktech plzeňského podsvětí byl jako doma, neboť se právě této problematice léta předtím věnoval. V okolí mrtvého zajistil policejní technik pouze kámen a zakrvácenou krabičku od sirek. Skutečnost, že pohotovostní lékař konstatoval, že zavražděný muž krátce před smrtí musel požit alkohol, nutila Vojtu k rázným a rychlým opatřením. Vyžádal si další posily a kriminalisté začali systematicky pátrat po všech restauracích a hostincích v okolí

místa, kde byl zavražděný Bařišný nalezen. Když pátrači kontrolovali zmíněné objekty, ve většině z nich již o tragickém konci stálého štamgasta už věděli. Zásadní informací směrem k pachateli snad v začátku vyšetřování ani neočekávali. Ovšem dověděli se, že v jedné z hospod seděl Bařišný od odpoledne, předtím ještě v jiném lokálu, kde se scházela plzeňská galerka. „Bařišný patřil k těm nejvěrnějším hostům, často pil u nás i na dluh. Vždycky to ale zaplatil, ovšem tentokrát mohu jeho „sekeru“ s klidem odepsat,“ vzpomínala na známou postavu šenkýřka. Ale brzy pochopila, že tu kriminalisté nejsou ohledně jeho dluhu, a tak přešla k jádru věci. „Odpoledne byla naše hospoda zase plná, chlapi se tu ale nějak pohádali. Ale nešlo o žádnou rvačku, tohle já v lokále netrpím. Snad padla nějaká facka v chodbě, ale u toho jsem nebyla, jen to tu někdo říkal.“ Jestli se ale pranice na chodbě týkala i zavražděného, to šenkýřka nevěděla.

Pátračům se podařilo zjistit i jména těch, kteří seděli s Bařišným u stolu. Ale i oni potvrdili, že o fackovačce na chodbě nic neví. „Ničeho jsme si nevšimli, víme jen, že Vláda opouštěl lokál docela sám,“ nechali se slyšet štamgasti. Kapitán Vojta ale tyhle lidi znal. Věděl, že do poslední chvíle drží spolu, druhého by stejně neshodili, dokud nebudou mít kriminalisté důkazy. Další den dopoledne se šéf vyšetřovacího týmu dověděl i výsledky ze soudní pitvy. Podle ní Bařišný skutečně zemřel po jediné ráně nožem. „Nůž pronikl do plic, zasáhl plicní žílu, tepnu a průdušku. Znamenalo to rychlé zakrvácení hrudníku, vdechnutí krve a následkem toho i rychlou smrt. Oběť byla v době činu ve středním stupni opilosti,“ vybírá z pitevního protokolu. Tahle zpráva jen potvrzovala, že Bařišný zemřel krátce poté, co opustil oblíbenou hospodu. Stejně mohl Vojta s kolegy uvažovat o tom, že ze stejného lokálu vyšel i jeho vrah. Jen stěží se dalo předpokládat, že by se do Bařišného pustil na ulici třeba náhodný chodec. Znamenalo to jediné. Kriminalisté se definitivně zaměřili na šetření ve zmíněné hospodě, chtěli znát jména pokud možno co nejvíce hostů, kteří v kritické době uvnitř lokálu byli. Pomalu se jim daři-

lo sestavu hostů dávat dohromady. Ono to nebylo zase tak složité, neboť do této krčmy chodila zpravidla stálá sestava štamgastů, zejména z okruhu osob s nevalnou pověstí a bohatou kriminální minulostí.

Večer druhého dne slyšeli pátrači velmi zajímavé jméno. „V bílém svetru a s krátkými vlasy tu seděl jediný chlapík. Patří mezi nás. Šlo o Roberta Molníka. Jeho zástřih má své vysvětlení. Teprve před týdnem se zrovna vrátil z kriminálu,“ slyšel Vojta od jednoho ze stálých hostů. Takhle informace stála rozhodně za okamžité prověření. Krátce poté se kriminalisté dověděli, že nějaký čas spolu Molník s Bařišným trávili ve stejném kriminálu. Druhý z mužů se ale vrátil domů o tři měsíce dřív. Včera spolu prokazatelně seděli v hospodě. Kapitán Vojta rozhodl o okamžitém Molníkově zadržení. Pátrači se opět zaměřili na některé lokály v okolí a po necelé hodině se jim podařilo Molníka zadržet a předvést k výslechu, na který Vojta netrpělivě čekal. Tušil, že tohle je ta správná, horká stopa.

„Nemohu popírat, že bych s Bařišným ten večer v hospodě neseseděl. Ale s jeho napadením nemám nic společného. Utekl jsem jenom proto, že jsem si myslel, že mě ohledně mé minulosti budete z činu podezírat. Jak jsem se mohl přesvědčit, nemýlil jsem se,“ spustil Molník.

„Jestli vás podezíráme nebo ne, nechte na nás. Zatím potřebujeme vyslechnout všechny, kteří se kolem zavražděného v kritické době pohybovali,“ kontroval Vojta. „Vy jste ale Prokopovou ulicí prchali ve dvojici. Rádi bychom znali jméno toho druhého muže,“ ptal se šéf vyšetřovacího týmu.

„Ani to nemohu popřít a nemám ani proč. Zeptejte se na to Pavla Larného,“ překvapil Molník kriminalistu, který očekával, že se bude vymlouvat a zapírat jméno druhého muže, který s ním od Bařišného utíkal.

Po chvíli mlčení Molník ve své výpovědi překvapivě pokračoval. „Já opravdu za Bařišného smrt nemohu, to udělal Larný. Také on s námi seděl ve vězení a už tam ti dva mezi sebou měli spory. Jestli jsem včera v hospodě dobře slyšel, tak se ti dva do sebe pustili nanovo. Zase „řešili“ pro-

blém staršího data, ale já přišel do hospody o něco později s jistým Mojmiřem Garlem," dodal Molník. Kapitán Vojta po výsledku ihned vyslal své lidi na adresu Larného bydliště. Jenže ten doma nebyl. Údajně už předchozího večera domů nedorazil. Potvrdila to jeho manželka Gita Larná. Ano, byla to žena, jejíž věrnost či nevěra byla původcem všech sporů a potyček mezi Bařišným a Larným. „To mi nemůžete udělat, vždyť ani neuvařím," lamentovala žena, když jí kriminalisté sebrali všechny nože z kuchyňské linky pro potřeby příslušných expertíz. Nedalo se zatím vyloučit, že mezi nimi neleží vražedný nástroj, který kriminalisté zatím nezajistili. Ze všeho vyplynulo, že Larný pravděpodobně tuší, že jej hledá policie a někde se skrývá. Kriminalisté pátrali po celém městě a další den, krátce před polednem, se Larný přihlásil policistům sám. „Pro mě už život nemá žádnou cenu. Stejně se oběsim, ať to dopadne jakkoliv," začal pesimisticky rozhovor s kapitánem Vojtou ještě před zahájením oficiálního výsledku.

„Toho dne se nám v práci rozbilo auto. Šofér s ním jel do opravy a mě poslal jako závozníka na svačinu. Šel jsem do známé hospody, mezi své kamarády. Vydržel jsem až do čtvrté odpoledne, kdy mě došly peníze. Tak jsem se přesunul do vedlejší hospody, kde seděli kámoši, se kterými jsem i seděl a kteří byli ochotni za mě nějaké to pivo a kořalku zaplatit. Trochu jsem se tam chytil s Bařišným, který mi zase připomínal nevěru mé manželky. Chtěl jsem raději odejít, protože už nám šenkýřka stejně nalévala na dluh. On ale za mnou vyběhl na chodbu a uštedřil mně takovou ránu, že mám monokl ještě dnes. Utekl pryč a já jsem musel zpět do lokálu s krvácejícím nosem. To jsem ale neměl dělat. Kamarádi mě začali hecovat, že jsem zbabělec, když si tohle nechám libit. Měl jsem něco upito a nechal jsem se vyprovokovat. Nakonec jsem se za Bařišným rozběhl. Dohonil jsem ho v Prokopově ulici a on pochopil, oč mi jde. Věděl jsem, že na něho fyzicky nemám, a tak jsem sáhl po noži, který nosím stále sebou. Když jsme se dostali do kontaktu, tak jsem bodl. Opravdu pouze jednou. Chytil se za prsa a padl na chodník do té brečky. Pak jsem viděl,

jak se z něho valí krev a raději jsem zmizel," nechal zaprotokolovat Larný. Domů se prý nechtělo. Byl opilý a hrozně špinavý. Ustlal si tedy ve sklepě. Nebylo to prý poprvé. Teprve ráno šel do bytu, kde se dověděl od ženy, že se po něm ptala kriminálka. Bleskově se umyl, oholil, převlékl a z bytu zase zmizel.

Vyslechnuta byla poté i jeho manželka. „Jsme spolu několik let, ale většinu našeho společného života zatím strávil v kriminálech. Nemůže se tedy divit, že jsem v tom období nezůstala sama," vypověděla Gita Larná. I Barišného manželka Vendula přiznala, že za osmnáct let společného života strávil její muž ve vězení rovných čtrnáct roků. Pavel Larný skončil ve vyšetřovací vazbě a podrobil se zkoumání duševního stavu. Znalci u něho neshledali žádnou psychickou poruchu. Připomněli jen, že jeho agresivita stoupá s množstvím požitého alkoholu. Krajský soud v Plzni pak poslal Pavla Larného na jedenáct let do vězení.

Dítě na obtíž

Ten večer se v jedné z plzeňských vináren objevila atraktivní mladá žena. Okamžitě upoutala pozornost zejména pánské části osazenstva. Bylo vidět, že jí ty zvidavé pohledy absolutně nevadí, spíš bylo znát, že jí pozornost mužů dělá dobře. Okamžitě zamířila k barovému pultu, kde se usadila na barové stoličce. „Čím posloužím?“ věnoval se jí okamžitě barman. „Jako vždycky, pane Hejčík,“ odpověděla oslovená. V příštím okamžiku ji ale zajímal zejména muž, sedící u nejbližšího stolku. Seděl u stolu osamocen a tupě hleděl do sklenky s alkoholem. „Kde je Pavel?“ ptala se žena. Bylo vidět, že oslovenému do řeči dvakrát nebylo. Byl viditelně naštvaný, jeho náladu ovlivňoval docela jistě i zkonsumovaný alkohol. „Toho jsem od dnešního rána vůbec neviděl. Měli jsme domluvenou schůzku, ale on nepřišel, nezvedá ani telefon. Možná o něm bude vědět víc barman Hejčík. Její zrak sjel vzápětí na barmana.

„Mám dojem, že máš, Karolínko, dneska smůlu. Myslím, že tu na něho čekáš marně. Kdyby sem chtěl zajít, už by tu dávno byl,“ odpověděl poněkud neurčitě barman. Paní Karolína neváhala a obrátila do sebe obsah dvoudecky, aby si ihned poručila další. „Je to mizera, já to věděla. Jdu mu zavolat,“ sjela z barové židle jako elektrická myš. Jako kdyby byla ve vinárně doma, zamířila do míst, určených výhradně pro personál. Chopila se telefonu a vytočila číslo, které patřilo Pavlovi. Telefon vyzváněl poměrně dlouho a Karolína chtěla zrovna zavěsit, když se ozval na druhém konci u aparátu mužský hlas. „Pavle, kde jsi? Neměl jsi být už dávno tam, jak jsme byli domluveni? Nejdřív mě vyprovokuješ a teď tu dřepím sama a všichni opilci mě okukují jako exota,“ povídala se slzičkami v očích. „Vždyť jsi mi

říkala, že malá je nemocná a že se od ní nemůžeš hnout. Podle toho jsem se zařídil a zůstal jsem doma," snažil se oponovat nařčení Pavel. „Já jsem ale udělala všechno proto, abych s tebou mohla být, tak něco dělej. Seber se a přijď za mnou," rozkazovala Karolína. „Podívej se na hodinky, víš vůbec kolik je? Já musím ráno brzy vstávat, dnes to opravdu nepůjde, nech to na jindy," oponoval hlas v telefonu a bylo patrné, že Pavla mladá žena probudila. „Když nechceš ty, беру si taxíka a jedu za tebou. Prostě tě musím alespoň vidět," navrhovala Karolína a předem doufala v kladnou reakci. „Měj přece rozum, já jsem už spal a nehodlám o tom dál diskutovat. Dnes to opravdu nejde," zněla Pavlova odpověď a poté ihned zavěsil, aby se vyhnul případnému přemlouvání.

Tohle tedy Karolína rozhodně nečekala. Zaskřípala zuby a vztekle třískla telefonem do vidlice. Vrátila se k barovému pultu a objednala si další pití. Hlavou jí proběhlo během několika okamžiků mnoho věcí. Znovu vzpomínala na to, jak jí odpoledne Pavel Hlipan zavolal s tím, že si dnes udělají pěkný večer a ona, ač velmi nerada, musela odmítnout, neboť její malá dcerka Pavlína měla horečku. Přesto usilovně přemýšlela o tom, jak to udělat, aby mohla na Pavlovu nabídku kývnout. Nepřišla na žádné uspokojivé řešení. Utvrdila se ale v tom, že jí její dcerka překazí každou známost, každou příležitost k seznámení. Jednou od ní nemůže odejít, podruhé se zase muž lekne toho, že jeho nápadnice už má dítě. Z těchto myšlenek se přece jen nakonec probrala a obrátila do sebe další sklenku alkoholu. Nyní si vzpomněla na okamžiky, když odcházela z domova. Pětiletá Pavlínka byla ve střehu, znala nálady své matky, očekávala opět pořádný výprask. Raději se rychle umyla a zalezla do peřin. Nechtěla svoji matku ještě více dráždit. Teprve nyní si Karolína uvědomovala, jakou hloupost udělala, když při rozvodu dělala manželovi schválnosti a nenechala mu Pavlínku, byť o ni velmi stál.

Karolíně Plejské se i přes odmítnutí ze strany Pavla zachtělo zábavy, ale nakonec se přece jen vrátila domů. Spolkla několik tablet uklidňujícího léku a vtrhla do dět-

ského pokoje. „Jak to, že ještě nespíš,“ obořila se na Pavlínku. „Ihned si vem prášek a koukej spát,“ křičela a přidala několik pohlavků. „Já žádné prášky už nechci,“ protestovala holčička, ale místo rozumné odpovědi dostala pořádnou facku. „Nebudeš mi odmlouvat, na to si ještě moc malá,“ houkla matka a přidala další ránu. Pavlínka raději spolkla prášek a znovu ulehla do peřin. Zavřela oči a alespoň předstírala, že spí. Když se druhý den ráno dostala Karolína Plejská ještě s pořádnou kocovinou z postele, na pokažený večer už si ani nevzpomněla. Klidně si postavila vodu na kávu a vůbec nemyslela na to, že její dcerka měla včera velkou horečku. Odešla pod sprchu, aby se alespoň trochu probírala a dala se do pořádku. Pohledem na hodiny byla zaskočena. Byl nejvyšší čas malou vzbudit. Otevřela dveře do dětského pokoje bytu, který zařizovala ještě s bývalým manželem a hned se obořila na malou v postýlce. „Koukej vstávat a pospěš si,“ křikla a odešla si vypít ranní kávičku. Začala se oblékat a bylo jí divné, že se v pokojíku vůbec nic nehýbá. Znovu tam vztekle vrazila, šla až k posteli. Zatřásla s malou, ale ta se ani nepohnula. „Možná ty prášky!“ uvědomila si s tím, že to s tou dávkou léků asi přehnal. Chvilí seděla bezradně, nemohla najít žádné uspokoivé řešení nepříjemné situace. Na nejhorší ještě v této době nemyslela.

Krátce po osmé hodině ráno zazvonil na operačním středisku plzeňské policie telefon. Policejní důstojník vzápětí přijal velmi nepříjemnou zprávu. Bleskově zmobilizoval výjezdovku kriminalistů, která v čele s majorem Petrem Blažkem vyjela k případu údajně utopeného dítěte. Odjížděli mlčky, každý z nich byl tátou a věděli, že je čekají nepříjemné okamžiky. Na takové případy ani zkušení kriminalisté dlouho nezapomínají. Během několika minut byli na místě. Řidič sanitky, která stála před domem, jim hlásil, že lékař je ještě uvnitř. Policisty v bytě přivítala pohledná, docela klidná žena. Blažek si ji pozorně prohlédl. Vešli dovnitř. V koupelně, ve vaně plné vody ležela drobounká holčička. Její tělo bylo celé poseto spoustou modřin a podlitin. Pohotovostní lékař ji právě vytáhoval z vany. „Je už několik

hodin mrtvá, tady už jsem zbytečný," konstatoval doktor po marných pokusech dívku oživit. „Zemřela nejméně před hodinou, pitva nám ale napoví víc," doplnil, když se zvedal od tělíčka dívky. Pak nastala chvíle, kdy se do práce mohli pustit kriminalisté. Policejní technik se snažil zajistit případné stopy, major Blažek si začal povídat s matkou mrtvé Karolínou Plejskou. „Jak to vlastně bylo? Proč jste dítě hned po ránu koupala? Bylo to u vás zvykem?" zajímal se šéf vyšetřovacího týmu.

Žena si sedla proti němu, zapálila si cigaretu. Její klid kriminalistu zarážel. Dlouho neviděl tak klidnou matku poté, co jí zemřelo za tragických okolností dítě. „Ale kdepak, většinou se Pavlínka koupala večer, ale včera nebyla nějak v pořádku, měla teplotu, snad šlo o nějakou chřipku. Dnes ráno se probudila propocená a chtěla se vykoupat. Dovolila jsem jí to a zatímco odešla do koupelny, já jsem šla připravovat snídani. Po několika minutách jsem si uvědomila, že je v koupelně divný klid a tak jsem se tam šla podívat. Pavlínka byla pod vodou a nehýbala se. Hned jsem běžela k telefonu a volala jsem policisty," vypověděla žena. Proč to nepřiznat, Blažkovi se na té ženě něco nelíbilo. Stále byla klidná a navíc nedovedla vysvětlit, proč volala policisty, ale lékaře nikoliv. „Každá máma by přece pro záchranu svého dítěte udělala maximum a v první řadě by volala doktora, honilo se mu hlavou. Jenomže ženu ani otázka takto položená nezaskočila. Jen sklopila a oči a pokrčila rameny. Teprve když přijeli pracovníci pohřební služby a mrtvou holčičku odnášeli v malé rakvi, rozplakala se. „Co si mi to holčičko provedla!" najednou křičela a pokusila se muže v černých pláštích vlastním tělem zastavit. Jeden z přítomných policistů jí vtom zabránil.

„Pořádně to tady prohledejte. Vy se, paní Plejská, oblečte, pojedete s námi k výslechu," vyzval jí Blažek a bylo patrné, že se žena vyděsila. „Proč bych měla někam jezdit, já jsem přece nic neprovedla, nemohu za to, co se malé stalo," začala zvyšovat hlas. „To je nutná formalita, musíme sepsat protokol, ani já z toho nemám radost," odvětil jí šéf týmu. Počkal, až si žena vezme kabát, podal jí klíče od bytu

a jeden z jeho kolegů ji odvedl do auta. „Chlapci, vy se poptejte u sousedů, co je ta ženská zač, jak vlastně žije a zavolejte mi. Není vyloučeno, že se do bytu budeme muset ještě podívat,“ uložil kolegům úkoly. Sotva přijel Blažek se ženou do své kanceláře a usadil se na židli, zazvonil telefon. Ozval se soudní lékař, který prováděl soudní pitvu a měl pro Blažka velmi zajímavé, i když předběžné informace. „Chtěl bych jen upozornit na to, že mrtvé dítě mělo v sobě nějaká sedativa. Je docela možné, že do vany bylo položeno v hlubokém spánku, ale živé. Teď je řada na vás,“ slyšel Blažek v telefonu. Byla to zpráva nečekaná a Blažka tak trochu zaskočila. Najednou nevěděl, jak s výsledkem začít. „Brala vaše dcerka nějaké léky?“ položil nakonec první otázku. „Ani náhodou. Proč by měla tak malá brát prášky. Nic jí nechybělo, spala dobře,“ odvětila Plejská. Najednou se zarazila, pravděpodobně se lekla vlastního tvrzení o dobrém spánku své dcery. „To spíš já jsem v poslední době potřebovala. Zlobily mě nervy, tak jsem brala něco na uklidnění,“ nechala zaprotokolovat. Snad předpokládala, že se eventuální existenci prášků ve vyšetřované tragédii dostatečně vysvětlila.

Na Blažkově stole znovu zazvonil telefon. Ozval se jeden z jeho kolegů, kteří prováděli šetření na místě smutné události. „U sousedů jsme příliš nepochodili. Nikdo z nich neměl Plejskou příliš v lásce. Byla s mnoha sousedy v konfliktu, často bila dcerku, skoro denně bylo z bytu slyšet dětský křik a pláč. Velmi často se u ní střídaly pánské návštěvy. Dnes prý bylo ráno v jejich bytě až neuvěřitelné ticho,“ zhodnotil dosavadní průběh šetření Blažkův kolega. Šéf týmu vytušil, že je čas na pohlednou ženu pořádně zaútočit. „Tak mi řekněte, jak to dnes bylo s tím koupáním a nezkoušejte mě namluvit, že necháte pětileté dítě, aby se samo koupalo. To vám prostě nevěřím,“ přitvrdil kriminalista. „Ale Pavlinka byla samostatná. Ráda se koupala. Napustila jsem jí vanu a odešla jsem do sušárny pro prádlo. No, pravda, trochu jsem se zapovídala se sousedkou. Když jsem přišla do bytu, malá byla fakt už pod vodou. Chtěla jsem ji vytáhnout, ale ona se nehýbala. Dostala jsem strach

a volala jsem vás," bránila se žena. Jisté je, že Blažkovi neunikly další nesrovnalosti v její výpovědi. Původně přece připravovala snídani, nyní zase byla v sušárně. „Teď ale vážně, paní Plejská," pokračoval Blažek a zasypal ženu řadou cílených otázek. Brzy se ukázalo, že se nikde ze žádnou ze sousedek nezdržela, její obhajoba se pomalu hroutila jako domeček z karet. Poprosila o cigaretu a hned poté se sklopenou hlavou k podlaze rozpovíдалa.

„Vždyť ona mi pořád překážela. Chtěla jsem se ještě vdát, vždyť jsem stále ještě mladá. Ale když nějaký chlap zjistil, že mám malé dítě, byl celý vztah pryč. Pak jsem našla přítele, na kterém mi opravdu záleží. Večer jsem jí dala nějaké prášky. Když se ráno v posteli nehýbala, dostala jsem nápad s vanou plnou vody," uzavřela smutné povídání mladá žena. Během dalšího vyšetřování se podrobila zkoumání duševního stavu, neboť její postoje k případu naznačovaly, že nemusí být zdravotně v pořádku. Znalci jednoznačně potvrdili, že Karolína Plejská trpí duševní chorobou a z tohoto důvodu nebyla za svůj čin ani souzena.

Vražda vysněné ženy

Malá vesnička na Karlovarsku nikdy předtím podobnou tragédií nezažila. Lidé tu žili v pohodě, stejně jako manželé Dralíkovi. Starali se společně o malé, čiperné dítě a tvrdě pracovali na rekonstrukci svého stáršího domku. Paní Klára pracovala jako listonoška a znal ji v obci i okolí prakticky každý. Špatné slovo o ní člověk neslyšel, stejně jako o jejím manželovi Karlovi. Žili skutečně v pohodě a neodmítli podat pomocnou ruku nikomu, kdo to potřeboval. Možná i proto se Karlovi zželelo dvacetiletého Martina Španíka. Znal ho vlastně již od narození a věděl, že kluk přišel o oba rodiče. Když pak Španík ještě ke všemu ztratil práci, nabídl mu Dralík slušný výdělek za práci na jeho rekonstruovaném obydlí. Mladík pochopitelně s povděkem souhlasil. Na čas se rozloučil s domečkem v sousední obci, kde žil jako poustevník a nastěhoval se k Dralíkovým. Paní Klára se snažila alespoň na těch pár týdnů nahradit mladíkovi mámu. Martinovi nejen vařila, ale i prala a on to pochopil poněkud špatně. Do ženy se zahleděl, jako by byla jeho největší láskou, a dával to alespoň v některých případech poměrně okatě najevo. Bylo to zejména v době, kdy manžel paní Kláry byl mimo domov. Ovšem ženu ani nenapadlo, aby mladíkovu náklonnost opětovala. Neměla k tomu jediný důvod, neboť její manželství bylo velmi spokojené.

Mladý Španík ovšem doufal, že srdce ženy postupem času zlomí. Začal ženu doslova pronásledovat, stále chtěl být v její blízkosti při každém jejím kroku. Dralíková z toho žádnou radost neměla. Úmysl mladého muže pochopitelně vyzorovala, ovšem jako docela normální ženská dávala přednost dobře fungující rodině a nehodlala si život v žádném případě komplikovat. Mladý Španík ji ale začal dokon-

ce doprovázet při jejích pošťáckých obchůzkách a to jí bylo velice nepříjemné. Lidé v obci přece nejsou slepí, aby si toho podivného doprovodu nevšimli. Snažila se Martinovi velmi opatrně naznačit, že z jeho snahy vůbec nic nebude, ale její pokus byl zbytečný. Mladík si definitivně usmyslel, že srdce vysněné lásky prostě časem zlomí. Dokonce se mu při jedné její pochůzce podařilo vlákat Dralíkovou do jeho stavení v sousední obci a představoval si, že to je právě ta chvíle. Ale ani tentokrát nepochodil. Vzápětí se projevil jako bezcitný surovec a paní Kláru fyzicky napadl, její obličej poznamenalo hned několik jeho úderů. Přemlouval ji a dvě a půl hodiny ji držel násilím v zamčené chalupě, ovšem nakonec musel vztekle kapitulovat, když na dveře zabouchal Klářin manžel Karel. Ten zcela pochopitelně svoji ženu hledal, když se včas nevrátila z pochůzky a věděl docela přesně, kde ji má hledat. Sotva zhrzený milovník uslyšel hlas muže, k němuž měl přece jen respekt, zamkl se v ložnici a paní Klára mohla se svým mužem odejít domů. S nepříjemnou vzpomínkou a krvácejícím obličejem. Karel Dralík zatím nechtěl nic unáhleně řešit, ve Španíkovi stále viděl sirotka, který nepřízní osudu ztratil oba rodiče. Mladíkovi přesto později důrazně domlouval a varoval ho, že jestli Kláru nenechá na pokoji, bude s ním zle. Skutečností ale zůstává, že si z toho Španík dělal pramálo. Dál poštovní doručovatelku obtěžoval, sledoval a doprovázel při jejích pochůzkách. Před okolím ji kompromitoval a paní Klára chtěla rázněji zasáhnout, ovšem obávala se, že by ji mohl Španík opět fyzicky napadnout. Nechtěla ani zavdat příčinu k tomu, aby se do problému znovu vložil její manžel, který by pravděpodobně mladého muže již tolik nešetřil.

Po dvou měsících se situace prakticky nezměnila. Toho březnového dne kráčeli manželé Dralíkovi ze zaměstnání a paní Klára byla viditelně v dobré náladě. Po mnoha týdnech ji tentokrát Španík nesledoval. Ani jeden z manželské dvojice nepředpokládal, že je z jejich stavení sleduje právě mladý podnájemník. Ten pochopitelně očekával příchod samotné Kláry, ale když zaregistroval, že se vrací v doprovodu manžela, rozhodl se rychle zmizet. Vylezl na

půdu, kde se schoval za komínem. V domě Dralíkových se dokonale vyznal. Ale také pan Karel znal svoje stavení dokonale. Španíka registroval v okamžiku, když vikýřem prchal z domu. „Nepronásledoval jsem ho, pouze jsem na něho křičel, aby tohle už víckrát nedělal,“ vypověděl později Karel Dralík. Přiznal, že po této příhodě se mu manželka se vším svěřila, že ji jejich podnájemník sleduje prakticky na každém kroku, dělá jí ostudu. Přiznala se, že se mladíka bojí a dokonce se manželovi svěřila, že má strach o svůj život. „Uvědomil jsem si, že jí opravdu vyhrožuje a čekal jsem na jeho návrat k nám s tím, že mu naposledy domluví,“ doplnil později Dralík.

Hned následujícího dne odešel Španík ze svého bydliště kolem půl deváté ráno s igelitovou taškou v ruce, ovšem ke stavení Dralíkových do sousední obce nezamířil. Podle svědků mířil k nedalekému lesu. K cestě, kudy dnes a denně musí Klára Dralíková při svých pochůzkách bezpodmínečně projít. Nikdo ze svědků, kteří mladíka sledovali, netušil, že listonoška toho dne domů nedorazí. Lidem, kteří čekali na poštu a zejména na penze se zdálo, že se jindy přesná paní Klára někde opozdila. Vždyť už bylo po čtrnácté hodině a poštačka stále nikde. Jednoho z penzistů, který také čekal na své peníze napadlo, že by mohl jít jinak spolehlivě ženě naproti. Pustil se směrem, kudy musela Dralíková přijít. Když přišel na kraj lesa, nemohl přehlédnout podivný předmět, ležící několik metrů od silnice. Šel o kousek blíž a pochopil, že se nepřehlédl. Na zemi ležela právě poštačka a kolem ní se pohyboval nějaký mladík. Svědek Emil Hrhal v něm bezpečně identifikoval Martina Španíka. Na víc nečekal a co mu síly stačily pospíchal do vsi, aby zburcoval několik dalších chlapů. Docela náhodou projížděla obcí i policejní hlídka. Hrhal muže v uniformách zastavil a v rychlosti jim sdělil, čeho byl před několika minutami svědkem. „Policisté neváhali a ihned se vydali k lesu, kam jsem je vedl,“ vypověděl důležitý svědek. Policisté našli na okraji lesa na zemi bezvládně ležící ženské tělo se zakrváceným obličejem, na mysliveckém posedu opodál si zrovna Martin Španík uvazoval smyčku kolem krku. Jeden z mužů

v uniformách k němu přiskočil a provaz přeřízl. Bylo to opravdu v poslední vteřině. Španík už visel.

Daleko horší to bylo ale s Klárou Dralíkovou. „Zemřela asi před hodinou,“ konstatoval lékař, který byl na místo přivolán. „Příčinou smrti byla pravděpodobně velká ztráta krve po několika bodných a řezných ranách do obličeje i těla ženy,“ dodal doktor. Hned poté nabraly události rychlý spád. Španík skončil v poutech a byl převezen na nedaleké policejní oddělení. K případu byli přes operačního důstojníka karlovarské policie povoláni kriminalisté, vedeni kapitánem Zdeňkem Čejkou. Už během samotného ohledání místa činu nebylo pochyb o tom, že vrahem ženy je Španík. Policejní technik ovšem přes tuto jistotu spolehlivě zajišťoval důležité stopy pro jeho jednoznačné usvědčení. Zatím lidé z Čejkovy týmu pracovali na místě tragédie, Čejka zamířil na policejní obvod, aby začal s výslechem podezřelého mladíka. Zdálo se, že Španík je duchem nepřítomný, zarytě mlčel, na otázky neodpovídal, hleděl stále směrem k podlaze. Až snad po hodině mlčení ze sebe dostal pár slov. Mladík nepopřel, že Dralíkovou miloval, ale ona ho od sebe odháněla. Dlouho prý to snášel, ale donekonečna to nešlo. „Dneska ráno jsem se konečně definitivně rozhodl. Buď mi bude po vůli, nebo si násilím vezmu to, co mi měsíce odepírala. Dal jsem si do igelitové tašky provaz, ručník, kuchyňský nůž a láhev kořalky. Hned potom jsem vyrazil k lesu a vůbec mi nevadilo, že mě pozoruje několik lidí ze sousedství. Byl jsem prostě rozhodnutý. Schoval jsem se u cesty, kterou musela Klára zcela určitě projít. Čekal asi tak půlhodinku, když se skutečně objevila. Byla překvapená a vystrašená, když jsem ji zastoupil cestu. Určitě mě tam nečekala,“ nechal zaprotokolovat Španík. Nejdřív se ji snažil přesvědčit, že s ní potřebuje pouze mluvit. Ona ale na to, že má ještě spousty povinností. Bylo prý jasné, že se jí s mladíkem nechtělo diskutovat, nebo dokonce dohadovat o neopětované lásce. Říkala prý, že to všechno považuje již za vyřízenou záležitost. „Přesto jsem ji přesvědčil, aby se mnou zašla na kraj lesa,“ dodal ještě Španík a hned poté se odmlčel a dál se mu už ani v nejmenším

v líčení tragédie nechtělo pokračovat. K podrobnostem už se před Čejkou od toho momentu nikdy nevrátil, ani později při opakovaném výslechu.

Ještě několik hodin trvalo, než se kriminalistům a expertům podařilo ze spousty shromážděných stop a důkazů dojít k závěru, jak k vraždě ženy došlo. Bylo jisté, že motivem činu nebyl loupežný motiv. Všechny peníze, které zavražděná ještě toho dne nestačila doručit adresátům se povalovaly kolem jejího těla, některé z nich byly roztrhané na malé kousky. Motivem mladíkova činu byly sexuální choutky. A jestliže si před činem přihnul z lahve kořalky, jeho agresivita vzrostla do nekontrolovatelných mezí. Na Dralíkovou se vrhl s představou, že jí znásilní. Když se ale začala žena bránit, začal ji mlátit a škrtit. Bránila se i slzným plynem, který stále nosila při sobě, mladíka od sebe odstrkovala. To ho ale rozzlobilo natolik, že třískl lahví se zbytkem kořalky o pařez a střepem, který mu zůstal v ruce ženu několikrát zasáhl do obličeje, krku i břicha. Když si později začal uvědomovat, čeho se dopustil, rozhodl se, že se na nedalekém posedu oběsí. Se životem se ale loučil tak dlouho, že mu v tom stačili zabránit policisté, náhodně projíždějící obcí a přivolání svědkem. „Už od ledna, kdy jsem ji u mě doma poprvé napadl, jsem myslel na to, že ji stejně jednou zabiju, pokud nezmění názor na moji lásku,“ svěřil se nakonec vrah vyšetřovatelům. Podrobnosti k provedení činu opět odmítl sdělit. Soudní pitva potvrdila, že Klára Dralíková skutečně zemřela po prudké krevní ztrátě po řezných a bodných ranách střepem. „Všechna zranění vykazovala životní reakce, což znamená, že vznikla před smrtí,“ uvedli ve svém posudku soudní lékaři. Kriminalističtí experti mimo jiné odhalili na oblečení Španíka krev zavražděné, její vlasy byly nalezeny na jejím svetru.

Mladý vrah skončil ve vyšetřovací vazbě, během které se podrobil zkoumání duševního stavu. „Netrpí žádnou duševní chorobou, má ale relativně slabou úchylku psy-

chopatii. Tato povahová úchylka se spolu s požitým alkoholem výrazně podílela na spáchání trestného činu. Bezprostředním motivem činu pak byla neukojená sexuální touha a žárlivost," uvedli psychiatři a psychologové. Tečku za případem udělal Krajský soud v Plzni, který poslal Martina Španíka na osmnáct roků do kriminálu. Senát vzal v potaz vysoký stupeň společenské nebezpečnosti, neboť o život přišla matka maličkého dítěte.

SEDMNÁCTÝ ROČNÍK EDICE KRIMINÁLNÍ PŘÍBĚHY

V prvním pololetí roku 2007 vychází:

Cílek: Úder ve slepé uličce
Štorkán: Vražda po řeznicku
Vašek: Zabit, nebo zemřít
Hrdonka: Kde alibi nestačilo
Košář: Smrt v zastoupení
Soukup: Vražda vysněné ženy

Knihy zakoupíte na prodejních místech
denního tisku a u svých knihkupců

K dostání jsou i detektivní příběhy z minulých let

Objednávky zasílejte na adresu:

Nakladatelství NAVA
nám. Republiky 17, 301 00 Plzeň
tel.: 377 235 721
fax: 377 324 189
e-mail: nakladatelstvi@nava.cz

www.nava.cz

Obsah

Ženy v ohrožení	5
Pobodaná za dveřmi	11
Polapení zločinci	17
Smrtící kšandy	23
Stopy nelhaly	29
Drogová stopa	35
Zbytečná smrt	41
Překvapivé odhalení	46
Ubodaný v posteli	52
Hrob v polích	58
Zmizely drogy	64
Překvapení v tašce	70
Přepadení za bílého dne	75
Vražda v lázních	81
Smrtné rány	87
Pobodaná stařenka	93
Bytař dokraloval	99
Žena se nevrátila	104
Smrt v ohni	110
Mrtvý v Ohři	116
Smrt na chodníku	122
Dítě na obtíž	128
Vražda vysněné ženy	134

© Vydala NAVA – Nakladatelská a vydavatelská agentura,

Plzeň, nám. Republiky 17

v roce 2007 jako svou 352. publikaci.

Grafická úprava Petr Štůsek

© agentura David & Jakub s. r. o. Plzeň.

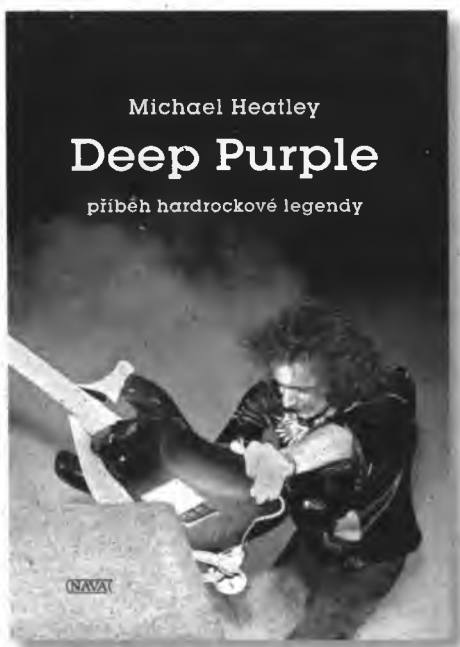
Vydání první.

Vytiskla firma NAVA TISK, spol. s r. o., Plzeň

Doporučená cena 48 Kč

www.nava.cz

ISBN 978-80-7211-248-7

Michael Heatley
DEEP PURPLE – příběh hardrockové legendy

Kompletní příběh legendární hardrockové skupiny Deep Purple od naprostých začátků v 60. letech až do současnosti. Autor čerpá ze vzpomínek současných i dřívějších členů kapely - zejména Iana Gillana, Rogera Glovera, Jona Lorda, Ritchieho Blackmorea, Davida Coverdalea, Glenna Hughesa, ale i dalších. Nutno podotknout, že i dlouholetí fanoušci Deep Purple se v této biografii dočkají nejednoho velkého překvapení.

Kniha se dělí na dvě části – v první je popsán příběh kapely, ve druhé autor podrobně analyzuje jednotlivá studiová alba.

Objednávky: telefon 377 324 189,
e-mail: sekretariat@nava.cz

Wolfgang Hohlbein

KRONIKA NESMRTELNÝCH: NAD PROPASTÍ

Slavná fantasy sága začíná v Transylvánii v 15. století. Hlavní hrdina, Andrej Delány, pátrá spolu s mladým Fredericem po krutých inkvizitorech. Delány dokáže procházet ohněm téměř bez úhony a snadno přežívá i nejtěžší zranění. Patří k posledním nesmrtelným, kteří však za svůj věčný život platí vysokou cenu.

Objednávky: telefon: 377 324 189
e-mail: sekretariat@nava.cz